

Giới thiệu Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu

Bên cạnh những tựa truyện xuyên không hay đặc sắc như Cuộc Sống Điền Văn Của Tình Nhi và Đặc Công Tà Phi thì Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu mang lại những tình khúc vô cùng đặc sắc, điểm nhấn nổi bật, có chiều sâu và đầy lôi cuốn.

Đột nhiên, từ bầu trời đêm xẹt qua bóng đen nhanh như thiểm điện, nháy mắt lướt qua, không người phát hiện.

Hiên ngoài phong nhã, Lãnh Nguyệt cô độc ngồi đối diện với trăng, gian phòng đơn giản phía sau lộ vẻ cũ kỹ, trong phòng một ánh nến từ giữa khe cửa tỏa ra/

"Quần áo vá xong rồi!"

Lúc đó, tỷ nữ Huyền Thái ôm quần áo vừa mới khâu từ trong phòng đi ra, không chút khách khí đem quần áo chất đống ở góc bàn đá trước mặt Lãnh Nguyệt, dứt lời liền muốn nâng bước rời đi.

Lãnh Nguyệt tà liếc mắt một ô bản rõ rệt trên làn váy, thấp giọng nói: "Đứng lại!"

"Còn có chuyện gì hả? Đã khuya rồi, ta muốn đi ngủ!"

Huyền Thái khó chịu xoa người, tương đối phản đối giọng điệu lại nhiều oán giận, làm cho mí mắt Lãnh Nguyệt hơi trầm xuống, tiếp theo vuốt ve chỗ vá ống tay áo, hỏi: "Cùng ta nói một chút chuyện tà vương!"

"Yêu! Từ tiểu thư, ngài bây giờ còn chưa có gả qua đó đâu, mà bắt đầu giam giữ tìm Tà Vương! Xem ra mọi người nói đúng, người quả thật cho rằng bản thân biến thành phượng hoàng!"

Truyện Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu hứa hẹn sẽ mang đến cái kết đầy bất ngờ và thú vị khiến độc giả mê mẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thánh Chỉ!

Phong Túc đế năm ba mươi lăm.

Giữa mùa hạ nắng gắt, tiếng ve kêu .

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Hạ Lan Minh Lãnh, tú ngoại tuệ trung, dục tú trung linh. Nay đặc biệt đem Hạ Lan Lãnh Nguyệt gả cho Tà vương làm phi, ít ngày nữa thành hôn. Khâm thờ!"

*

"Hạ Lan Lãnh Nguyệt, người đứng lại!"

Thanh âm mềm mại từ góc hậu phủ truyền đến. Mà nữ tử đi ở phía trước bị gọi, cước bộ không ngừng, vẫn như cũ bước đi.

Nữ tử trên mặt vẻ giận dữ trừng mắt người đi dạo phía trước sân vắng, thị nữ bên trong vây quanh phía sau, có người giống như bắt đầu cảm giận, "Đại tiểu thư, Hạ Lan Minh Lãnh này thật sự là càng ngày càng không có quy củ!"

Nữ tử phần nộ trừng mắt, môi đỏ mọng nhẹ mằn, cánh mũi kích động, trong mắt hiện lên ghen ghét. Thoáng chốc bất chấp lễ nghi cử chỉ, ba bước tính làm hai bước liền chạy tiến lên, một phen kéo cánh tay Lãnh Nguyệt, châm chọc nói: "Hạ Lan Lãnh Nguyệt, người thật sự là càng lúc càng lớn mật! Bỏ tiểu thư bảo người đứng lại, người không có nghe thấy sao? Chẳng lẽ người cho là Hoàng thượng đem người ban cho Tà vương, người có thể bay lên cành cao làm phượng hoàng? Đừng có nằm mộng, Tà vương không phải loại thấp kém như người có thể trèo cao?!"

Bên trong Hạ Lan hậu phủ, cột xà chạm khắc, ngói lưu ly lóng lánh ánh nước, hành lang quanh co, cửu khúc thập bát loan, khắp nơi lộ rõ thân phận chủ nhân phủ đệ hiển hách.

Mà bên trong hoàn cảnh mỹ sắc như vậy, trong lời nói Hạ Lan Lãnh Xuân ngậm chặt miệng, lại là thanh âm chói tai. Nhưng so với sự kích động của nàng, Lãnh Nguyệt bị kéo nhưng là bình tĩnh im lặng, Hạ Lan Lãnh Nguyệt thủy màu trong suốt cũng không chớp, khóe miệng mỉm cười nhẹ kéo, nói: "Một khi đã như vậy, vậy Hạ Lan đại tiểu thư không bằng làm cho hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban cho, sửa là tứ hôn cho người, chẳng phải là tốt sao!"

"Người... Hạ Lan Lãnh Nguyệt, xem bốn tiểu thư không giáo huấn người!"

Nói xong, Hạ Lan Lãnh Xuân giận giữ giơ cánh tay lên hướng về hai má lãnh Nguyệt. Chỉ mình treo chuông hết sức, từ chỗ cổng vòm phía sau hai người, lại truyền đến giọng quát lớn: "Dừng tay!"

Người tới chính là gia chủ hạ lan hầu phủ, Hầu gia Phong Túc hoàng triều Hạ Lan Tuyết cùng phu nhân Hạ Lan minh thị, gương mặt Hạ Lan Tuyết mạnh mẽ không giận tự uy, ánh mắt thâm thúy mang theo khinh miệt liếc Lãnh Nguyệt lại chuyển tầm mắt, nhìn Hạ Lan Lãnh Xuân nói: "Xuân nhi, không được vô lễ!"

"Cha mẹ, rõ ràng là nàng...."

Hạ Lan Lãnh Xuân còn muốn nói cái gì đó, lại bị Hạ Lan Tuyết đánh cắt ngang: "Được rồi, đều là người một nhà. Nàng về sau chính là Tà Vương phi, chú ý lời nói của người!"

Hạ Lan minh thị liếc mắt nhìn Hạ Lan Tuyết, sau đó để thị nữ dìu đỡ đi lên trước, cười lạnh nói: "Xuân nhi, cha người nói không sai, hiện giờ trong hầu phủ ta, sợ là cũng nuôi không nổi tứ tiểu thư nữa, đi thôi, trước cùng nương trở về phòng!"

Dứt lời, Hạ lan minh thị xoay người rời đi, mà mới vừa đi hai bước, lại đột nhiên dừng lại cước bộ, liếc mắt nhìn Hạ Lan Tuyết phía sau nói: "lão gia, đừng quên lời người đã nói!"

Từ đầu đến cuối, Lãnh Nguyệt giống như một người ngoài, hết thảy thờ ơ lạnh nhạt quan sát. Sau khi Hạ Lan Lãnh Xuân cùng Hạ Lan minh thị rời đi, con mắt Hạ Lan Tuyết mới nhìn nàng, nói: "Người cũng trở về đi, ba ngày sau sẽ cử hành đại hôn, đừng làm lão phu mất mặt!"

Phất tay áo lạnh lùng rời đi, lãnh Nguyệt đối với thái độ Hạ Lan Tuyết như vậy cũng không có bất luận khó chịu gì, nàng vốn không phải Hạ Lan Lãnh Nguyệt, nàng chỉ là Lãnh Nguyệt.

Một đạo thánh chỉ, cùng lúc quấy rối bình yên hai phủ đệ!

Sắc trời dần dần tối, một chỗ bên trong Lãnh túc phủ đệ, có một người tựa tiểu phi tiểu nói: "Long tu, đi thăm dò một chút hạ lan phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dĩ Hạ Phạm Thượng!

Trăng sáng treo cao, gió đêm thổi đi khô nóng ban ngày. Hạ nhân tuần tra ban đêm chốc chốc đi ngang qua, ánh trăng nhỏ vụ loang lổ đổ xuống phủ đệ yên tĩnh.

Đột nhiên, từ bầu trời đêm xẹt qua bóng đen nhanh như thiểm điện, nháy mắt lướt qua, không người phát hiện.

Hiên ngoài phong nhã, Lãnh Nguyệt cô độc ngồi đối diện với trăng, gian phòng đơn giản phía sau lộ vẻ cũ kỹ, trong phòng một ánh nến từ giữa khe cửa tỏa ra/

"Quần áo và xong rồi!"

Lúc đó, tỷ nữ Huyền Thái ôm quần áo vừa mới khâu từ trong phòng đi ra, không chút khách khí đem quần áo chất đống ở góc bàn đá trước mặt Lãnh Nguyệt, dứt lời liền muốn nâng bước rời đi.

Lãnh Nguyệt tà liếc mắt một ô bản rõ rệt trên làn váy, thấp giọng nói: "Đứng lại!"

"Còn có chuyện gì hả? Đã khuya rồi, ta muốn đi ngủ!"

Huyền Thái khó chịu xoay người, tương đối phản đối giọng điệu lại nhiều oán giận, làm cho mí mắt Lãnh Nguyệt hơi trầm xuống, tiếp theo vuốt ve chỗ váy ống tay áo, hỏi: "Cùng ta nói một chút chuyện tà vương!"

"Yêu! Tứ tiểu thư, ngài bây giờ còn chưa có gã qua đó đâu, mà bắt đầu giam giữ tìm Tà Vương! Xem ra mọi người nói đúng, người quả thật cho rằng

bản thân biến thành phương hoàng!"

Nghe thấy lời này, Lãnh Nguyệt thông thả đứng dậy, cử chỉ tao nhã mặc dù mặc y phục cũ nát, cũng không chút nào che được tao nhã này. Tóc mai cùng sợi tóc phía sau bị gió đêm thổi tung ra, mắt tròn tinh mâu giống như bảo thạch sáng chói, liễm diễm lóa mắt, mũi ngọc cao thẳng, giữa tuyết mỹ mang theo một chút hương vị hoạt bát, mà duy nhất không được hoàn mỹ chính là môi đỏ mọng vốn nên đỏ thắm, lại chút trắng bệch, sắc mặt cũng có chút tái nhợt quá mức.

Huyền Thái nhìn Lãnh Nguyệt từ trên xuống dưới, chung quy cảm thấy nàng hôm nay hình như so với bình thường hơn một chỗ gì đó. Nhất là ánh mắt sáng của nàng, thời điểm nhìn về phía mình, cũng giống như không sợ hãi cùng hoảng sợ nữa! Ngược lại liễm diễm rực rỡ, đây là làm sao?

"Huyền Thái, ngươi đã biết ta sẽ trở thành Tà vương phi, vậy thái độ ngươi nói chuyện hiện tại, chính là dĩ hạ phạm thượng?!" Về mặt Lãnh Nguyệt lạnh lùng liếc Huyền Thái, mà khẩu khí trong lời nói cũng làm cho trông ngược Huyền Thái mạnh mẽ co rút lại.

Mang theo nghi hoặc, Huyền Thái thăm dò hỏi: "Từ tiểu tư, ngươi không sao chứ?"

Lãnh Nguyệt cười mỉa nói: "Ngươi cho rằng ta giờ phút này còn cần đối với các ngươi khúm núm, yếu đuối chùn chân sao?" Lời nói một lời hai nghĩa này, Huyền Thái tự nhiên là nghe không hiểu. Mà trong lòng cũng chỉ cho là Lãnh Nguyệt là bởi vì tứ hôn mà biến thành kiêu ngạo mà thôi.

"Ngươi quá...."

"Huyền Thái, nhớ kĩ thân phận tỷ nữ ngươi. Ta mặc dù không còn xấu nữa, cũng trước sau là tiểu thư Hạ Lan phủ. Nếu ngươi dám can đảm lại dĩ hạ phạm thượng, ta không ngại mang ngươi tiền trăm hậu tâu!"

Lãnh Nguyệt máy móc cắt ngang lời nói Huyền Thái, mà thái độ lạnh lùng thâm trầm này cũng thật là làm cho Huyền Thái có chút chột dạ. Đặc biệt phong thái khi nàng nói chuyện, lại làm cho Huyền Thái có một loại năng tựa hồ là người ở vị trí cao.

Nhất thời, khí thế trên hoàn toàn phá vỡ Lãnh Nguyệt trước đây, đem Huyền Thái kinh sợ không thể nói lên lời. Giây lát sau, Lãnh Nguyệt nói ra một chữ độc nhất: "Nói!"

"Tứ.... tứ tiểu thư, tà vương là...."

*

"Nương, ta không phục! Bằng Hạ Lan Lãnh Xuân nàng, căn bản là không xứng với tà vương!"

Giữa đêm khuya, Hạ Lan Lãnh Xuân liếc mình thị căn hận nói, thỉnh thoảng vò khăn lụa trong tay, sắc mặt khó coi cực kỳ.

Mình thị nghe vậy, cười lạnh giễu cợt nói: "Gà cho tà vương, nàng lại há suy nghĩ đơn giản như vậy?"

"Nương, có ý gì?"

Hạ Lan Lãnh Xuân nghe vậy liền nghi hoặc nhìn mình thị, sau đó không khỏi âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bình Yên Vô Sự?

"Xuân nhi, trong thiên hạ, người nào không biết tính tình tà vương! Lần này cũng may tứ hôn là nàng ta, nếu là con hoặc là Hạ nhi, các ngươi làm nương như thế nào cho phải!"

Mình thị giống như tận tình khuyên bảo, nhưng làm cho Hạ Lan Lãnh Xuân như là bị giẫm lên chỗ đau, lập tức đứng lên phản bác: "Nương! Mới không phải người nói như vậy. con thà rằng người tứ hôn là con, thân phận tà vương cao quý, tướng mạo cũng là thiên hạ độc nhất vô nhị, nhưng hiện tại cố tình để Lãnh Nguyệt được lợi, con thấy không ít hơn hàm ý này à, nương! Ngươi nói hoàng thượng rốt cuộc là nghĩ như thế nào?"

"Câm mồm! Nghi ngờ hoàng quyền chính là tội lớn, ngươi không muốn sống nữa à? Việc này đã thành, ngươi có như thế nào cũng không thể thay đổi gì! Con yên tâm, nương nhất định sẽ vì con cùng Hạ nhi tìm một nhân gia tốt, lúc này không lấy tà vương rất tốt!"

Mình thị sau khi một phen trấn an Hạ Lan Lãnh Xuân, thì từ khuê phòng nàng rời đi. Thị nữ đợi ở ngoài cửa cũng cung kính đi theo ở phía sau, sau khi đi vài bước, mình thị bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cước bộ quay lại, liền hướng về phía một nơi tương đối hẻo lánh bước đi.

"Đại phu nhân, thỉnh dùng trà!"

Huyền thái cẩn thận đem ly trà đặt ở trước mặt mình thì, sau đó ánh mắt hiện lên đắc ý, nhìn thoáng qua Lãnh Nguyệt ngồi đối diện mình thì, trong lòng cười lạnh, chỉ chờ đại phu nhân trừng phạt người thế nào!

Minh thị ghét bỏ nhìn ly trà, sau đó nhìn Lãnh Nguyệt, nói: "Cách làm người hôm nay bản phu nhân rất không vừa lòng. Mặc dù trong lòng người oán khí nhiều, nhưng Xuân Nhi chung quy là đại tỷ của người, nàng quở mắng người vài câu, người không thể cãi lại!"

Hai tay Lãnh Nguyệt vén đặt trên bàn, ngón cái vuốt ve nhau, môi anh đào nhẹ mằn, nói: "Đại phu nhân đêm khuya đến tậ xá, chỉ để nói những cái này sao?"

"Bịch" một tiếng, một tay đại phu nhân vỗ mạnh ở trên bàn, có chút giận không thể át nói: "Hạ Lan Lãnh Nguyệt, đừng tưởng rằng hôm nay lão gia cho người chỗ dựa, người liền không sợ. Ở Hạ Lan hầu phủ, còn không có chỗ cho người nói chuyện! Năm đó nếu nương người không đem cái chết đối lấy người, người cho là người còn có thể ở lại trong phủ Hạ Lan bình yên sống sao? Nương người bất quá là một cầm linh, mà người cũng giống như ả xuất thân ti tiện!"

Lãnh Nguyệt hất mi nhìn Minh thị giận dữ, sau đó chậm rãi đứng lên, hòa hoãn vòng quanh bàn tròn chậm chạp đi tới cạnh bàn nói: "Bình yên vô sự? Đại phu nhân thật là nói đùa, theo ta được biết, từ khi ta bắt đầu có trí nhớ, bên trong Hạ Lan hầu phủ này, bất luận kẻ nào đều có thể ức hiếp ta, mỗi ngày cơm tàn canh lạnh, bố y rách nát, mà nếu như hai nữ nhi của người có bất luận không vừa ý gì đều trút cơn giận dữ ở trên người ta! Như vậy mà nói, đại phu nhân, tại sao bình yên vô sự?"

Còn có, bất luận nương ta lúc trước xuất thân là gì, người chê bai một người tạ thế như vậy, sẽ không sợ đêm dài vắng lặng, bị quỷ đến gõ cửa chứ?"

Nói một câu cuối cùng, Lãnh Nguyệt cố ý đè thấp giọng nói, phối hợp góp đêm ngoài cửa thổi vào, để sát bên tai Minh thị nỉ non nói ra, mà hai tay lãnh nguyệt cũng dùng sức đè ở trên vai ả, hành động như thế, làm cho Minh thị sống lưng nhảy mất lạnh một mảnh.

"A.....Người.... Người.."

Bị lời nói Lãnh Nguyệt âm trầm dọa sợ Minh thị đứng dậy lùi về phía sau, bắt đầu run rả chỉ vào nàng, biểu tình giống như gặp quỷ làm cho Lãnh Nguyệt cười lạnh, nói: "Nương ta rốt cục là chết như thế nào, người so với ai khác rõ nhất! Đại phu nhân, cẩn thận làm nhiều chuyện xấu, kết quả gặp phải quỷ!"

"Làm càn..... Người làm càn.... Người đâu, giáo huấn xú nhau đầu này thật tốt cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quả Nhiên Như Thế!

"Đại phu nhân, giữa đêm khuya, người âm ỉ như thế, sẽ không sợ đem tất cả mọi người trong phủ đánh thức sao? Nếu là bọn họ nhìn thấy người ngày thường đoan trang hiền lành biến thành người đàn bà chanh chua bệnh tâm thần, không biết còn có thể hay không kính người như trước!"

Lãnh Nguyệt liếc nhìn Minh thị, những câu châu ngọc lại cười nhạt giễu cợt. Nhưng lời của nàng, quả thực khiến đại phu nhân có điều thu liễm, chẳng qua con người nhuộm đỏ giống như hận không thể ăn tươi Lãnh Nguyệt nhìn chằm chằm nàng/

"Người rốt cuộc là ai? Người không thể là Hạ Lan Lãnh Nguyệt!"

Minh thị nheo mắt lại, nhìn Lãnh Nguyệt trước mặt từ trên xuống dưới, cũng không dám đến gần. Nàng nói không sai, năm đó chính mình cho người giết chết, nhưng nàng không biết mới đúng!

Lãnh Nguyệt ung dung mỉm cười ngồi xuống, ánh mắt nhất nhất đảo qua Huyền Thái cùng thị tỳ Thu Hà và Lạc Hoa vừa mới từ ngoài cửa chạy vào, một tay chống cằm, nói: "Đại phu nhân, năm người đem bát thuốc độc kia thời điểm đổ vào trong miệng, hẳn là không nghĩ tới ta sẽ ở ngoài cửa nhất thanh nhị sở nhìn chứ!"

"Cái gì?"

Minh thị hít một ngụm khí, lui về phía sau từng bước suýt nữa ngã sấp xuống, sắc mặt từ hồng biến trắng, con người cũng trợn lớn, tức thì nỉ non nói: "Không thể nào, người nói bậy!"

"Không có gì là không thể! Hạ Lan Lãnh Nguyệt sở dĩ nhu nhược nhất gan như vậy, chính là bởi vì nàng còn trẻ thì chứng kiến một màn máu tanh như thế. Tại bên trong phủ đề là nơi ăn thịt người, chỉ có như vậy mới có thể sống sót!"

Ngữ khí Lãnh Nguyệt, dường như kẻ sinh tồn của kẻ khác, cũng tựa hồ nhớ lại quá khứ. Thời điểm đang nói chuyện, minh thị rõ ràng nhìn thấy trên gương mặt Lãnh Nguyệt hiện lên một mặt đau thương, trông lòng nghi ngờ cũng dần biến mất.

"VẬY NGƯỜI HIỆN TẠI"

Ngữ khí minh thị dò xét, khiến Lãnh Nguyệt tiếp tục nói: "Như lời người, nếu không phải gả cho Tà vương, ta làm sao dám lớn mật như thế này chứ!".

Giọng điệu tự giễu, làm cho Minh thị hoàn toàn thả tâm, vỗ vỗ ngực mình, trừng mắt nhìn Lãnh Nguyệt cười nói: "Quả nhiên như vậy! Hạ Lan Lãnh Nguyệt, đừng tưởng rằng có Tà vương, người sẽ bình yên! Bản phu nhân sẽ chờ người như thế nào tự chuốc lấy khổ! hừ!"

Minh thị buông lời độc ác, cuối cùng có chút ý tứ cướp đường mà chạy. Người đi lâu trông, Huyền Thấu cũng nhân cơ hội đi theo phía sau Minh thị rồi đi.

Minh thị vừa mới nhả nhận đi khỏi, ở chỗ rẽ cước bộ bình tĩnh đứng lại, con người âm ngoan nhìn hành lang tối tăm, hơi nghiêng đầu nói: "Chuyện lúc này nếu bị người ngoài biết được, bản phu nhân sẽ lấy mạng các người!" Minh thị sở chỉ hiển nhiên nâng tay hại chết người nhiều chuyện.

Mà mấy nô tỳ cũng đều biết rõ đạo sinh tồn ở hầu phủ, lập tức cúi đầu nói: "Phu nhân yên tâm, nô tì cái gì cũng chưa nghe thấy!"

Khi toàn bộ bên trong hiên phong nhã chỉ còn lại có một mình Lãnh Nguyệt ngồi trước bàn, ban đêm yên tĩnh, trừ bỏ cửa chính mở rộng cùng tiếng gió đêm rung động, thì một mình Lãnh Nguyệt thờ dài.

Nàng xác thực không phải Hạ Lan lãnh Nguyệt, chỉ có nữ vương giới kinh doanh ở hiện đại Lãnh Nguyệt đến, chỉ sợ Hạ Lan Lãnh Nguyệt này sớm hôn quy tây thiên.

Còn nhớ nàng hôm qua còn ở thành phố B, đang chạy xe tới trụ sở chính tập đoàn tham gia hội nghị, về phần sau này nàng vì sao lại xuyên qua đến cổ đại, ấn tượng duy nhất chính là chiếc xe âm ầm nổ mạnh một tiếng, nàng liền hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Cũng may nàng chiếm cứ thân thể Hạ Lan Lãnh Nguyệt, cũng đồng thời giữ nguyên tất cả trí nhớ cổ đại. Mà tin tưởng trong lòng nàng mới rồi, cũng biết vì sao Hạ Lan lãnh Nguyệt đột nhiên thay đổi, tìm được cái cớ thích hợp.

Hạ Lan lãnh Nguyệt đời trước này quả thực sống rất cực khổ, yếu đuối nhất gan bị ức hiếp cũng chỉ vì có thể sống sót. Chẳng qua có một chút nghi vấn chính là, rốt cuộc Hạ Lan Lãnh Nguyệt là chết như thế nào? điểm nay ở trí nhớ trong đầu nàng, toàn bộ cũng không có .

Vội lại, tại sao nàng vừa mới xuyên qua, thế nhưng đã bị hoàng thượng tứ hôn cho tà vương. Hạ lan lãnh Nguyệt chưa bao giờ ra khỏi phủ, trí nhớ đối với Tà vương lại ít, mà nàng từ trong miệng Huyền Thái thu thập tất cả, dường như Tà vương này cũng không phải là chọn lựa tương công tốt.

Nàng e rằng nên vì hôn sự này, nghĩ một biện pháp chạy trốn!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người VẬY MÀ VÌ NÀNG CHẤN CÁI TÁT?

Sáng sớm hôm sau.

Bình minh ảm áp, trời xanh như nước. Lúc Lãnh Nguyệt vừa mới ngủ dậy, khi đang mặc y phục rườm rà, ngoài cửa liền vang lên âm thanh vô cùng bén nhọn: "Hạ Lan Lãnh Nguyệt, người ra đây cho ta!"

Nhiều mày nghe giọng quen thuộc kia, Lãnh Nguyệt đem quần áo mặc từ tể, sau đó lại một phen qua quýt rửa mặt chải đầu, thời điểm đang muốn hướng cửa phòng đi, ai ngờ 'thịch' một tiếng, nguyên bản cửa phòng rắn chắc kia đã bị người từ bên ngoài đá văng, tiếng khung cửa "két kẹt" lay động, khiến cho trong lòng Lãnh Nguyệt bức bối một trận.

Mất lạnh liếc nhìn về mặt Hạ Lan Lãnh Xuân giận dữ, hai tay Lãnh Nguyệt thản nhiên ôm ngực, thuận thế dựa vào một bên cột, nói: "Không biết Hạ Lan đại tiểu thư sáng sớm đến phòng, gây chuyện gì?"

Dứt lời, trong lòng Lãnh Nguyệt không khỏi trầm nghĩ, tuy nói nàng mới đến, nhưng là nghiền ngẫm từng chữ một trong lời nói này, nàng vẫn như cũ nói thực nhẹ nhàng.

"Gây chuyện gì? Hạ Lan Lãnh Nguyệt, người đừng cho mặt không biết xấu hổ, người nói rằng cho ta, người rốt cuộc làm gì nương ta? Tại sao đêm qua sau khi gặp mặt người, hôm nay liền mắc bệnh hả **? Người nói, người nói đi!"

Thù mới hận cùng tăng, khiến cho Hạ Lan Lãnh Xuân không thể tự kiềm chế. Nhất là bộ dáng Lãnh Nguyệt lúc này ngoài cười nhưng trong không cười, càng làm cho nàng phần nộ.

Nguyên bản nàng còn buồn bực, vì sao đêm qua mầu thân vẫn khỏe, nhưng sáng nay lại đột nhiên bị bệnh. Kết quả hỏi Lạc Hoa cùng Thu Hà mới biết được, thì ra tối hôm qua nương từng tới gặp nàng ta.

Nói như thế, cho dù nàng nói gì đó, các nàng sẽ đem nguyên nhân này tính trên đầu Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt vô vị nhún vai, không đếm xỉa Hạ Lan Lãnh Xuân đang phẫn nộ, cong khóe miệng, nhướn mày mỉm cười nói: "Đại tiểu thư làm sao! Nương người đến nơi ta ở, đơn giản là cũng ta ôn chuyện cũ, hoặc là nói một ít chuyện trước đây. Về phần nàng vì sao bị bệnh, cái này chỉ sợ người hãy hỏi nàng mới được! Chẳng lẽ bị dọa đến bệnh?"

"Hạ Lan Lãnh Nguyệt, tiện nhân người, ta hôm nay liền giáo huấn người một chút!"

Sau khi mắng Lãnh Nguyệt, Hạ Lan lãnh Xuân liền cất bước tiến lên, điều bộ vung cánh tay lên nhìn ra được là theo quán tính, nghĩ đến động tác này nàng đối Hạ Lan lãnh Nguyệt làm không dưới một lần.

Lãnh Nguyệt tà cười nhìn động tác Hạ Lan Lãnh Xuân nhắm về phía mình, dưới chân vừa lùi về phía sau vừa trào phúng nói: "Đại tiểu thư muốn giáo huấn ta như thế nào đây?"

"Huyền Thái, Liễu Thúy, các người đem nàng đè lại cho bản tiểu thư!"

Phân phó Huyền Thái cùng Liễu Thúy bên cạnh, Hạ Lan Lãnh Xuân cũng vội vàng bước về phía trước, Lãnh Nguyệt lùi lại phía sau mấy bước, đã gần kề chỗ giường thêu, ánh mắt liếc hướng Hạ Lan lãnh Xuân sắp gần, đáy mắt phút tức tản ra hào quang, cũng lúc đó cũng bình tĩnh dừng lại bước chân.

Bởi vì Huyền Thái trước đó bị lãnh Nguyệt làm cho kinh sợ, trong lòng rất ám ức, lúc này thật vất vả Hạ Lan Lãnh Xuân ra lệnh, nàng càng hăng hái nhắm phía Lãnh Nguyệt

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mắt thấy bàn tay Hạ Lan lãnh Xuân sẽ giáng xuống trên gương mặt Lãnh Nguyệt, khóe miệng cuối cùng xuất ra nụ cười đắc thắng. Cơ hồ dùng hết toàn lực, hung hăng vung tay xuống.

'Ba'

'A'

Liên tiếp hai loại thanh âm truyền ra, Hạ Lan Lãnh Xuân tức khắc cao ngạo nói: "Hạ Lan lãnh Nguyệt, đây là kết cục người chọc giận bản tiểu thư!"

Mà Lãnh Nguyệt bộ dạng vẫn ung dung cùng giọng điệu trêu tức, nói: "Phải không? Kết cục thật đặc biệt!"

Nghe vậy, Hạ Lan lãnh Xuân tập trung nhìn vào, người đối diện quả thật là lãnh Nguyệt, nhưng trên mặt nàng vẫn trắng như ngọc, con mắt mỉm cười còn hiện ra một mặt buồn cười.

"Đại tiểu thư . . ."

Đột nhiên, từ dưới chân hai người truyền đến một tiếng nứt nẻ, Hạ Lan lãnh Xuân buông con mắt xuống nhìn lại, lập tức mắng: "Huyền Thái, nô tỳ chết tiệt nhà người, người vậy mà vì nàng ta chấn cái tát?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ta Đem Cơ Hội Nhường Cho Người!

Hạ Lan Lãnh Xuân nhìn thấy Huyền Thái trên mặt đất che gò má trong mắt roi lệ, nhìn không được nhắc chân đá nàng một cước, lại lần nữa quát: "Tiện tì, người dám chống đối ta?"

Lời vừa nói ra, nhất thời Lãnh Nguyệt liền hiểu được vì sao thái độ Huyền Thái trước đối với nàng như vậy. Nói đến đề nô tài làm việc, không có chủ tử cho phép, cũng ắt hẳn không dám vượt quy củ.

Thấy vậy, lãnh Nguyệt ngồi xổm xuống, dịu Huyền Thái, giọng điệu tựa như an ủi nói: "Huyền Thái, người thật khờ! Có đau không hả? người làm như vậy không phải là khiến Đại tiểu thư hiểu hết thấy sao!"

Huyền Thái sững sờ nhìn Lãnh Nguyệt, hoàn toàn không nghĩ tới nàng sẽ nói ra những lời như vậy, mà mới vừa rồi nàng sợ dĩ trúng cái tát kia, căn bản là Lãnh Nguyệt giờ trò quỷ.

Từ điều này, Huyền Thái lập tức ngửa đầu nhìn Hạ Lan Lãnh Xuân, vội vàng giải thích: "Đại tiểu thư, không phải nô tỳ không phải."

"Liễu Thủy, đem nàng giam vào phòng củi, trong vòng ba ngày không cho phép ra ngoài!"

Hạ Lan Lãnh Xuân phần hận lần nữa đập Huyền Thái một cái, điệu bộ trút giận làm cho Lãnh Nguyệt háh mi. Từ hôm qua nàng lần đầu cùng Hạ Lan Lãnh Xuân tiếp xúc cho tới bây giờ, nàng hoàn toàn hiểu được Hạ Lan Lãnh Xuân này chính là một đại ngốc nghếch, nữ tử ngang ngược kiêu căng, ý thế hiếp người.

Mà nàng như vậy, có lẽ chính vì bản thân sở dụng.

Lãnh Nguyệt nhìn chăm chú Hạ Lan lãnh Xuân, rồi sau đó ả lại nhún cơ hội lần nữa vung tay lên. Đáng tiếc, một lần không thể, lần thứ hai vẫn như cũ không thể.

Giương cung bạt kiếm giống như lần đầu, Lãnh Nguyệt rất nhanh liền từ không trung chặn động tác của nàng. Cười nhìn Hạ Lan Lãnh Xuân, ngữ điệu kinh người: "Đại tỷ, ngươi tức giận như vậy không phải là bởi vì ta phải gả cho Tà vương đi, nếu như ta đem cơ hội này nhường cho ngươi, ngươi thấy như thế nào?"

lãnh Nguyệt vốn là quen đàm phán, mà lúc này đối mặt Hạ Lan Lãnh Xuân, nàng dĩ nhiên có thể nắm giữ đề ý lòng của nàng, giọng điệu chịu thua cùng xưng hô 'đại tỷ', làm cho Hạ Lan lãnh Xuân phút chốc hoảng hốt.

Quả nhiên, Hạ Lan lãnh Xuân vẫn chưa trải qua thâm tư thực lực, lập tức mở miệng thăm dò: "Ngươi nói cái gì?"

Lãnh Nguyệt buông tay Hạ Lan lãnh Xuân ra, xoay người tùy ý ngồi xuống ở trên giường nhỏ, hơi hất cằm, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đại tỷ, ngươi không có nghe sai. Người như tà vương xác thực không phải ta có thể trèo cao, cho nên ta muốn đem cơ hội này nhường cho đại tỷ, không biết ngươi có thể đồng ý?"

"Làm sao có thể? Tà vương kia"

Hạ Lan Lãnh Xuân giống như nỉ non, mà Lãnh Nguyệt trực tiếp lắc đầu cắt ngang lời của nàng, nói: "Đại tỷ, ngươi thân là đích nữ Hạ Lan hầu phủ, thân phận tôn quý nhất. Không nói đến vấn đề ta có thể trèo cao, nhưng ta biết rõ đại tỷ tâm trí vẫn buộc trên Tà vương, cho nên . . . không bằng đại tỷ suy xét một chút, đại hôn hai ngày sau, liền do ngươi gả đi!"

"Do ta gả đi? Ngươi điên rồi sao? Cái kia chính là thánh chỉ, chiếu theo tội lớn liên lụy đến cừu tộc!" Hạ Lan Lãnh Xuân còn không có ngoa, chỉ ít hiểu được không thể kháng chỉ.

Mà lãnh Nguyệt đã dám nói như thế, thì tất nhiên sẽ có lý do của nàng. lúc này, Lãnh Nguyệt đem cổ tay Hạ Lan lãnh Xuân giữ chặt, lúc đem nàng đưa đến ngồi trên giường nhỏ, hạ lan lãnh Xuân cũng cực kỳ thuận theo.

Điểm này, càng làm cho Lãnh Nguyệt tin tưởng điều kiện gả cho Tà vương, đối với Hạ Lan Lãnh Xuân mà nói, là tuyệt đối không có lực chống cự.

"Đại tỷ, nói như vậy đi! Ta mặc dù thân là chi nữ Hầu phủ, nhưng xuất thân hèn mọn, người ngoài cũng dễ không có gặp qua ta. Và lại, ngày đó là lúc thành hôn, ngươi khẳng định là phải đội mũ phượng, cho nên người khác tuyệt đối sẽ không biết ngươi là đích nữ Hầu phủ. Mà mặc dù ngươi ở tà vương phủ bị phát hiện không phải là ta, nhưng đã thành hôn lễ bái, ngươi chính là Tà vương phi.

Mà nếu như người có ý nói chuyện này, chẳng lẽ dựa vào sức quyến rũ đại tỷ, còn không có thể làm cho tà vương đối với ngươi nói gì nghe đấy sao? Chỉ cần có tà vương bảo hộ ngươi, Phong Túc vương triều chúng ta kia, ai dám đối với ngươi bất kính chứ! Đến lúc đó, tin tưởng Hoàng thượng cũng sẽ không nói cái gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hựu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng!

Lời nói Lãnh Nguyệt, khiến trong lòng Hạ Lan Lãnh Xuân đập thành thạch, ngay cả thờ dốc đều có chút khó điều khiển, nhin không được cầm lấy tay Lãnh Nguyệt, đề thấp giọng nói hỏi: "Tiểu muội, ngươi làm sao có ý nghĩ như vậy? Ngươi chẳng lẽ không muốn gả cho Tà vương?"

Xem đi, một tiếng 'Tiểu muội', Lãnh Nguyệt có thể khẳng định nói, Hạ Lan lãnh Xuân này tuyệt đối là cảm động. Mà bước đầu tiên này sau khi thành công, còn lại chính là muốn hướng tới hiểu rõ lấy động tình lấy đề ý.

Về phần nàng vì sao lại đối với Hạ Lan lãnh Xuân đưa ra điều kiện như vậy, đơn giản là không muốn bị người khác an bài tương lai bản thân mình! Nàng là người hiện đại, mới sẽ không nghe theo lời cha mẹ cổ nhân mai mối như vậy, cho dù là hoàng quyền thánh chỉ cũng không được.

"Đại tỷ, tuy rằng ta không rõ ràng lắm vì sao lần này hoàng thượng lại đột nhiên tứ hôn cho ta, những người cùng đại phi nhân nói không sai, thân phận của ta thật là không xứng với tà vương. Mà đại tỷ ngươi bất đồng, ngươi thiên tư tuyệt sawscm xuất thân lại cao quý, ta nguyện ý thành toàn cho ngươi

cùng tà vương, xem các người cộng hiệu vu phi, song túc song tề!"

Trong lời nói Lãnh Nguyệt rõ ràng khiến cho Hạ lan Lãnh Xuân nữ tử chưa xuất giá, nháy mắt đỏ mặt. Nhưng bên trong hai tròng mắt của nàng hiện lên chờ mong, Lãnh Nguyệt xem ra, cũng là cực đủ châm chọc.

"Tiểu muội, xem ra là ta trước đây hiểu nhầm muội!"

Một tiếng "Tiểu muội" thuần nhất, trong lòng Lãnh Nguyệt không khỏi vì Hạ Lan Lãnh Nguyệt chân chính thương cảm vạn phần, thầm nghĩ: Hạ Lan Lãnh Nguyệt, người sống trong lòng run sợ, nhận hết ức hiếp các nàng. hiện tại xem ra, cũng là người quá nhỏ, tư tưởng quá đơn thuần. Cho rằng như vậy có thể yên ổn sống qua ngày. Mà thực ra người như Hạ lan lãnh Xuân, là dễ nắm trong tay nhất!

Lãnh Nguyệt chân thành nhìn Hạ Lan Lãnh Xuân, thừa cơ từ trong tay nàng rút lại tay mình, đồng thời nói: "Đại tỷ, việc này nguoiwfngần vạn lần phải giữ bí mật! Nếu như để nhị tỷ biết được, chỉ sợ lại mang nhiều phiền phức mất!"

Nhị tỷ trong miệng lãnh Nguyệt, cũng là Minh thị sinh ra, nhưng tuy rằng cũng là con vợ cả, cũng không như hạ Lan Lãnh Xuân chiếm vị trí đích nữ.

Nghe vậy, Hạ Lan Lãnh Xuân kiên định gật đầu, : "Ừ, tiểu muội người yên tâm! Ta nhất định sẽ không nói, Vậy ngày thành hôn đó ta và người trao đổi như nào?"

"Đại tỷ, chuyện này giao cho ta làm đi! Người chỉ cần dự theo trình tự của ta thì nhất định sẽ không có sơ hở!"

Giọng điệu Lãnh Nguyệt khá tự tin, làm cho Hạ Lan lãnh Xuân cũng giống như ăn thuốc an thần, Mặt này mỉm cười lại lần nữa kéo tay Lãnh Nguyệt, Không tin tưởng hỏi: "Tiểu muội, muội sẽ không hối hận chứ?"

"Đại tỷ nếu như lo lắng, từ hôm nay có thể đi theo ta, như vậy ta làm cái gì người đều biết, sẽ không sợ ta lại đổi ý nữa!"

Nghe được đề nghị của Lãnh Nguyệt, Hạ Lan Lãnh Xuân nhất thời gật đầu đồng ý: "Được! Tiểu muội, nghe theo muội! Ta đây sai người đi đem hành trang của ta cầm lại đây!"

Hạ Lan Lãnh Xuân giống như chờ không kịp, liền nôn nóng đi ra khỏi cửa phòng. Rất xa còn có thể nghe được âm thanh nàng phân phó hạ nhân: "Các người nhanh đi canh chừng thật tốt Nhã hiền bố trí sắp xếp, bốn tiểu thư cùng với tiểu muội ở lại hai ngày."

Huyền Thái bị Liễu Thúy giam vào trong phòng củi, Hạ Lan Lãnh Xuân ở trong phủ bốn phía lo liệu. Giờ phút này, bên trong Nhã hiền, Lãnh Nguyệt ngồi ở trên giường nhỏ, ngón cái cùng ngón trỏ vuốt lẫn nhau, Tà vương Phong Thất Dạ, nàng chưa bao giờ suy nghĩ gả cho hắn.

Về phần Hạ Lan lãnh Xuân, nắm trụ huyết mạch của nàng, cũng tốt cho tính toán mình sau này.

Lúc này trong lòng lãnh Nguyệt một chút tính toán sau này, bao gồm hạ lan Lãnh Xuân ở trong phủ chạy nhảy không ngừng. Nhưng mà, thế gian này, luôn nói đạo cao một thước, ma cao một trượng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thủ Đoạn Người Thật Khá!

"Cái gì? Lòi này thật sao?"

Minh thị như cũ nằm ở trên giường bệnh, lúc buổi trưa sau từ trong miệng Thu hà biết được, Hạ Lan Lãnh Xuân thế nhưng dọn qua Nhã hiền, điều này làm cho nàng tức thì liền đứng lên, khăn chườm lạnh còn đang ở trên đầu cũng rơi xuống trên chân mông.

Thu hà gật đầu: "Phu nhân, thiên chân vạn xác. Sáng sớm Đại tiểu thư vốn là đi tìm nàng ta tranh luận, nguyên bản là trách móc nàng ta đêm qua làm ngài bị bệnh. Ai ngờ không lâu sau, đại tiểu thư liền la hét muốn dọn sang Nhã hiền, hiện tại nàng các thứ đều đã dọn sạch."

Nghe vậy, Minh thị tức giận đập đùi, trong miệng tức giận mắng: "Quả nhiên là càn quấy! Xuân nhi có thể nào đi đến cái loại địa phương ấy! Thu Hà, người cũng đi theo bản phu nhân lâu như vậy, chẳng lẽ cái gì nên nói cái gì không nên nói người đều không phân biệt được!"

"Phu nhân . . . nô tỳ . . ."

"Còn nhiều lời cái gì, không mau theo ta đi kêu Xuân nhi trở về! thật sự là tạp nghiệp a!" Minh thị chán ghét trừng mắt nhìn Thu Hà, không chỉ cắt ngang lời của nàng, đồng thời cũng vội vã đứng dậy thay quần áo, mặc dù trong lòng nản trăm ngàn lần không muốn thấy Hạ Lan Lãnh Nguyệt, nhưng vẫn không thể trơ mắt vì hạ Lan Lãnh Xuân.

Chủ tớ hai người ở phủ đệ chạy không ngừng, quanh quẩn quá nửa hoa viên sau đó khi nhìn thấy trước cửa Nhã hiên lại bại tiêu điều, cảnh tượng tột nhốn nháo rợn rùng, suýt nữa tức giận đến ngất xỉu.

Hạ Lan Lãnh Nguyệt, thủ đoạn người thật khá!

"Các người đều đang làm cái gì hả? Còn không dừng lại cho bốn phu nhân!"

Minh thị xách váy phần nộ chỉ dám hạ nhân, ngực cũng kịch liệt phập phồng không ngừng. Minh thị cố gắng khắc chế tâm tình, thật vất vả đi tới trước cửa Nhã hiên, kết quả chợt nghe tiếng cười duyên truyền đến.

Cố nén tức giận, Minh thị vừa đi vào bên trong phòng vừa hỏi: "Xuân nhi, con đang là cái gì?"

Trong phòng, hạ lan Lãnh Xuân đang cùng lãnh Nguyệt chuyện trò vui vẻ, nghe tiếng liền đứng lên, song song còn đưa cho lãnh Nguyệt một ánh mắt trấn an. Tiếp theo bước nhanh đi lên phía trước diu đỡ Minh thị, nói: "Nương, người làm sao lại đến?"

"Xuân nhi, ta hỏi con đang làm cái gì?"

Ngữ khí Minh thị cứng ngắt, làm cho Hạ Lan Lãnh Xuân mất tự nhiên thoáng chốc co rúm lại. Đối mặt với con giận của Minh thị, Hạ Lan Lãnh Xuân nâng lên nụ cười, chỉ chỉ Lãnh Nguyệt, nói: "Nương, người xem đến rồi, con cùng tiểu muội nói chuyện phiếm!"

"nói chuyện phiếm? Xuân nhi, con là muốn ta tức chết sao? Ai chuẩn con dọn đến nơi đây ở!"

Minh thị một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lườm Hạ Lan Lãnh Xuân, sau đó liền nhìn về phía Lãnh Nguyệt, mắt híp lại, thờ hỏn hển nói: "Hạ Lan Lãnh Nguyệt, người rút cuộc làm gì Xuân Nhi hả?"

Thấy Minh thị đem mũi nhọn chỉ về phía Lãnh Nguyệt, Hạ Lan Lãnh Xuân liền mở miệng phản bác lại: "Nương, người hiểu lầm rồi! Là ta muốn ở cùng một chỗ với tiểu muội!"

"Cùng một chỗ? Lãnh Xuân, con không phải điên rồi chứ. thân phận nàng là gì, thân phận con lại là gì? Nhã hiên này là nơi con có thể ở? Đi theo nương, các người đem đồ đạc gì đó của đại tiểu thư cũng đưa đi!"

Nói xong, Minh thị liền thét ra lệnh hạ nhân, tay cũng kéo Hạ Lan Lãnh Xuân, ép buộc nàng rời khỏi, đồng thời còn hung ác lườm Lãnh Nguyệt đang bình tĩnh xem diễn trò.

"Không cho phép các người mang đi!"

Nhưng mà, Hạ Lan Lãnh Xuân kiên quyết muốn ở lại Nhã hiên, sau khi nghe được lời nói Minh thị, lập tức đối với đám hạ nhân đang luống cuống phân phó, sau đó không đợi Minh thị mở miệng, nằn lèn lung lay cánh tay minh thị, làm nũng nói: "Nương, người cho con ở chỗ này mấy ngày đi, con muốn cùng tiểu muội hòa thuận trở lại!"

Hạ Lan lãnh Xuân kiên trì như thế, vốn thông minh Minh thị lập tức nhận ra mùi âm mưu. Tính tình Hạ Lan Lãnh Xuân nàng là người hiểu nhất, mà nàng tình nguyện ngộ nghịch mình cũng muốn kiên trì như thế, nói vậy trong này chắc chắn có nguyên do nàng không biết!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đề Nghe Lời Người!

Cứ như vậy, đến cuối Minh thị vẫn không thể khuyên Hạ Lan Lãnh Xuân, sau khi để Thu Hà ở lại Nhã hiên chiếu cố, liền phần nộ mà trở về phòng.

Mà lúc này Minh thị cũng không nghĩ tới, số phận bi thảm của Hạ Lan Lãnh Xuân mọi thứ bây giờ mới chỉ bắt đầu. (An: nhờ ơn mỡ Lâm cả)

*

Thời điểm bữa tối, tinh thần Minh thị ủ rũ ngồi ở trước bàn ăn, Hạ Lan Lãnh Xuân dĩ nhiên sai người mang đồ ăn đưa đến Nhã hiên, dường như bắt đầu từ ban ngày, nàng không có rời khỏi bên người Lãnh Nguyệt một bước.

Về phần Hạ Lan Lãnh Hạ mấy ngày trước đi ra ngoài lễ phạt, phải hơn tháng sau mới có thể trở về. Lúc này, Hạ Lan Tuyết vừa mới động đũa, chỉ thấy Minh thị than thở không ngừng, nhện không được liền buông bát đũa xuống, nhíu mày hỏi: "Làm sao vậy?"

Nghe vậy, Minh thị làm bộ mảy ử mặt ề nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, buồn bã nói: "Lão gia, một ngày nữa chính là ngày thành thân của tà vương cùng nàng ta, người không quên đã từng đáp ứng chuyện của ta chứ?"

"Lại nháo cái gì nữa? Lời bản hầu nói, đương nhiên giữ lời!" Nhìn Minh thị nói, làm cho Hạ Lan Tuyết cực kỳ gai mắt, mà nhìn về phía ánh mắt của nàng cũng hiện lên một mặt bức bối.

Vợ chồng nhiều năm, Minh thị vốn giỏi về tâm kế, thời điểm khi nhìn thấy thái độ Hạ Lan Tuyết như thế, dĩ nhiên ngầm bằng lòng. Sau đó thở dài một tiếng, giống như ni non thâm thi: "Cũng không biết là họa hay phúc, nhiều năm như vậy nàng ở trong phủ cũng chưa từng có người chú ý, lần này tại sao đem nàng ban hôn. Không chỉ như thế, nàng ta lại có thái độ khác thường, dường như rất nhiều chuyện bất thường, hôm nay ngay cả Xuân nhu đều bị nàng ta nắm trong tay!"

"Người nói cái gì? Xuân nhi làm sao? Lại đi tìm nàng ta gây phiền phức?"

*

Nhã hiền

"Tiểu muội, nhiều năm như vậy là đại tỷ có lỗi, người sẽ không trách ta chứ?"

Từ Hạ Lan Lãnh Xuân hoàn toàn trú ngụ ở Nhã hiền, tức khắc toàn bộ Nhã hiền trở nên thân thiện dị thường. Hạ nhân khi tiến khi ra, ngay cả bữa tối cũng tương đối phong phú.

Lúc này, đang ngồi ở trước bàn ăn, Lãnh Nguyệt thưởng thức một chút mỹ thực, nghe được lời nói của Hạ Lan Lãnh Nguyệt, liền nâng con mắt nhìn nàng một cái, sau khi đem miếng thịt hoa tuyết tao nhã bỏ vào miệng, giọng nói nhẹ nhàng chậm vang lên: "Đại tỷ suy nghĩ nhiều rồi, chuyện quá khứ cũng đừng nhắc đến!"

Thấy thái độ Lãnh Nguyệt không dứt khoát, Hạ Lan Lãnh Xuân gấp người về phía trước, cách cái bàn sát gần Lãnh Nguyệt, thấp giọng nói: "Tiểu muội, muội thật sự sẽ không hối hận chứ?"

Câu hỏi thế này, trong thời gian một ngày, Hạ Lan Lãnh Xuân hỏi không dưới mười lần. Mà Lãnh Nguyệt ghét nhất bị người khác nghi ngờ, nhẹ nhún mày liễu, ánh mắt khẽ cau lại, môi anh đào vẽ ra một mặt ý cười say lòng người, nói: "Đại tỷ, lại hỏi nữa, ta có lẽ thực sự sẽ đổi ý!"

"Được được được, ta không hỏi nữa!"

Ánh mắt Hạ Lan lãnh Xuân lóe ra bất định, ngẫu nhiên thì còn có thẹn thùng xẹt qua. Lãnh Nguyệt ngồi ở phía trước, vừa bình phẩm món ăn vừa liếc biểu tình của nàng, đợi sau khi trầm mặc một lúc lâu, mới nói: "Đại tỷ, không biết người có cảm thấy Nhã hiền này rất cũ kỹ?"

Nghe tiếng, Hạ Lan Lãnh Xuân từ giữ tâm tư thiếu nữ đang tư xuân hoàn hồn, sau khi đưa mắt nhìn bốn phía, tầm mắt quay lại nhìn Lãnh Nguyệt liền gật đầu: "Đích thực, tiểu muội muội ở nơi này thật sự là làm khó muội rồi! không bằng muội dọn sang Thu Thủy các của ta như thế nào?"

Ở trong lòng Lãnh Xuân, hiện giờ mọi thứ đều theo hành động Lãnh Nguyệt, và lại bất luận ở trong lòng nàng có hay không thật sự đem Lãnh Nguyệt để vào mắt, nhưng vì gả cho tà vương, mặc dù đối với Lãnh Nguyệt nói hết lời hay cũng không sao.

Hạ Lan Lãnh Xuân một lòng lấy nịnh nọt Lãnh Nguyệt, vừa dứt lời chỉ thấy Lãnh Nguyệt khe khẽ lắc đầu, buông bát đĩa xuống tay vươn đưa ra ngón trỏ quơ quơ hai bên, nói: "Đại tỷ, ta ở Nhã hiền lâu như vậy, bỗng nhiên dọn sang chỗ khác sẽ không quen. Hôn nữa đại tỷ người sau này sẽ thành hôn, mà ta vẫn như cũ ở chỗ này, cho nên sửa chữa một chút dù sao vẫn là tốt hơn!"

"Đứng đứng đứng, ta làm sao không nghĩ tới chứ! việc này ta để Liễu Thúy đi ăn bài!" Hạ Lan Lãnh Xuân nói gió chính là mưa, đứng dậy phân phó Liễu Thúy yên tĩnh đợi ở ngoài cửa, lại bị Lãnh Nguyệt ngăn lại: "Đại tỷ, không vội! Nhã hiền này từ trước sau chỉ có mình ta, cho nên tu sửa thành cái dạng gì ta còn không nghĩ được! Nếu như, đại tỷ có thể đi khó phòng lấy một ít ngân lượng, về phía chuyện trang hoàng lại ta có thể tự mình sai người đi làm. Đại tỷ cảnh vàng lá ngọc, Liễu Thúy mặc dù là hạ nhân của người, người cũng không có thể tùy ý gào to nàng! Người thấy sao?"

Hạ Lan Lãnh Xuân đã đứng lên rồi, nghe lời nói Lãnh Nguyệt, trước suy nghĩ sau nghĩ cũng không cảm thấy có vấn đề gì, vì thế lại vội vàng gật đầu: "Tiểu muội, đều nghe lời muội!"

"Tham kiến hầu gia!"

Đang lúc thời điểm Lãnh Nguyệt còn muốn nói cái gì đó, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm vấn an của Liễu Thúy cùng Thu Hà. Nhất thời Hạ lan Lãnh Xuân có chút kích động nhìn về phía Lãnh Nguyệt, hàm răng không ngừng cắn môi dưới, hiển nhiên Hạ Lan Tuyết đã đến, làm cho nàng có chút không biết phải làm sao.

Mà lãnh Nguyệt trái lại, bộ dạng vẫn thản nhiên nhàn hạ như cũ ngồi vào chỗ.

Cánh cửa bị Liễu Thúy mở ra, ánh chiều tà nhá nhem rải một mảnh mờ nhạt ngoài cửa. Hạ Lan Tuyết khuất bóng mà vào, làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

"Cha . . ."

Hạ Lan Lãnh Xuân mở lời đầu tiên, chẳng qua giọng điệu rõ ràng chưa đủ khí, chân tay luống cuống đứng ở giữa phòng, mắt cũng không dám nhìn về phía Hạ Lan Tuyệt.

"Xuân nhi, con trước đi ra ngoài! Cha có chuyện muốn nói cùng nàng!"

"Cha . . . , người đừng trách tiểu muội là ta . . . "

Đang lúc thời điểm Hạ lan Lãnh Xuân mở miệng bảo vệ Lãnh Nguyệt, một ánh mắt nghiêm khắc lướt nhanh trên người hắn, giọng điệu không hài lòng: "Còn không đi ra ngoài?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Người Muốn Gặp Tà Vương?

Chớp mắt thời gian hai ngày đã qua.

Mất thấy ngày mai chính là ngày đại hôn, Hạ Lan Lãnh Xuân muốn ở Nhà hiền một đêm, cả người mặt như hoa đào, tản ra khí chất e thẹn không gì sánh kịp.

Buổi trưa vừa mới qua, Hạ Lan Lãnh Xuân an vị ở trên giường, chuyên chú vuốt ve hi phục Lạc Hoa đưa tới. Mặc dù chất liệu chưa phải là thượng đẳng, nhưng nàng cũng không có một câu oán giận.

Đang lúc Hạ Lan Lãnh Xuân tùy ý nâng con mắt hướng đến, chỉ thấy Lãnh Nguyệt đưa tới bộ xiêm áo mới mặc hôm qua, mái tóc dùng tơ lụa tùy ý buộc ở sau đầu, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Tiểu muội? Muội muốn đi ra ngoài?"

"Ừ, đại tỷ. Ta ra phủ một chuyến, người biết chuyện trang trí Nhà hiền này, ta không muốn nhờ người khác!"

"Ta cùng đi với muội!"

Đang nói, Hạ Lãnh Xuân làm bộ muốn đứng dậy đi theo, mà đầu lông mày Lãnh Nguyệt nhăn lại một chút, liền tiến lên vỗ nàng trấn an nói: "Đại tỷ, người an tâm ở trong phủ chờ! Mọi người ở ngoài phủ này biết người là đích nữ Hầu phủ, nếu như bị họ trông thấy người cùng ta đi cùng một cỗ, khó tránh khỏi hỗn loạn. Người yên tâm, ta rất nhanh sẽ trở lại!"

Không để cho Hạ Lan Lãnh Xuân có cơ hội từ chối, Lãnh Nguyệt quay đầu tiêu sái rời đi. Trong nháy mắt bước ra khỏi Nhà hiền, về mặt Lãnh Nguyệt thu lại. Sờ sờ ngân lượng ở cổ tay áo, đồng thời nghĩ lại tối đêm qua Hạ Lan Tuyệt cùng nàng nói chuyện, xem ra hôm nay nàng cần phải vì Hạ Lan lãnh Xuân thay gả làm chút chuẩn bị.

Lãnh Nguyệt xem ra, thân thể của nàng là con của cầm linh, vốn là không thể *. Nghĩ đến thời điểm đại hôn cũng không không có bao nhiêu long trọng. Đáng tiếc là trước nàng đánh giá sai thân phận cùng địa vị tà vương.

Nữ nhi của Hầu gia mặc dù không đáng nhắc đến, nhưng thành thân chính là Tà vương, lễ nghi đương nhiên cũng là cách thức cao nhất. Mà nếu không phải đêm qua Hạ Lan Tuyệt nói hẳn sẽ ở ngày đại hôn tiễn nàng lên kiệu, chỉ sợ lần này khiến bị pháp để Hạ Lan Lãnh Xuân thay mình sẽ bị bóp chết ở trong nôi.

Cũng may, nàng còn có thời gian.

Một đường thông suốt rời khỏi Hầu phủ, kiểu tóc Lãnh Nguyệt vẫn có chút kì dị bị người trong viện chỉ trích. Phía sau truyền đến giọng điệu khinh thường của hạ nhân, làm cho nàng cười cười vô vị, cổ nhân ngu không ai bằng.

Đường chính của Phong thành chạy dài ngoằn ngoèo tới dưới chân hoàng thành, Lãnh Nguyệt đánh giá đường xá cửa hàng chưa từng thấy qua, khỏe miệng chốc chốc lại kéo, những cái này vẫn chưa có thấy trên TV.

"Vị tiểu ca này, xin hỏi Tà vương phủ đi như thế?"

Lãnh Nguyệt đứng ở một góc của con hẻm, suy nghĩ một lát, thuận tay bắt được một người lại hỏi.

Nam tử bị lãnh Nguyệt kéo lại, vốn là đang vội vàng, trong tay còn ôm mấy quyển sổ sách thật dày, mà nghe được lời nói Lãnh Nguyệt, không khỏi cao thấp đánh giá nàng, giọng điệu bất thiện nói: "Người không phải là người trong thành?"

"Đúng, ta là nghe nói đại danh Tà vương, muốn một lần thấy phong thái!"

Lãnh Nguyệt bịa chuyện, lại không nghĩ rằng nam tử đối diện ngược lại hừ lạnh một tiếng, giọng châm biếm coi thường, nói: "Lại một đầu bị Tà vương

say đắm! Nha, phía trước đường cái đi thẳng lại rẽ là được!"

Dứt lời, nam tử phát áo rời đi, xa xa mà còn có thể nghe thấy hắn nói thầm: "Thật sự là không biết tự lượng sức mình!"

Nhìn hướng nam tử rời đi, con người Lãnh Nguyệt không khỏi quay vòng trầm nghĩ. Giữa giây lát, thời điểm đang muốn bước đi, bên tai lại truyền đến một giọng nói ôn nhu: "Cô nương, người muốn gặp Tà vương?"

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh Lãnh Nguyệt còn không có nhận thấy được thời điểm bên cạnh có người, chợt nghe đến như vậy, nhất thời cảnh giác ngoài đầu nhìn lại, mà nháy mắt tao nhã chốc lát lọt vào trong tầm mắt, làm cho nàng có chút khó xử.

Nam tử bên người một thân hồng bào hoa văn đen quý khí, cao gầy thẳng tắp như tùng, mắt lưu ly sáng như sao, mũi điều hâu cao xa, môi mỏng màu tím nhạt nhẹ cong một nụ cười yêu ớt, con người thấp nhìn Lãnh Nguyệt, cảm xúc nào đó vụt sáng qua rồi biến mất, kẻ khác nhanh cũng không bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thù Nữ Vi Hựu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đứng Lại!

"Gia, xem ra Tà vương gần đây có chút bận rộn nha!"

Buổi chiều mặt trời chói chang bao phủ cả Phong thành, mà lúc này hồng bào nam tử nhìn bóng dáng Lãnh Nguyệt chạy phía trước, bên tai cũng truyền đến lời nói trào phúng/

Nam tử nói chuyện chính là người bị Lãnh Nguyệt chặn lại hỏi đường trước đó. Lúc này thấy Lãnh Nguyệt rời khỏi, mới quay trở lại đến bên cạnh Hồng bào nam tử, cũng nhìn bóng dáng Lãnh Nguyệt nói/

Nghe vậy, Hồng bào nam tử bạn môi nâng lên, nâng bước hết sức thông thả đi mở miệng nói: "Lần này mẫu hậu có thể khiến phụ hoàng hạ thánh chỉ tứ hôn, nhưng tiếp theo chỉ sợ không dễ dàng như vậy!"

"Gia, cô nương này có cái gì khác biệt sao?"

Nam tử ôm sổ sách, liếc mắt nhìn hồng bào nam tử bên người hành động trước sau nhìn chằm chằm bóng dáng Lãnh Nguyệt, có chút tò mò hỏi

Ánh mắt hồng bào nam tử chợt hiện tia thâm thúy, cuối cùng chuyển rời tầm mắt, nhìn thuộc hạ bên người, nói: "Đề Thiên Trảm đi theo nàng! Tùy thời hỏi báo!"

"Hả?"

"Đi thôi!"

Sau khi hồng bào nam tử phân phó một câu, lại lập tức rời đi. Con mắt hí ạp nhìn về hướng Tà vương phủ, trong lòng trầm nghĩ: trên đầu buộc một sợi dây tú hạp lan nét chữ rõ ràng của nữ tử, thân phận của nàng

*

Trước cửa Tà Vương phủ.

Thị vệ oai phong lẫm lẫm đội mặt trời đứng ở phía trên bậc thang, cánh cửa màu đỏ thẫm phối với đồng mạ vàng, đỉnh treo bảng tên, ba chữ Tà Vương phủ lóe kim quang dưới ánh mặt trời.

Lãnh Nguyệt đứng ở chỗ rẽ Tà vương phủ, cẩn thận đánh giá mọi thứ trước cửa. Xem ra, nàng nếu như chui vào trong phủ, cũng không phải là chuyện dễ.

Lại trở về tường cao bên cạnh, ước chừng cao ba thước, bên cạnh không có bất luận chỗ nào để trèo, muốn leo tường mà vào cũng là vọng tưởng.

Nên đi vào như thế nào đây?

Đang lúc Lãnh Nguyệt có chút rầu rĩ, bỗng nhiên phát hiện ra cửa trước Tà vương phủ có chút khác thường, thị vệ không biết sao, đột nhiên xoay người tiến vào phủ, trước cửa lúc này không có một bóng người.

Cảnh tượng này quá mức kỳ quái, vì phòng bị có bấy, Lãnh Nguyệt vẫn như cũ đứng ngoài quan sát thời gian nửa ly trà. Lúc này trên gương mặt nàng nặng gút chiều rọi mà đầy một tầng mờ hôi, trước cửa tà vương phủ vẫn như cũ.

Thấy vậy, Lãnh Nguyệt nâng làn váy, giống như người qua đường từ chỗ rẽ đi ra. Uốn ngực ngẩng đầu tiêu sái qua trước cửa Tà vương phủ, ánh mắt lên lút dò xét, nhất thời nhin không được nhường mảy.

Trước cửa tà vương phủ chẳng những không có thị vệ, ngay cả đại môn cũng không có đóng chặt, một chút kẻ hở không có đóng hết, vẫn bị Lãnh Nguyệt phát giác.

Lúc này không vào, lại đợi khi nào.

Sau khi Lãnh Nguyệt đưa mắt nhìn bốn phía, chân nhanh như gió tiến vào Tà vương phủ. Mà Lãnh Nguyệt một lòng không nghĩ chuyện tình sau khi tiến vào phủ, lại không phát hiện lúc nàng đi vào, đại môn đồ thăm nhẹ nhàng nhanh chóng đóng lại.

"Tiểu Lú, mau một chút, ngày mai vương gia sẽ đại hôn, nhanh chuẩn bị!"

Sau khi vào phủ, Lãnh Nguyệt trốn ở bên cạnh một gốc cây hòe thụ, trọng phủ truyền đến tiếng hạ nhân hét to, làm cho nàng cười nhạt khinh thường. Nếu không phải nàng sớm hỏi thăm nhiều việc của tà vương, nếu không sẽ tin là thật.

Một người nam tử hồng nhan tri kỷ, quả nhiên là tới người không cự tuyệt!

Lãnh nguyệt xuyên qua cây hòe, thấy những hạ nhân này đang cầm đu loại khay mâm ở trong phủ qua lại không ngừng, làm mau chóng nghe ngóng đến mình muốn biết chuyện tình, Lãnh Nguyệt trầm hít thở một hơi, liền tự nhiên đi theo cuối cùng đội ngũ.

Lãnh Nguyệt vừa đi vừa ngó chung quanh, lúc này mới phát hiện toàn bộ Tà vương phủ hình như đều phảng phất một cổ hơi thở trang nghiêm yên tĩnh, rõ ràng là ban ngày ồn ào náo nhiệt, nhưng trong phủ lại yên tĩnh dị thường. Ngoại trừ tiếng gió, cũng chỉ nghe được tiếng bước chân nhỏ vun.

Chợt.

"Đứng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đánh Gãy Chân Người!

"Liễu Thúy, người có nhìn thấy quyên sa ta thêu ngày đó không?"

Từ sau khi Lãnh Nguyệt rời khỏi Hạ Lan phủ, Hạ Lan Lãnh Nguyệt vô cùng buồn chán ngồi một mình ở Nhã hiên. Rốt cuộc sau nửa canh giờ, mới không nỡ đem hi phục đặt ở trên nhuyễn tháp, liền hướng cái bàn bên cửa sổ, đem đồ thêu trong lồng trúc lấy ra, hồi lâu, cũng không thấy tám chức liêu ở tú viện mấy ngày trước đây, không nhin được mở miệng gọi Liễu Thúy ngoài cửa.

Nghe tiếng, Liễu Thúy rất nhanh liền từ ngoài cửa đi vào, đứng ở bên người Hạ Lan Lãnh Xuân, lục xem lồng trúc một chút, trong miệng còn lẩm bẩm: "Tiểu thư, ta ngày đó thấy người để lại trong lồng trúc, kỳ quái sao lại không thấy đâu nữa?"

Hạ Lan Lãnh Xuân nhìn hành động Liễu Thúy, chốc lát liền bình tĩnh cầm kim khâu còn đang bên cạnh trong tay, nói: "Quên đi quên đi. Nhất định là người làm mất! Người đi cửa phủ nhìn xem, nàng ta làm sao còn không có trở về? Đã một canh giờ rồi!"

"Đại tiểu thư, nô tỳ có chuyện không biết nên nói hay không. . . "

Nghe được Hạ Lan Lãnh Xuân phân phó, Liễu Thúy do dự một lát, mới có chút khó xử nhìn nàng, hay tay vò trong ống tay áo, thăm dò mở miệng nói.

"Nói đi!"

Nghe thấy lời này, Liễu Thúy nhìn nhìn Thu Hà đang ở ngoài cửa Nhã hiên quét dọn, tiếp theo đề thấp thanh âm nói: "Đại tiểu thư, nô tì mặc dù không biết vì sao người bỗng nhiên đối với nàng ta thay đổi thái độ, nhưng là hai ngày nay dựa vào nô tỳ thấy, chỉ sợ nàng ta có âm mưu khác!"

Liễu Thúy thân là thị nữ bên người của Hạ Lan Lãnh Nguyệt, vốn là chủ tớ đồng tâm, ngày thường trong lòng sớm đã thành thói quen không đem Lãnh Nguyệt đặt ở trong mắt, nhưng hôm nay Hạ Lan Lãnh Nguyệt ka cũng không biết dùng biện pháp gì làm cho đại tiểu thư đều bị nàng mua chuộc, Liễu Thúy tự nhận là có cần thiết nhắc nhở một chút.

Hạ Lan Lãnh Xuân nghiêng đầu liếc Liễu Thúy, ánh mắt lóe lên, khẽ cắn môi dưới một cái, sau mới nói: "Người nghĩ nhiều rồi! Bọn tiểu thư mỗi ngày

cùng nàng ở một chỗ, nàng có thể có cái âm mưu gì! Đây không phải là chuyện người nên quan tâm, người chạy nhanh ra cổng sau phủ, nàng nếu trở về nhanh chóng cho ta biết!"

*

Đang lúc Lãnh Nguyệt âm thầm may mắn lẫn vào đội ngũ hạ nhân, lại không nghĩ rằng phía sau vang lên một tiếng quát chói tai làm cho mọi người ngừng bước chân. Mà Lãnh Nguyệt vốn đứng ở vị trí cuối cùng, cố gắng cúi đầu hết sức làm giảm sự tồn tại của bản thân, thế nhưng vật trên mái tóc của nàng quá mức kỳ quái, vẫn là khiến cho người khác chú ý.

"Cái người cuối cùng kia, người đây là ăn mặc thành cái gì?"

Tiếng bước chân phía sau mạnh mẽ vang lên mắt thấy vài tên hạ nhân phía trước cũng đã xoay người về nhìn, Lãnh Nguyệt cũng chỉ ra vẻ sụp mí thuận mắt thật tốt, im lặng chuyển hướng về phía sau.

"Nói người đó!"

Chợt bên tai truyền đến tiếng vang, làm cho Lãnh Nguyệt không tự nhiên nhú mày. Cho đến khi cảm giác mái tóc dài của mình bị người cầm ở trong tay, mới khiến nàng không thể không ngẩng đầu lên.

"Người không có nghe thấy lời bản cô sao? Cách ăn mặc của người đây quả thực là đồi phong bại tục! Ai chuẩn người ăn mặc như thế? Có phải người nghĩ muốn quyến rũ Vương gia phải không?"

Nắm chặt tóc trên đầu Lãnh Nguyệt, là một phụ nhân hơi lớn tuổi. Thân thể mập mạp đáng người khỏe mạnh, cùng điệu bộ trên mặt bề nghệ lại cao hơn người, khi đối mặt với Lãnh Nguyệt, lại có chút ý tứ rừng rậm lạnh.

"Cô cô hiểu lầm rồi, nô tỳ là mới tới!"

Lãnh Nguyệt nhíu giọng trả lời, hiển nhiên đối với phụ nhân kia rất là dễ chịu. Thấy thái độ Lãnh Nguyệt hèn mọn như thế, phụ nhân lại thả tóc của nàng ra, ánh mắt nhất nhất nhìn mấy hạ nhân, nói: "Mấy người các người, đều cố gắng hiểu rõ cho bản cô. Ngày mai sau khi tân Vương phi kia vào phủ, các người không được tiến đến hầu hạ, cũng không cho phép nghị luận! Mặc kệ thân phận nàng là gì, nhưng các người đều nhớ kỹ cho bản cô, ở Tà vương phủ ta, đứng đầu luôn là Hoa phu nhân, hiểu rõ chưa? Còn có người, thân là hạ nhân cũng đừng có cái ý nghĩ quá phận gì, nếu là mới tới quy củ vương phủ phải hiểu rõ, còn không nhanh đi thay y phục, nếu như lại để bản cô nhìn thấy cách ăn mặc người như thế, thì đánh gãy chân của người!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thù Nữ Vi Hựu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Một Hồi Bước Đi !

Từ buổi chiều Lãnh Nguyệt bắt đầu lẫn và Tà vương phủ, thời gian một chút trôi qua, lúc này mắt thấy hoàng hôn bao phủ, chân chơi vàng rực ánh chiều tà tỏa ra một tia sáng cuối cùng.

Ở Tà vương phủ, Lãnh Nguyệt đã qua phòng hạ nhân thay y phục. nàng ăn mặc phục sức nô tỳ, trên đầu búi hai búi tóc, mắt to đen nhánh chốc chốc linh động chuyển, trong tay bưng một khay trống không hành động ngụy trang. Bước chậm mà đi suy nghĩ đối sách.

Trong chớp mắt, lãnh Nguyệt liền nhìn thấy hóc phía trước đi ra một tỳ nữ tuổi tác nhỏ ăn mặc cũng đồng dạng, Lãnh Nguyệt lập tức đám bả vai giống như một chết tiêu sái tiến lên nói: "Làm một ngày trời, mệt mỏi quá!"

Tỳ nữ kia nghiêng đầu nhìn không biết khi nào bản thân cùng Lãnh Nguyệt sánh bước đi, cũng không nhiều lời, chỉ bĩu môi, giọng điệu oán giận sâu kín nói: "Không có thể như vậy nha! Ta sáng sớm giờ dần liền thức dậy, đến bây giờ còn không có nghỉ ngơi quá một khắc, không có biện pháp a, ai bảo chúng ta là hạ nhân chứ!"

"Ai, người nghe nói chưa? Ngày mai Vương phi kia sẽ gả đến đây, không biết vương gia tính toán xử lý nàng như thế nào đây?" Trước đó Lãnh Nguyệt đạt qua bài học tà vương phủ, lúc này lời nói có hơi chút nhún nhường, khiến cho tỳ nữ kia lập tức ngậm miệng không nói, nhìn nhìn khắp nơi mới kếp cô tay áo lãnh Nguyệt một cái, nói: "Người nói nhỏ chút! Bất quá ta đến là nghe nói, tà vương đối với hôn sự lần này, vốn là không thêm để ý, người nghĩ tân vương phi kia sau khi nhập phủ, cuộc sống có thể dễ chịu không? Huống chi hậu viện còn có mấy vị phu nhân hòa mĩ cơ kia, dù sao hiện tại tất cả mọi người chờ xem náo nhiệt đây!"

Trong lời nói tỳ nữ, khiến cho Lãnh Nguyệt nhú mày hiểu rõ, hỏi tiếp: "Bất quá lại nói như thế nào cũng là vương phi, đoán chừng ngày mai phô trương hẳn là sẽ không kém!"

"Người nói sai rồi!"

Tỳ nữ ghé sát vào bên tai lãnh Nguyệt, dò miệng nhướn mày tiếp tục nói: "Ta nói cho ngươi, ngươi cũng đừng nói nha người khác nha! Ta ngày hôm qua nghe lên Lư cô cùng Hoa phu nhân nói chuyện, hình như là lần này đại hôn Vương gia căn bản là sẽ không tự mình đi đón dâu, hơn nữa a ngay cả đội ngũ rước dâu cũng chưa an bài làm sao đâu!"

"Thiệt hay giả? hi kieu đón dâu kia cũng không chuẩn bị đi ! " Ngừ khi Lãnh Nguyệt ra về giặt mình, làm cho tỳ nữ kia cười trộm một tiếng, nói: " Việc này hẳn là phải chuẩn bị! Lại nói người kia như thế nào cũng là chi nữ Hầu gia, chung quy không thể để nàng đi đến vương phủ ả đi!"

"Ai, tuy rằng chúng ta thân là nô tỳ, nhưng ta còn muốn nhìn xem hi kieu nghênh đón Vương phi là cái dạng gì, đời này phỏng chừng chúng ta là không có cơ hội ngồi ! "

Giọng điệu Lãnh Nguyệt buồn bã nói như thật, mà tỳ nữ kia hình như cũng cảm động lây, trong lúc nhất thời không khí bên cạnh có chút dễ mê.

Mà rất nhanh, tỳ nữ kia lại đưa mắt nhìn bốn phía, trông thấy chung quanh có ít người qua lại, mới nói khẽ với Lãnh Nguyệt: "Ngươi vẫn đừng nói, hi kieu kia hình như để lại ở bên cánh cửa gần đây, không bằng hai ta đi tới nhìn xem?"

"Thích hợp không? Vạn nhất bị phát hiện "

Bộ dáng Lãnh Nguyệt cẩn thận, tỳ nữ xem ra căn bản là nhi đề hành động lớn. Lập tức lôi kéo Lãnh Nguyệt vừa đi vừa nói chuyện: " Ngươi sợ cái gì, trong vương phủ này nô tỳ hơn râm, ai sẽ để ý hai ta?"

lãnh Nguyệt bị tỳ nữ kia lôi kéo, ánh mắt quay tròn sau khi dạo qua một vòng , hỏi: "Ngươi tên gì hả? Nhìn ngươi đối với vương phủ quen thuộc như thế, tới lâu chưa?"

"Ta gọi là Tô Noãn, mười hai tuổi thì vào phủ, gần hai năm, còn ngươi?"

"Ta gọi là Tiểu Nguyệt, hôm nay vừa tới!" Một hồi bước đi, trong lòng lãnh Nguyệt không khỏi âm thầm bỏ thêm một câu.

Rất nhanh, hai người dọc đường trầm mặc, Tô Noãn dẫn đường, cửa bên giấy lát xuất hiện. Khi mí mắt Lãnh Nguyệt liếc quan sát đỉnh đầu hồng kieu phía trước, trong miệng không kìm được lú lú: "Cỗ kieu này là làm theo yêu cầu hả?"

"Tiểu nguyệt, ngươi là nói thật hay nói giỡn, cỗ kieu này cửa hàng bình thường đều có thể mua được ! "

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ta Cho Ngươi Năm Lượng Bạc !

Trăng treo trên đầu, cảnh chiều hôm trầm lắng.

Lãnh Nguyệt ở Tà vương phủ ước chừng hai canh giờ, rốt cuộc giờ tuất từ cửa bên vương phủ rời đi. Xoay người nháy mắt, ngoái đầu nhìn thoáng qua Tô Noãn bị nàng đánh ngất đặt ở bên cạnh hi kieu, chớp con mắt không tiếng động nói: Thật có lỗi.

Dọc đường chạy nhanh hướn về phía trong thành, lúc này Lãnh Nguyệt một mình đứng ở trước cửa hàng gỗ, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, giọng hát trong sạch, lững thững mà vào.

"Vị cô nương này, chúng ta phải đóng cửa hàng rồi ! "

Tiểu nhị bên trong cửa hàng đang ở sau án thai gầy bần tính, nghe được tiếng bước chân thì nâng mắt lên, nhìn thấy Lãnh Nguyệt hướng tới, liền mở miệng nói.

Mà Lãnh Nguyệt nếu đã đến đây, tự nhiên sẽ không bị tùy ý đuổi đi. Vì thế, thời khắc tiểu nhị đánh giá Lãnh Nguyệt từ trên xuống dưới, Lãnh Nguyệt thuận thế ở cửa hàng chuyển qua một vòng, sau đó liền nhướn mày nói: " Ta là hạ nhân Tà Vương phủ, là Vương gia sai ta đến mua vài thứ, như vậy ngươi còn dự định đóng cửa không?"

" Hà ? "

Biểu tình tiểu nhị rõ ràng sững sốt, khiến hai hàng lông mày Lãnh Nguyệt nhẹ cau, chẳng lẽ nàng lộ ra sơ hở?

"Thế nào? Có vấn đề gì sao?"

Hoàn toàn diễn trò, thời điểm không có muốn làm rõ nguyên nhân, Lãnh Nguyệt như cũ bình tĩnh hỏi lại.

Tiểu nhị nuốt nuốt nước miếng, cười gượng một tiếng, liền từ sau án thai đi ra, hướng lãnh Nguyệt nói: "Không có không có, cô nương có cái gì cần cứ việc nói, cửa hàng tối nay sẽ đóng cửa trễ cũng không có việc gì ! "

"Ừ! Là như vậy, người có biết ngày mai vương gia sẽ đại hôn, nhưng không khéo hôm nay bọn nô tài vô dụng trong phủ đem hi kiệu chuẩn bị làm hỏng, cho nên ta chỉ có thể phụng mệnh đến đây, mua đỉnh đầu giống nhau như đức!"

Lời nó Lãnh Nguyệt làm cho vẻ mặt tiểu nhị càng thêm ngoài ý muốn cùng kinh ngạc, nhưng tiểu nhị này cũng không động thanh sắc tiếp nhận lời nói, nói: "Như vậy há, vậy cô nương chờ một lát, ta đi hậu đường hỏi chừng quây một chút, chờ!"

Trong nháy mắt, tiểu nhị liền từ trước mặt Lãnh Nguyệt chạy thẳng vào hậu đường, may may không có cho nàng bất luận cơ hội phản đối gì. Cả gian bên trong cửa hiệu lúc này chỉ còn lại duy nhất Lãnh Nguyệt tự mình ngồi.

Lãnh Nguyệt xem ra, mới vừa rồi về mặt tiểu nhị kia nhìn nàng, theo lý sau khi hắn nghe thấy thân phận mình, không nên là thần sắc như nhìn quái vậy như vậy mới đúng.

Rốt cuộc chỗ nào xảy ra vấn đề?

Lãnh Nguyệt có sở trường nhìn sắc mặt và lời nói mà đoán ý, lúc này đang âm thầm cân nhắc, mà tiểu nhị chạy vào hậu đường, nàng còn không có để ý thời điểm thoát ra, mà về mặt trước ngược lại cổ quái, nhiệt tình nói: "Cô nương, vừa may. Cửa hiệu chúng tôi còn lại đỉnh đầu hi kiệu cuối cùng, lúc này để lại ở trong viện, ngại khi nào muốn đây?"

"Thật có sao? Hiện tại muốn, lập tức chuẩn bị tốt cho ta ! "

Lãnh Nguyệt trong lòng vui vẻ, lập tức mở miệng định ra cái kiệu. Mà chuyện lúc trước nàng nghĩ không ra, nguyên nhân biểu hiện tiểu nhị được nàng tạm thả một bên.

"Nhưng mà cô nương, người có bệnh khí hư đến người không? Nếu không để cho chừng quây tìm người giúp người nâng về vương phủ đi!" Tiểu nhị tốt bụng đề nghị, bị Lãnh Nguyệt tráo trở từ chối: "Không cần! Tiểu nhị, người ở trong này tiền công một tháng là bao nhiêu?"

Lãnh Nguyệt đột nhiên hỏi sang chuyện khác, làm cho tiểu nhị có chút mờ không tới ý nghĩ, nhưng chốc lát giống như trả lời thật: "Một lượng bạc !"

"Ít như vậy?"

"Cô nương nói đùa, một lượng bạc này đủ cả nhà chúng ta chi tiêu trong một tháng đấy! Cô nương vì sao hỏi như vậy?"

Tiểu nhị nói, làm cho Lãnh Nguyệt nháy mắt rất nhanh suy nghĩ đôi sách, mà rất nhanh lãnh Nguyệt ngay giữa biểu tình tiểu nhị nghi hoặc, nói: "Tiểu nhị, giúp ta làm một chuyện, ta cho người năm lượng bạc, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Canh Ba Đã Tới !

Giờ tỵ, giữa Nhā hiên, Hạ Lan Lãnh Xuân có chút đứng ngồi không yên nhìn quanh ngoài cửa. Cửa phòng mở rộng ra chiếu ra ánh sáng đèn cầy, ngay cả Thu Hà cũng cố gắng mở to hai con mắt, đứng ở cửa nhìn cổng hòm cách đó không xa.

"Đã trở lại đã trở lại, tiểu thư, nàng ta đã trở lại! "

Bốn bề yên lặng bị một trận tiếng quát tháo dồn dập phá tan, chợt vừa nghe đến thanh âm Liễu Thúy, hạ Lan Lãnh Xuân lập tức đứng lên, bước nhanh hướng cửa phòng, thời điểm khi nhìn thấy Lãnh Nguyệt phía sau Liễu Thúy chậm rãi bước đi thông thả mà đến, sắc mặt tương đối khó coi hỏi: "Người đi đâu đấy?"

"làm sao vậy? Sợ ta chạy?"

Lãnh Nguyệt bốn cọt liếc Hạ Lan Lãnh Xuân một cái, tiếp theo lướt qua nàng trực tiếp đi vào trong phòng, bùng ly trà mát lạnh trên bàn một hơi uống sạch.

"Tiểu muội, là ta lo lắng cho muội ! "

Có lẽ là nhận thấy được bản thân luống cuống, giọng điệu hạ lan lãnh Xuân dịu đi, đi đến bên người Lãnh Nguyệt nói.

Lãnh Nguyệt hít sâu một hơi, xoay người ngồi ở trên ghế, không thiếu hứng thú trả lời: "Đa tạ đại tỷ quan tâm!"

Hồi lâu, Hạ Lan lãnh Xuân mới chú ý tới cách ăn mặc của lãnh Nguyệt, hoàn toàn không phải bộ dáng ban ngày khi nàng ra khỏi phủ, nghi hoặc mở miệng hỏi: "Người làm sao mặc thành như vậy? Y phục của người đâu?"

"Đừng để ý những cái này! Thu Hà, Liễu Thúy các người trước tiên đi ra ngoài, ta có lời muốn nói với đại tỷ!" Lãnh nguyệt vẫn chưa trực tiếp trả lời vấn đề của hạ Lan Lãnh Xuân, mà là trực tiếp phận phó hai tỷ nữ.

Nghe thấy vậy, Liễu Thúy cùng thu Hà không khỏi đồng thời nhìn về phía Hạ Lan Lãnh Xuân, hiển nhiên nếu như không có được sự đồng ý của nàng, các nàng sẽ không đi ra ngoài !

"Ừ, các người trước đi xuống đi!"

*

Cùng lúc đó, cả tòa Hạ Lan phủ cũng chìm đắm trong một mảnh yên tĩnh bầu không khí không tiếng động, mà trừ bỏ Nhũ hiền đèn đuốc sáng trưng, còn có một chỗ bên trong phòng ngủ, một mặt ánh sáng lộ ra cửa sổ, tỏa ra hai bóng dáng.

"Phu nhân, thật muốn làm như vậy?"

Hạ Lan Minh thị híp con mắt, nhìn chăm chăm quân gia trước mắt, nghe được câu hỏi của hắn, cười lạnh nói: "Nàng dám âm thầm chơi đùa, bản phu nhân có cái gì không được!"

Quân gia vuốt cằm: "Phu nhân, lời tuy như vậy, nhưng dù sao mấy canh giờ sau sẽ đại hôn, nếu như nàng ta ở trong phủ xảy ra chuyện, chỉ sợ lão gia sẽ khó khăn từ ngoài trách tội!"

"Minh phúc, người còn nhớ người là làm sao lên là quân gia Hạ lan phủ không?" Hạ Lan Minh thị bắt đầu đùa xoay xoay vòng tay ngọc, hất mi nghiêng đầu nhìn quân gia, vẻ mặt khó mà đoán là âm đạm.

Nghe như vậy, quân gia Minh phúc lập tức hai gối quỳ xuống đất, trầm thấp nói: "Phu nhân bớt giận, Minh Phúc không dám quên đại ân phu nhân!"

"Người tốt nhất biết! Đi làm đi, tối nay vào lúc canh ba động thủ, nhớ rõ làm cho bọn họ xử lý sạch sẽ, không được lưu lại bất cứ điểm sơ hở gì! Đợi ngày mai sự tình phát triển, thì tuyên bố ra ngoài, là chính cô ta ban ngày ra phủ, gặp phải mấy món lòng! Còn có, nhớ lấy không thể gây tổn thương Xuân nhi!"

Minh thị lạnh lùng phận phó hết, liền túy ý phát tay, mà quân gia Minh phúc thấy vậy, cũng sụp mí thuận mắt từ gian phòng lặng yên rời đi.

Hạ lan Lãnh Nguyệt, nói về tâm kế người còn không thể cùng bản phu nhân đấu, nói về thủ đoạn người cũng không phải đối thủ bản phu nhân, Dám đối với Xuân nhi khỏi lòng xấu xa, tối nay chính là lúc mạng người xuống suối vàng.

*

"Tiểu muội, người nói chính là sự thật? Thì ra người ra khỏi phủ hóa ra là"

Đối mặt thần sắc Hạ Lan Lãnh Xuân kích động, Lãnh Nguyệt cũng tương đối lạnh nhạt, nói: "Đại tỷ, người chỉ cần dựa theo lời ta nói mà làm, ta cam đoan người ngày mai thuận lợi gả vào vương phủ!"

"Ta nhất định nghe lời muội sắp xếp! Tiểu muội, vất vả cho muội!"

Trăng sáng hạ xuống phía tây, Canh ba đã tới

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thù Nữ Vi Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đêm Khuya Quỷ Dị !

Bầu trời đêm khuya tĩnh lặng, Lãnh Nguyệt cùng Hạ Lan Lãnh Xuân đã tắt đèn đi ngủ.

Gió đêm chậm chậm lay động cành cây bên cửa sổ, tiếng xào xạc trong đêm yên tĩnh lộ về quỷ dị. Khoi dậy, Lãnh Nguyệt nằm trên nhuyển tháp nhắm mắt mà ngủ, đột nhiên mở hai tròng mắt, tập trung yên lặng nghe.

Lãnh Nguyệt đã từng quen thành phố hiện đại ồn ào âm vang, mở ở thời đại vũ khí lạnh này, đêm khuya tĩnh mịch một chút động tĩnh cũng càng rõ ràng.

Khi âm thanh khác thường từ cửa sổ truyền đến, Lãnh Nguyệt đã rất nhanh phủ thêm áo ngoài, nương theo ánh trăng bên cửa sổ, nàng nhìn thấy rõ ràng ống trúc nhỏ tròn phá cửa sổ mà vào, khói xanh lượn lờ theo ống trúc được thổi vào trong phòng.

Thấy vậy, Lãnh Nguyệt lập tức nín thở, loại tạp kỹ này nàng mặc dù chưa tự mình trải qua, nhưng là hiểu rõ chuyện này chỉ sợ cũng là *** được trong truyền thuyết.

Híp con mắt, Lãnh Nguyệt nhìn thoáng qua Hạ Lan Lãnh Xuân đang ngủ say trên một nhũn tháp khác, rất khó tưởng tượng, ở trong Hạ Lan phủ, thế nhưng còn có người dám cả gan gây án? !

"Đại ca, ổn cả rồi ! "

Giữa bầu không khí tĩnh mịch, người ngoài cửa đề thấp giọng nói.

"Làm sạch sẽ chút, đây chính là món mua bán lớn ! "

Nháy mắt giọng nói hạ xuống, liền nghe được tiếng cánh cửa bị đẩy ra. Việc đã đến nước này, Lãnh Nguyệt chỉ có thể nhanh chóng đứng dậy, nàng cũng không thể gửi gắm hy vọng cho người ngoài.

Chân trần trốn ở đằng sau cánh cửa, trong tay Lãnh Nguyệt giờ ghế tròn lên, khi đang chờ địch nhân mở cửa phòng ra có thể ra sức đánh, sự tình xoay mình chuyển cấp hạ

Cửa phòng mở một chút, Lãnh Nguyệt tức thì nắm chặt chân ghế trong tay. Nhưng mà, một chút tiếng động khác thường vang lên cùng với tiếng vật rơi xuống đất, làm cho trong mắt Lãnh Nguyệt hiện lên ánh sáng lạnh.

Đứng ở phía sau cửa một hồi lâu, cửa phòng lại như cũ đứng ở trạng thái nửa mở, ngoài cửa cũng không truyền đến bất kì thanh âm gì. Đợi khi bốn phía hết thấy lại khôi phục sự yên tĩnh, một tay Lãnh Nguyệt nhẹ nhàng gạt lại cánh cửa, đề phòng thò đầu ra.

Tì --- ---

Cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt làm cho Lãnh nguyệt hít một hơi lạnh, hai hàng lông mày nhấn chặt nhìn chăm chăm hai nam tử nằm trên đất hai mắt mở to, chết không nhắm mắt, mà máu tươi đang từ cổ hai người róc rách chảy ra.

Là ai giết bọn họ?

Ngừng thở, Lãnh Nguyệt muốn bước ra cửa phòng, trên nóc nhà lại truyền đến tiếng đánh nhau !

"Người nào?"

Lãnh Nguyệt bước nhanh đến chỗ trống trước cửa phòng, xoay người nhìn về phía nóc nhà, dưới khoảng không tối đen như mực, trên nóc Nhã hiên vốn không tính là cao, đang có hai nam tử cấp tốc giao thủ.

Bởi vì tốc độ hai người quá nhanh, Lãnh Nguyệt căn bản thấy không rõ dung nhan hai người bọn họ, nhưng từ thân hình thon dài hai người, nàng căn bản có thể khẳng định nàng chưa bao giờ gặp qua!

Hai người đánh nhau không đếm xỉa đến câu hỏi của Lãnh Nguyệt, ánh chớp lửa trong lúc đó đã trên trăm chiêu, tiếng đánh nhau càng lúc càng lớn, quanh thân hai người cũng cuốn bọc kinh phong, mà phòng hạ nhân cách Nhã hiên không xa, cũng rất nhanh liền chìm ánh nến.

Đêm hôm khuya khoác, Lãnh Nguyệt một mình lẻ loi ở trước cửa, trên mặt đất còn hai xác chết, người trên nóc nhà lại cứ quán vào nhau. Mà mắt thấy đã có người bị đánh thức, Lãnh Nguyệt lập tức quyết định chạy về phòng, thuận thể đóng cửa phòng lại, quay người đến trên nhũn tháp nằm, động tác liền mạch lưu loát.

Quả nhiên, Lãnh Nguyệt mới vừa đem áo khoác cởi ra, ngoài cửa Nhã hiên liền truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập

Mà hết thấy chuyện này có chút kinh tâm động phách, đối với Hạ Lan Lãnh Xuân nhưng là chút ảnh hưởng cũng không có, vẫn ngon giấc đi và giấc mộng như cũ.

"Người tới, người đâu mau tới, có thích khách ! "

Hạ nhân kêu to kinh động toàn bộ Hạ Lan Hầu phủ, mà thời điểm từ lúc hạ nhân đến, hai người đánh nhau trên nóc nhà đã không thấy bóng dáng.

Cách đó không xa, trên hướng tửu lầu trong thành, nam tử mặc trường bào nâu hoa văn đen đang cùng hắc y nam tử giằng co, chốc lát, liền có người đánh vỡ trăm mặc đêm khuya: "Thiên Trảm, không nghĩ tới Hiền vương lại có ham mê này, nửa đêm mệnh người tới làm đầu trộm đuôi cướp?"

Lời nói Hắc y nam tử lạnh thấu xương, làm cho vẻ mặt nam tử được xưng Thiên Trảm nhất thời nghiêm túc, cười lạnh: "Long tu, có lẽ tà vương cũng không phải vô tình như vậy, thế nhưng phải người tới bảo vệ Hạ Lan Lãnh Nguyệt ?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tự Nhiên Đâm Ngang !

"Nói đi, rốt cuộc sao lại thế này?"

Giữa Nhã hiên đèn đuốc sáng trưng, hai người Lãnh Nguyệt cùng Hạ Lan Lãnh Xuân đứng ở trước bàn, về mặt Hạ Lan Tuyết hung ác nham hiểm đáng sợ, quân gia cùng hạ nhân đứng ở góc phòng trong, cúi đầu không dám thở mạnh.

Lãnh Nguyệt nâng con mắt chỉ thấy ánh mắt Hạ Lan Lãnh Xuân chớp cũng không chớp, nhẹ khép lại tà áo khoác ngoài, lạnh nhạt mà nói: "Ta cũng muốn biết chuyện gì xảy ra!"

Thâm trầm liếc Lãnh Nguyệt một cái, Hạ Lan Tuyết lập tức nhìn về phía quân gia cách đó không xa, hỏi: "Quân gia, tín vật trên người hai bọn họ có thể chứng minh thân phận?"

Quân gia tiến lên từng bước: "Bẩm lão gia, thoát nhìn hai người họ hẳn là đồ đệ phổ phường, lão nô phát hiện trên người bọn họ cái này!"

Nói xong, quân gia đã đem nửa thanh ống trúc trong tay đặt ở trước mặt Hạ Lan Tuyết.

"Buồn cười! Lại dùng thứ này để cho nhiều lần dùng thủ đoạn ở trong phủ tác oai tác quái, là ai phát hiện ra bọn họ?" Hạ Lan Tuyết nắm ống trúc một phen đã đem vật này bóp nát, rồi sau đó nhìn một đám hạ nhân hỏi.

Thu Hà đi lên phía trước, mang theo một chút run rẩy nói: "Lão gia, là . . . là nô tỳ! Nô tỳ nghe được Nhã hiên có động tĩnh, liền thức dậy đến xem xét, ai ngờ đi tới nơi này, liền phát hiện hai người bọn họ đã bỏ mình! những câu nô tỳ nói là thật, lão gia minh xét!"

Giọng nói hạ xuống, giữa Nhã hiên không người mở miệng lại. Thần sắc Hạ Lan Tuyết âm trầm mù mịt, mọi người trên người nhất nhất dò xét, mới nói: "Quân gia, sau khi trời sáng giao bọn họ cho tri phủ, nhất định phải điều tra rõ rốt cuộc là người nào dám ở trong Hầu phủ làm càn."

"Lão nô tuân mệnh!"

*

Một hồi trò hay như vậy hết thúc, mà Hạ Lan Tuyết mang theo hạ nhân rời khỏi Nhã hiên, nhưng ở bên tai Lãnh Nguyệt nói một câu: "Hy vọng chuyện này cùng người không có quan hệ!"

Đã tới gần giờ dần, đại hôn sắp tới, Lãnh Nguyệt cũng có một chút buồn ngủ. Về phần Hạ Lan Lãnh Xuân, có lẽ là ngủ nhiều mê hương, còn có chút mệt mỏi nhắm mắt.

Thấy mọi người rời đi, Hạ Lan Lãnh Xuân mạnh mẽ xốc lại tinh thần, lôi kéo Lãnh Nguyệt hỏi: "Tiểu muội, chúng ta khi nào hành động?"

Người không biết thì không sợ, có lẽ nói chính là Hạ Lan Lãnh Xuân, hai người ngoài cửa Nhã hiên đã chết, đối với nàng mà nói dường như không đáng nhắc tới.

"Giờ dần vừa đến, người liền từ sau cánh cửa rời đi, sẽ có người ở cửa ngõ tiếp ứng người! Chuyện sau đó thì không cần người quan tâm!" Giọng điệu Lãnh Nguyệt âm trầm nhắc nhở Hạ Lan Lãnh Xuân, sau đó liền đứng dậy hướng nhuyễn tháp, cầm lấy hi phục đã chuẩn bị tốt mặc.

Hạ Lan lãnh Xuân thấy vậy còn có chút lo lắng hỏi: "Tiểu muội, ta đây mặc cái gì?"

"Sẽ có người chuẩn bị cho người! Nhớ kỹ lời ta nói!"

"Nga!"

Đối mặt thái độ Lãnh Nguyệt cao ngạo, đáy mắt Hạ Lan Lãnh Xuân hiện lên căm phẫn, trong lòng tính toán nhỏ nhất cũng gỡ được đoàn rung động: Đợi ta thành Tà vương phi, nhất định trừng trị người tội đại bất kính!

Chân trời dần dần ló rạng, một chỗ trong Hầu phủ, lại truyền đến giọng khẽ tức giận mắng: "Minh phúc, tại sao có thể như vậy?"

Hạ Lan Minh thị giận không thể át nhìn Minh Phúc quý trên mặt đất, không nghĩ tới Hạ Lan lãnh Nguyệt mạng lớn như thế, vậy mà tránh thoát một kiếp!

Minh Phúc cúi đầu: "Phu nhân bớt giận, lão nô cũng không biết đến tột cùng là ai giết bọn họ! Hai người này chính là ác bá trong thành, thân thủ có thể thấy rõ, nhưng lão nô kiểm tra qua miệng vết thương hai người, mảnh giống như sợ tơ tằm, chỉ sợ là cao thủ gây nên!"

"Cao thủ? Nhất định là nói vậy, cái gì cao thủ trong phủ?"

"Phu nhân, việc này vô cùng quý dị, lão nô cũng không có cách dự liệu. Nguyên bản vào lúc canh ba lão nô để bọn họ nhập phủ, ai ngờ cuối cùng tự đâm ngang . . . "

Minh thị gạt chung trà trên bàn, cuồng loạn nói: "Hiện tại nói những cái này còn có ích gì! Ngươi có biết nếu bị lão gia phát hiện được hai người kia cùng ta có quan hệ, ngươi cũng biết hậu quả là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Rước Dâu Khó Chịu !

Giờ dần một khác.

Trước cửa Nhã hiên sắc trời bắt đầu sáng lên, hạ nhân liền nối đuôi nhau mà vào. Dù sao cũng là đại hôn của Tà vương, Hạ Lan phủ mặc dù không còn gặp Lãnh Nguyệt nữa, nhưng lễ nghi vẫn không thể thiếu.

Lãnh Nguyệt đã muốn thay chức liêu thô ráp bằng hi phục, cả người ngồi ngay thẳng ở trên nhuyễn tháp, trong tay đang cầm quả táo đỏ tươi, trên đầu lại đội mũ phượng bình thường, dù vậy cũng không chút làm giảm sắc đẹp tuyệt trần của nàng. Lông mày như liễu hoàn toàn tự nhiên, con ngươi mắt giống như ngọc lưu ly, như bức tranh dung mạo tiên nữ, mà trên mặt to son nhàn nhạt, làm nàng càng tăng thêm một mặt nhu tình.

Rất nhanh, Hạ Lan Tuyết cùng Minh thị y phục hết sức tinh tế song song tới. Đương nhìn thấy trong mắt, thần sắc Hạ Lan Tuyết rõ ràng ngẩn ra, về phần Minh thị, lại dò xét một vòng, hỏi Liễu Thúy bên cạnh: "Đại tiểu thư đâu?"

Liễu Thúy gật đầu: "Bẩm phu nhân, Đại tiểu thư nói là có chút mệt mỏi, cho nên trở về Thu Thủy các muốn ngủ tiếp một lúc!"

"Ừ, cũng tốt!"

Minh thị không nghĩ ngờ lời nàng ta nói, gật đầu rồi theo Hạ Lan Tuyết ngồi ở trên ghế chủ vị ở phòng trong.

"Lão gia, một khắc nữa nên lên kiệu, đội ngũ vương phủ đã ở trên đường đi!"

Quan gia Minh Phúc hơi thở dốc từ ngoài cửa đi vào.

"Được!"

Nói xong, Hạ Lan Tuyết liền đứng lên hướng bên Lãnh Nguyệt im lặng, mà Minh thị cũng lập tức bắt kịp, cước bộ thậm chí có chút vội vàng.

Hạ Lan Tuyết nhìn Lãnh Nguyệt, khuôn mặt trước mắt như bức tranh, làm cho hấn lâm vào hồi ức nào đó, nửa giờ cũng chưa từng mở miệng nói chuyện.

Hạ nhân trong phòng kể cả Minh thị, tất cả đều nhìn Hạ Lan Tuyết, trong lúc nhất thời bầu không khí lại có chút ngưng trệ. Rốt cuộc sau một lát im lặng, giọng điệu Hạ Lan Tuyết mới như hòa nói: "Vào vương phủ, phải tuân thủ phép tắc, phải có chừng mực!"

Lãnh Nguyệt buông mắt xuống, đôi mắt biến mất tất cả cảm xúc, gật đầu giống như lúc còn nhỏ, nhỏ giọng đáp: "Đã biết. cha!"

"Đi thôi, cha tiễn ngươi lên kiệu!"

Lãnh Nguyệt không từ chối đứng dậy, đi theo Hạ Lan Tuyết cùng Minh thị cước bộ chậm rãi đi ra khỏi Nhã hiên. Bên cạnh Thu Hà cùng Lạc hoa chia nhau ra đỡ, ở cổng vòm đi ra một lát, Lãnh Nguyệt ngoái đầu lại nhìn thoáng qua Nhã hiên, bây giờ từ biệt nàng không bao giờ sẽ trở về nữa!.

Không có hi nương thét to, không có chúc phúc giăng đèn kết hoa, Lãnh Nguyệt cứ như vậy được Hạ Lan Tuyết cùng Minh thị đưa ra Hạ Lan hầu phủ.

Duy nhất treo lụa đỏ trước cửa Hầu phủ, đội ngũ vương phủ đã đợi, khi Hạ Lan Tuyết nhìn thấy một màn trước mắt, sắc mặt khẽ biến, miễn cưỡng kéo lên một nụ cười gượng, chấp tay đối với đôi với hắc y nam tử cười ngạo ở phía trước nói: "Đê Long thị vệ đợi lâu! Không biết Tà vương . . . "

Người sáng mắt không nói tiếng lông, tuy rằng Hạ Lan Tuyết chưa nói xong, nhưng hai bên đều hiểu được hàm ý lời nói. Long tu nghe vậy liền từ trên lưng ngựa tiêu sái đi xuống, một đôi mắt không chứa bất kỳ cảm xúc gì nhìn Hạ Lan Tuyết, nói: "Trong triều cấp tấu, cho nên vương gia sáng sớm liền vào cung. Do thuộc hạ thay thế đón dâu, hi vọng Hầu gia bỏ qua!"

Lời nói Long tu cẩn thận nói xong, mà ý tứ trong lời nói, cũng giải thích đại sự trong triều đương nhiên so với cưới Vương phi quan trọng hơn.

Thông minh như Hạ Lan Tuyết, làm sao lại không nghe ra thâm ý sâu sa trong lời nói. Nhưng mặc dù trong lòng hấn tức giận, cũng ngại cho thân phận của hấn, cũng chỉ có thể ra vẻ rộng lượng: "Không ngại, vương gia nhất lý vạn ky, đương nhiên không có thời gian cho việc khác!"

"Đa tạ Hầu gia bao dung! Như vậy liền thỉnh Hạ Lan cô nương lên kiệu đi !"

Cánh tay Long tu kiên cường đuổi, đối với hi kiệu đỡ trước bậc thang Hầu phủ tỏ ý. Mà Lúc này Lãnh Nguyệt theo đi ra, mọi người bên trong phủ lo đầu quan sát mới phát hiện, đội ngũ đón dâu vương phủ, thế nhưng chỉ có mười người, thậm chí ngay cả nhạc sư thổi nhạc kị cũng không có chuẩn bị (An: anh tiếc tiền ý mà)

Mũ phượng trên đầu Lãnh Nguyệt, buông châu ngọc theo cái trán xuống, giữa hạt châu phát ra âm thanh leng keng giòn vang, nàng nhìn không chớp mắt, nhìn chăm chú người khác, ung dung vào hi kiệu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Kế Hoạch Thất Bại !

Đội ngũ càng lúc càng xa, mà Lãnh Nguyệt vào kiệu chốc lát đã đem mũ phượng trên đầu tháo xuống, hi phục mặc trên người cũng cởi ra, lộ ra váy dài tay áo rộng màu trắng che dấu bên trong.

Lãnh Nguyệt theo cỗ kiệu lên xuống xóc nảy, trong lòng lặng lẽ tính toán thời gian, khi nàng lặng yên rút ra một góc kiệu, nơi phía trước bố trí hi kiệu giống nhau như đúc lọt vào trong tầm mắt. Thấy vậy, giữa thủy mâu Lãnh Nguyệt hiện lên một mặt kiên định, hai tay buông mảnh xuống nhân tiện vỗ cửa sổ, lấy thăng bằng thân thể.

Quả nhiên, Lãnh Nguyệt vừa mới ổn định thân hình, bên ngoài cỗ kiệu trên đường cái vốn là ồn ào nháo nhiệt, bỗng nhiên tiếng bước chân hỗn độn bốn phía nổi lên, hình như giữa người đẩy ta xô còn có người mắng: Vương gia, một mình đâu có dám hay không? .

Lãnh Nguyệt không chút hoang mang ngồi ở giữa kiệu, mặc dù cỗ kiệu kịch liệt lắc lư, nàng cũng không phát ra một tiếng. Mà khóe miệng cũng dần dần giờ lên một ý cười hài lòng.

Cuối cùng, có tiền có khiến quý đây ma. Hy vọng cái tiểu nhị kia làm việc có thể lưu loát, như vậy nàng có thể thuận lợi rời đi, không có bất luận lo gì về sau.

Bên này Lãnh Nguyệt trấn định đứng ở giữa cỗ kiệu, mà bên ngoài hình như cũng chậm chậm rời xa ồn ào, mà từ lúc nâng lên, cỗ kiệu trở nên nhẹ nhàng, nhưng tần suất cao thấp rung động, tựa hồ đang bị người nhanh chóng nâng chạy.

Ngoài kiệu thanh âm huyền nào hỗn loạn, cũng từ từ biến mất. Mãi đến lúc này, cả người Lãnh Nguyệt mới trầm tĩnh lại, hai tay vò vào nhau, lập tức ở cổ tay áo lấy ra, đem ngân phiếu giá trị trăm lượng hoàng kim, Lãnh Nguyệt nhoen miệng cười, làm thương nhân nàng vẫn là tín nhiệm tiền bạc nhất.

Cầm ngân phiếu cẩn thận, trong lòng Lãnh Nguyệt lại bắt đầu tính toán tương lai một chút, đồng thời suy nghĩ thử xem, lúc này tin tưởng Hạ Lan Lãnh Xuân đã ngồi hi kiệu tiến vào vương phủ rồi.

Nghĩ đến tất cả đều dựa theo kế hoạch của nàng tiến hành, con người Lãnh Nguyệt chuyển động, sau tính thời gian, giọng nói trong sạch nói: "Tiểu nhị, ra khỏi thành chưa?"

Nguyên bản tất cả chuyện phát sinh trên phố chính là do Lãnh Nguyệt sắp đặt, nàng xen đến, chỉ có ở trên phố gây ra hỗn loạn, khiến cho đội ngũ rước dâu đáp ứng không xuê, nàng mới có thể để tiểu nhị dẫn người đem Hạ Lan Lãnh Xuân ngồi trên cỗ kiệu khác cùng mình trao đổi.

Cứ như vậy, hai đội kiệu giống nhau, ở trên phố phát sinh va chạm đội ngũ đón dâu tất nhiên không thể rảnh chú ý đến, lúc này nàng liền có thể cho sắp đặt người nâng nàng đi, mà Hạ Lan Lãnh Xuân thay gả cũng vẫn đã đóng thuyền rồi! Bởi vậy trong lúc này nàng không nói cũng chưa từng xem qua tình hình bên ngoài cỗ kiệu, lúc này kiệu dĩ nhiên đi trước hồi lâu, Lãnh Nguyệt mới mở miệng hỏi.

" "

Im ắng !

Cỗ kiệu còn đang lắc lư lên xuống, khi đó Lãnh Nguyệt không khỏi nhũu mày, lúc này mới đưa tay vén rèm lên, tất cả lọt vào trong tầm mắt làm cho trong nháy mắt nàng hoảng hốt!

Đây là chỗ nào ?

Núi giả cổ cửa, mặt đường rải đá cuội, bụi tường cao vút ở trước mắt rất nhanh hiện lên. Đây thoát nhìn cũng không phải là tuyến đường ra khỏi thành, sao ngược lại giống như ở giữa một tòa phủ đệ? !

Còn không đợi Lãnh Nguyệt mở miệng kêu dừng, kiệu xóc nảy đang đưa rất nhanh liền dừng lại, khiến nàng thiếu chút nữa lao đảo té ngã, thử xem đứng

đẩy liền rút ra cánh cửa kiệu, mỗi anh đào muốn mở miệng nói, nâng mắt nhìn chăm chú, lại đã đánh mất thanh âm.

Trước mắt, Lãnh Nguyệt là suy nghĩ ngoại thành ở đâu, cung điện xa hoa mái ngói vàng cong, cột cẩm thạch chia làm hai bên, mà chung quanh điện, hai gã sai vặt cùng tỳ nữ chia nhau đứng, mà để cho Lãnh Nguyệt kinh tâm chính là nam tử lúc này đứng ở trước mặt nàng.

Một thân trường bào màu tím huyền vân, bên hông đeo đai lưng song mãng hí châu, phía bên phải lại lộ ra một trang sức bạch ngọc. Nam tử khoanh tay đứng, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm, mày kiếm nhập tóc mai, tóc đen như mực sau đầu, trên trán vài sợi tóc ngang ngạnh lộn xộn phát phơ trên cao, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Lãnh Nguyệt, kheo miệng một bên lại nâng lên tà tứ cười.

Mà phía sau lưng người này, chính là Long Tu.

"Người "

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thê Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người Là Hiền Vương?

"Thất Dạ, không nghĩ tới người thật làm như vậy ! "

Sau bữa ăn buổi chiều, trê bầu trời mây đám mây xen lẫn, dương quang cực nóng đốt Phong thành. Trong tà vương phủ, bên trong đại đường bốn gã nam tử vây quanh bàn mà ngồi, trong đó nam tử mặc trường bào nâu cẩm vân, ranh mãnh liếc Phong Thất Dạ cảm thán.

Con người Phong Thất Dạ hẹp dài thâm thúy kẻ khác không đoán ra ý nghĩ này, giây lát nhìn thoáng qua người nói chuyện, giọng điệu không dứt khoát nói: "Có công lao ông chủ Nhiệm người!"

"Đừng đừng đừng, người nói như vậy nhiều thiệt chết ta a!" Nhiệm Ngọc 'Bá' mở ra quạt xếp, mặc dù nói như thế, nhưng đáy mắt hiện lên một mặt cười vẫn bị mấy người khác nắm được.

Nam tử ngồi ở bên cạnh Nhiệm Ngọc, cẩm bào màu lam bức vân, đầu ngón tay thon dài rõ ràng vuốt ve chung trà bên cạnh, nói: "Thất dạ, Hạ Lan Tuyết ở trong triều lập trường bất định, nói không chừng Hạ Lan Lãnh Nguyệt kia là mặt thám thất nhất, ma quý mạnh mẽ mạnh mẽ yêu!"

"Âu Dương, cái này không cần người lo lắng! Trong phủ Tà vương Thất Dạ ta, nhiều nhất chính là mặt thám, nga?!" Trầm Lạc Y gọi tên Âu Dương, nói xong liêu hải hước nhìn Phong Thất Dạ, con người lộ vẻ ý tứ xem kịch vui.

Mà nhìn ba bạn tốt trước mặt trêu chọc chính mình như vậy, Phong Thất Dạ hạ mắt, cẩm ngọc bội bên hông ngấm ngấm, mở miệng cũng không lưu tình chút nào: "Long Tu, tiền khách!"

"Ai ai ai, Thất Dạ, lạnh lùng như thế để làm chi! Mấy người chúng ta đây không phải là quan tâm người sao!"

"Chính là, khó được người cười Vương phi, chúng ta còn không có gặp qua mặt của nàng đâu!"

Trong tà vương phủ, Lãnh Nguyệt một thân quần lụa mỏng trắng thuần mặt không chút biểu tình ngồi ở bên trong buồng ngủ, rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề? Rõ ràng tất cả đều là dựa theo kế hoạch của nàng tiến hành, vì sao cuối cùng nàng lại ma xui quỷ kiến bị người nâng vào vương phủ? Hạ Lan Lãnh Xuân thay gã ở nơi nào?

Lãnh Nguyệt nâng con mắt thờ dài nhìn quanh bốn phía, gian phòng nay cũng coi như giàu có, cái gì nên có đều có. Mà nay sáng sớm cũng tà vương lần đầu đối mặt, nàng liền có thể cảm giác hân cũng không phải là người lương thiện.

Hiện giờ nàng vừa vào cửa nhà quyền quý sâu như biển, bên trong vương phủ này chỉ sợ lại càng từng bước kinh tâm!

Giữa lúc Lãnh Nguyệt tích tụ khó khăn chậm rãi hết sức, cửa truyền đến tiếng bước chân tức thì làm cho nàng hoàn hồn. Hai tròng mắt chuyển hướng tới chỗ cánh cửa, khi một mặt hồng bào phù vân ở không trung xoay động, ánh mắt Lãnh Nguyệt nhẹ vận, mà tâm mắt hướng về gương mặt yêu nghiệt kia, Lãnh nguyệt ngẩn ra buột miệng nói: "Là người?"

Nam tử tự nhiên bước vào, mắt sáng như sao lấp lánh rực rỡ, bạc môi màu tím nhạt giờ lên, làm như tâm tình tốt, hai tròng mắt liếc nhìn Lãnh Nguyệt, nói: "Tà vương phi, lại gặp mặt!"

"Người rốt cuộc là ai?"

Lãnh Nguyệt đề phòng nhìn nam tử trước mắt, đứng lên nhìn hân, đồng thời dư quang liếc đến phía ngoài cánh cửa, lại có một nam tử yên lặng đợi, loại hoàn cảnh này làm cho Lãnh Nguyệt càng cảnh giác đứng lên.

Nam tử vén vạt áo ngồi xuống ở chủ vị, đầu ngón tay quần sợi tóc ở trước ngực, liếc mắt nhìn Lãnh Nguyệt, cười yếu ớt: "Tại hạ Phong Diệc Hàm!"

Phong Diệc Hàm?!

"Ngươi là hiền vương?"

Nhìn thấy vẻ mặt Lãnh Nguyệt có chút kinh ngạc, Phong Diệc Hàm cũng nhướn một bên mày kiêu: "Rất kinh ngạc sao? Hôm qua trong thành ngẫu nhiên gặp, không nghĩ tới nhanh như vậy lại thấy mặt!"

Lãnh Nguyệt nhìn chằm chằm vẻ mặt Phong Diệc Hàm, hy vọng từ trong thần sắc hắn nhìn ra một ít manh mối. Trí nhớ, quan hệ hiền vương Phong Diệc Hàm cùng Phong Thất Dạ, hình như còn không có tốt đến mức có thể tùy tiện ra vào Tà vương phủ.

"Không nghĩ tới Hiền vương giả làm, Lãnh Nguyệt cảm giác sâu sắc vinh hạnh!"

Lãnh Nguyệt rất nhanh thu lại cảm xúc, lạnh nhạt mà nói. Khi không rõ ràng lấy ý đồ của đối phương, nàng không muốn gây chuyện.

"Vinh hạnh? Nhưng bốn vương làm sao cảm thấy ngươi đang phòng bị!" Phong Diệc Hàm chậm rãi đứng lên, dáng người cao lớn tao nhã nên bước tới gần Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt nhíu mày nhìn hành động Phong Diệc Hàm, động tác dưới chân hết sức, bỗng chốc tiếng nói kiêu nịch vang lên ở bên ngoài: "Hiền vương? Ngươi như thế nào lại ở trong phòng muội muội?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hựu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Nước Mắt Tràn Mi!

Thanh âm ngoài cửa truyền đến, khiến Lãnh Nguyệt tức thì nhìn lại, nhưng thấy một nữ tử tuyệt sắc quần áo hoa lệ, khuôn mặt tròn trịa điểm tô son, mặt hạnh nhẹ cười, môi đỏ mọng nhẹ mím thành một đường, làn váy phía sau chấm đất, khuỷu tay khép lại sa mỏng, bên người hai tỷ nữ đi đầu, nguyên nhân bị nam tử bên ngoài ngăn cản bước chân đi vào, lúc này đang đứng ở một bên cánh cửa, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Mắt đầu tiên nhìn thấy nữ tử này, Lãnh Nguyệt liền không tự nhiên nhíu mày, nàng kia một tiếng muội muội là kêu mình sao?!

"Nguyên lai là Như phu nhân, đã lâu không gặp!"

Phong Diệc Hàm không biết lúc nào cũng Lãnh Nguyệt đóng vai mà đứng, liếc mắt nhìn nữ tử ngoài cửa, tao nhã cười nhạt, nhưng Lãnh Nguyệt chuyển mắt nhìn về phía hắn, lại rõ ràng nhìn thấy đáy mắt hắn hiện lên cô lạnh.

Như phu nhân khinh thường liếc mắt nhìn nam tử ở cổng, thấy hắn lắc mình thối lui phía sau, xách làn váy khoan thai mà vào, tầm mắt dừng ở trên người Lãnh Nguyệt cùng Phong Diệc Hàm, sau đó lấp liếm cười, nói: "Hiền vương, không nghĩ tới ngươi cùng muội muội quan hệ rất sâu!"

"Ngươi một mực một tiếng muội muội, ta sao lại không nhớ rõ ta có tỷ tỷ họ Như!"

Như phu nhân nhất cử nhất động ra vẻ thanh cao, mà Lãnh Nguyệt không quen nhìn nhất chính là tiết mục nữ tử tranh giành, không cần nghĩ Như phu nhân này cũng chắc chắn là mỹ quyến của Phong Thất Dạ, nhất thời giọng điệu nàng phân bác sang người mới đến.

Giống như không nghĩ tới Lãnh Nguyệt lại mở miệng khiêu khích, Như phu nhân gạt mình trong giây lát, ánh mắt tiếp đó chuyển, điềm đạm đáng yêu nói: "Vương phi, là Như nhi không hiểu chuyện vượt quá khuôn phép!"

Một giây trước Như phu nhân còn làm bộ làm tịch, tiếp theo liền trở nên bi thương như thế, đem Lãnh Nguyệt sùng sốt. Nàng kiếp trước tuy rằng quen nắm trong tay, nhưng là chưa thấy nàng như thế.

Nhíu mày liếc nhìn Như phu nhân, Lãnh Nguyệt có chút không kiên nhẫn phát tay, nói: "Không có việc gì đều đi đi, còn phiền hay không!"

"Hiền vương Ta . . . Nàng"

Như phu nhân rơi lên nhìn về phía Phong Diệc Hàm, mà Lãnh Nguyệt xoay người muốn đi hướng phòng bên . . .

Bỗng chốc --- ----

"Tà vương phủ canh phòng khi nào thì lơ lửng như thế, ngay cả hoàng huynh tiến vào bốn vương cũng không biết!"

Bên ngoài Giọng nói trầm thấp có từ tính truyền đến, mà Như phu nhân nghe thấy vậy, nhất thời nước mắt tràn mi, nước mắt như là sợi hạt châu bị chặt

đứt. thoát nhìn rất ủy khuất.

"Như nhi . . . Tham kiến vương gia ! "

Như phu nhân nghẹn ngào dẫn đầu gật đầu hành lễ, bộ dáng khóc nức nở làm người thấy còn thương xót.

Con người lạnh của Phong Thất Dạ liếc nam tử che ở cổng, khóe môi nhếch lên không kiềm chế được tà mị cười, sau khi đi vào nhìn thấy bộ dáng Như phu nhân tủi thân, nhất thời biến sắc, giọng điệu gượng gạo hỏi thăm: "Sao lại khóc?"

"Vương gia, Như nhi về phòng trước!"

Như phu nhân từ đầu đến cuối cúi đầu, coi như bị thiên đại ủy khuất muốn thoát đi. Mà Phong Thất Dạ thấy vậy, híp hai mắt lại, bàn tay cầm cầm dưới Như phu nhân, cúi đầu sát vào gương mặt của nàng ta lại lần nữa hỏi: "Ai ức hiếp Như nhân của bốn vương? Há"

Như phu nhân muốn khóc nhưng bộ dạng cố nén nước mắt, làm cho Lãnh Nguyệt đứng ngoài quan sát suýt ới ra. ngại hình tượng nên chỉ có thể nường mắt châu cam chịu, mà hành động của nàng lại đúng lúc bị Phong Diệc Hàm nhìn ở trong mắt.

Thừa dịp Phong Thất Dạ cùng Như phu nhân thân nhau, Phong Diệc Hàm đứng ở bên tai Lãnh Nguyệt mở miệng nói: "Nhìn thấy phu quân mình như vậy, rất khó chịu sao?"

Nghe vậy, con mắt Lãnh Nguyệt hơi nhướn, nhún vai cười mỉa: "Chính xác, dạ dày của ta thật là khó chịu!"

Chưa từng nghĩ tới Lãnh Nguyệt lại trả lời như thế, Phong Diệc Hàm trong mắt tức khắc hiện lên nghi ngờ. Mà Lãnh Nguyệt âm thầm thở dài, không nghĩ lại ở nơi thị phi, sắp quay người rời đi.

"Đứng lại!"

Cố tình, phạm là chuyện có liên quan đến Phong Thất Dạ, Lãnh Nguyệt luôn luôn không thể như mong muốn. Miễn cưỡng bị kêu ngừng cước bộ, về mặt Lãnh nguyệt thu lại, quay đầu lại: "Xin hỏi Tà vương có gì phân phó?"

Phong Thất Dạ cuối cùng buông mặt Như phu nhân ra, bước đi như gió hướng về phía Lãnh Nguyệt bước đi thong thả. Khi đứng ở trước mặt Phong Diệc Hàm cùng Lãnh Nguyệt, u lạnh hỏi: "Vương phi bốn vương, ngày đầu tiên đại hôn liền cùng hoàng hung một mình vào phòng, không tính giải thích sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thù Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Có Hay Không Biết Thưởng Thức ?

"Người gây ra phiền phức, người nói đi!"

Lãnh Nguyệt bực bội nhìn Phong Diệc Hàm bên cạnh rất tự tại, tức giận trực tiếp đem vấn đề vứt cho hắn. Chính mình thì bước đi vào nội thất, không một chút đem đám người Phong Thất Dạ để vào mắt.

Như phu nhân sớm đứng ở một bên sớm đã ngừng nước mắt, thấy Lãnh Nguyệt cử chỉ hơi có chút cuồng vọng, nhất thời tâm sinh một kế, bấu không khí giữa Phong Thất Dạ cùng Phong Diệc Hàm hết sức ngưng trệ, đi lên phía trước nói: "Vương gia, có lẽ Hiền vương cùng Vương phi hẳn là không phải cái loại quan hệ này, sợ là người hiểu lầm bọn họ xuyên qua 'Xã hội nguyên thủy' !"

Trong lời nói Như phu nhân ý chỉ, làm cho khuôn mặt yêu nghiệt của Phong Diệc Hàm vốn đang tươi đẹp, thoáng chốc liền gợn lên ý cười ý tứ không rõ. Mà cặp mắt sâu trong suốt như núi kia, lại đặc biệt lạnh như băng nhìn Phong Thất Dạ: "Tam đệ, canh phòng trong phủ người quả thực là lợi lòng!"

"Hoàng huynh nói phải, bây giờ thói đời khá loạn, vương phủ trọng địa khó tránh sẽ có người tạp vụ chờ đi vào, đa tạ hoàng huynh nhắc nhở!" con người Phong Thất Dạ tà lạnh lùng, cùng Phong Diệc Hàm hai người đối diện mà đứng, mặc dù không thêm nói, nhưng hai người trong lúc đó lại trở nên giương cung bạt kiếm.

Như phu nhân có chút sợ hãi nhìn hai người, dưới chân vội vàng không ngừng lui về phía sau vài bước, dù nàng ở trong phủ làm sao chịu, nhưng bộ dáng tà vương tức giận, nàng vẫn sợ hãi như cũ.

Chốc lát, sắc mặt Phong Diệc Hàm đột nhiên chợt tắt, một tắc vén mí mắt, con mắt sắc bén như đuốc nhìn Phong Thất Dạ, môi tím nhạt chậm rãi mở: "Tam đệ, đi nhìn xem!"

"Bốn vương đem những lời này nguyên xi trả lại cho hoàng huynh!"

Bộ dạng Phong Thất Dạ như cũ, làm cho Phong Diệc Hàm bỗng chốc cười to: "Ha ha ha, được, Tam ddeje, chúng ta chờ xem! Thiên Trảm, đi thôi, gặp người nên gặp rồi, hồi phủ!"

Hạ Lan Lãnh Nguyệt, người chẳng lẽ là mật thám của hắn.

"Vương gia "

Đội Phong Diệc Hàm đã ngừng đầu sai bước rồi khỏi vương phủ, Như phu nhân mới nhỏ giọng kêu một câu.

Phong Thất Dạ nghe thấy đáy mắt xẹt qua một mặt chán ghét, nhưng rất nhanh liền biến mất. Hơi hơi thở một phen, lại nhìn hướng Như phu nhân, lại tràn ngập triu mến: "Như nhi, làm sao vậy?"

Thấy vậy, Như phu nhân mới lớn mật tiến lên, như liễu vịn gió dựa vào trước ngực Phong Thất Dạ, nỉ non: "Vương gia, có phải Như nhi gặp rắc rối phải hay không, Như nhi thật sự không biết hiền vương ở trong này. Vốn nghĩ "

"Không có việc gì! Người về phòng trước đi, bốn vương có một số việc phải xử lý!" Ngờ kị Phong Thất Dạ ôn nhu trấn an, ngược lại làm cho Như phu nhân nâng con mắt bị thương: "Vương gia "

"Quay về đi, đêm nay bốn vương qua!"

Sau khi đuổi Như phu nhân đi, Phong Thất Dạ nhíu mi lâu vết sơn dính ở trước ngực. Hai mắt nhìn về phía nội thất, dần dần được thay thế bởi sát khí.

Lãnh Nguyệt lúc này đang ở trong nội thất thường thức ngựa ngọc trên bàn, không đợi nàng phát hiện, cửa phòng đã bị người một chương đánh tan, mà động tĩnh lớn như thế, bất ngờ khiến cho ngọc ngọc Lãnh nguyệt cầm trong tay rơi trên mặt đất, rơi một cái nát tan.

Lãnh Nguyệt cúi đầu nhìn ngọc lưu ly vỡ vụn, chuyển mâu liền mở miệng: "Có biết thường thức hay không? Vào nhà không biết gõ cửa sao?"

"Rầm"

Đáp lại Lãnh Nguyệt chusnh là một tiếng đóng cửa thật mạnh! Lúc này lãnh Nguyệt mới nhìn rõ người tới, khi nhìn thấy gương mặt đen như Diêm Vương kia, thì Lãnh Nguyệt nhìn trời không nói gì, cố gắng áp chế cơn giận dữ muốn bạo phát, giọng gao mở miệng: "Tà vương vạn phúc kim an, ta mệt mỏi, buồn ngủ! Ra ngoài tạm biệt, thứ cho không tiễn xa được!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Cầu Còn Không Được !

Về mặt Phong Thất Dạ dù bận vẫn ung dung nhìn Lãnh Nguyệt, cùng với hành động đóng cửa mạnh mẽ mới vừa rồi hoàn toàn tương phản. Tùy tiện đi đến nhuyển thấp bên cạnh ngồi xuống, hai chân nhẹ gấp, vạt áo buông xuống rơi xuống mặt đất.

"Xem ra là bốn vương lạnh nhạt vương phi, cho nên tân hôn khi đó không cam chịu tịch mịch!"

Lời nói đầy áp chế giễu như vậy, làm cho về mặt Lãnh Nguyệt nhẹ thu lại, bình thần ung dung tiêu sái đến ghé dựa đối diện Phong Thất Dạ ngồi xuống, hai tay đan chéo trước ngực, hàm dưới kiên quyết khế nhếch, nói: "Tà vương thật sự là nói giỡ, nếu nói người không chịu cô đơn, chỉ sợ cũng không phải là ta!"

"Mồm miệng lạnh loi, Hạ Lan Lãnh Nguyệt, bốn vương đến rất tò mò, hỗn loạn sáng sớm trên phố, người cũng biết là người phương nào gây nên?" Trong tay Phong Thất Dạ thường thức ngọc bội như cũ, hai mắt nháy mắt cũng không nhìn Lãnh Nguyệt, nhưng con ngươi đen sâu thẳm, lại nổi lên gió bão không muốn kẻ khác biết/

Lãnh Nguyệt nghe vậy mi phong nhẹ khiêu, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: " Lại có việc này? Không nghĩ tới đường đường ngày tà vương đón dâu, lại vẫn có người quấy rối?"

"Vậy sao? Có thật như thế không?"

Nói xong, Phong Thất Dạ chậm rãi đứng lên, gương mặt anh tuấn như quý phủ từ từ nâng lên một mặt giống như là cười, dưới chân bình tĩnh mạnh mẽ hướng Lãnh Nguyệt đi, từng bước như tiếng trống gõ ở trong lòng Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt cố gắng để chính mình bình tĩnh, ngửa đầu không nhúc nhích nhìn Phong Thất Dạ. Giờ khắc này, mặc dù kiếp trước loại sóng gió nào đều gặp qua, nhưng lúc này về mặt Phong Thất Dạ cùng khí thế của hắn, vẫn làm cho nàng có chút căng thẳng.

Tay áo Phong Thất Dạ theo bước đi mà phát phơ, mà về mặt Lành Nguyệt làm ra vẻ bình tĩnh toàn bộ cũng bị hấn cắt vào đáy mắt, trong chớp mắt Phong Thất Dạ liền đứng ở trước mặt Lành Nguyệt, thân thể nhẹ nghiêng, ánh mắt mang theo sắc bén không đổi, một chút sát vào Lành Nguyệt, mà cánh tay hấn cũng tức thì nắm ở trên tay vị ghé dựa.

Như thế, Lành Nguyệt liền bị cả người Phong Thất Dạ không chế ở bên trong khuỷu tay, tuy rằng vẫn không nhúc nhích, nhưng hai tròng mắt của nàng lại nhanh nhìn chăm chăm hấn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, mà loại không khí xấu hổ kì dị này cũng không duy trì bao lâu, Lành Nguyệt liền nói đầu tiên: "Tà vương chẳng lẽ coi trọng ta, bằng không làm sao chuyên tâm như vậy?"

Tuy là lời nói chế nhạo, nhưng chỉ có bản thân Lành Nguyệt trong lòng hiểu rõ, nàng chỉ có lấy lui làm tiến, mới có thể giảm bớt trùng kích của Phong Thất Dạ đối với nàng.

Thân mật nhìn nhau, nàng rõ ràng nhìn thấy trên gương mặt hấn phủ đầy không kiềm chế được, râu màu xanh cũng lẫn da màu đồng, nhất là gần như thế, nàng thậm chí cảm giác được hồ hấp đối phương đều phun ở trên mặt.

Loại cảm giác này, làm cho Lành Nguyệt tim đập lờ nhịp, mà lại hết sức cổ quái.

"Ngươi xứng sao?"

Cuối cùng, giữa lần tiếp xúc này, Phong Thất Dạ nói một câu hết sức ngoan lệ. Mà lúc này biểu tình trên mặt hấn thu lại, trở thành còn lại là một mảnh lạnh lùng cùng vẻ mạnh mẽ.

Thấy vậy, Lành Nguyệt lại nhoen miệng cười: "Nếu ta đã không xứng, tà vương hà tất hao tâm tổn trí đem ta tiến vào vương phủ như thế? Chắc hẳn Mi quyền ngời ở hậu viện, có rất nhiều người chờ đợi thương yêu của ngươi!"

"Hạ Lan Lành Nguyệt, bốn vương mặc kệ ngươi cùng Phong Diệc Hàm là quan hệ gì, nhưng vào vương phủ, cũng đừng nghĩ lại ra đi!" Biểu tình Phong Thất Dạ băng lãnh đến cực điểm, giống như lưỡi đao ra khỏi vỏ, lạnh tận xương.

"Đa tạ Tà vương nhắc nhở. Bất quá, ta ở tà vương phủ ăn ngon ở tốt, ta thích còn không kịp đâu!" Lành Nguyệt lời nói như hoàng phản kích, lại nghe thấy Phong Thất Dạ nói: "Nếu quả thật chỉ ăn ngon ở tốt, bốn vương cầu còn không được!"

Dứt lời, Phong Thất Dạ liền lập tức đứng dậy rời đi. Mà một câu ý tứ hàm xúc như vậy, đến là làm cho Lành Nguyệt có chút chàm không tới ý nghĩ. Cái gì hấn gọi cầu còn không được !

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thù Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Xem Kịch Vui !

Sau khi Phong Thất Dạ rời đi, Lành Nguyệt một mình ngồi trong phòng, sau khi mấy canh giờ đã qua, vẫn từ đầu đến cuối không có hiểu được, rốt cuộc là sai chỗ nào.

Trong phòng không có nến đỏ điểm xuyết, cũng không có vui mừng đêm động phòng hoa chúc. Thời gian chớp mắt trôi qua, sắc trời dần tối, phía xa khoảng không màn đêm buông xuống, mây đen dày đặc, mà Lành Nguyệt giống như bị người quên ở góc vương phủ, không người hỏi thăm.

"Thùng thùng thùng -----"

Tiếng đập cửa vang lên, kinh động Lành Nguyệt ngồi khô mấy canh giờ.

"Tiến vập!"

Giọng nói hạ xuống, cửa phòng theo tiếng mà mở, ánh sáng trong đại sảnh theo cánh cửa mở tỏa trên mặt đất ra một đạo màu vàng, mà người dẫn đầu tiến vào, lại khiến Lành Nguyệt liếc mắt cũng không nhìn nàng.

"Tham kiến vương phò, ta là Lưu cô quản sự hậu viện này, Mạn Dao về sau chính là thị nữ của vương phi, có chuyện gì có thể phân phó nàng." Người nói chuyện, chính là Lưu cô đã từng cùng Lành Nguyệt lúc trước gặp mặt một lần.

Nàng cao lớn vạm vỡ đứng ở chỗ cửa, gần như chặn tắt cả ánh sáng. Lành Nguyệt nghe tiếng chậm rãi đứng dậy, mà Mạn Dao một bên cũng đi đến bàn thờ phía trước châm ngọn nến.

Tia lửa từ từ rung động, Mạn Dao rất nhanh đi đến trước mặt Lành Nguyệt, hành lễ vấn an: "Mạn Dao ra mắt Vương phi!"

Lãnh Nguyệt thấp con mắt nhìn Mạn Dao hành lễ, mâu trung xẹt qua tia khác thường, lập tức nói: "Đứng lên đi!"

"Vương phi, sau này nếu có chuyện gì, tùy thời sai Mạn Dao tới tìm ta, ta đi trước!" Lưu cô từ đầu tới cuối đều không có dùng qua kính ngữ gì, thậm chí ngay cả xưng hô cũng không có. Thái độ ngạo mạn vô lễ, may mắn không đem Lãnh Nguyệt đặt ở trong mắt.

Thấy vậy, Lãnh Nguyệt bỗng nhiên mở miệng: "Làm phiền Lưu cô lo lắng. Bất quá thật sự là có chuyện cần Lưu cô giúp đỡ!"

Thái độ Lãnh Nguyệt khiêm tốn, đối với Lưu cô hết sức thoải mái. Vốn hai chân bước ra, đang nghe đến lời nói Lãnh Nguyệt thì bỗng nhiên, ghét mất hỏi: "Vương phi mời nói!"

"Là như vậy!" Nói xong, trên mặt Lãnh Nguyệt nổi lên một mặt lo lắng cùng sầu tư, vừa đi vừa nói: "Lưu cô là quản sự hậu viện, ta đây sẽ không ngại nói thẳng. Hôm nay thời điểm buổi trưa, Như phu nhân đột nhiên đến, cũng không biết tại sao đối với ta sinh ra hiểu lầm, cuối cùng lại nháo tới chỗ Vương gia.

Lưu cô cũng là người hiểu biết, ta mới đến, vốn cũng chỉ cầu an ổn. Cho nên hy vọng Lưu cô giúp ta đi bên Như phu nhân kia thăm dò tình hình."

Giọng nói Lãnh Nguyệt có chút than thở, làm cho trong ánh mắt Lưu cô càng đặc ý cũng coi thường hơn. Thấy giọng điệu Lãnh Nguyệt làm như cầu xin, nhất thời tư thế như tài trí hơn người nói: "Vương phi nói đùa, loại chuyện này Vương phi vẫn là tự mình đi xem tốt hơn! Dù sao cũng là người gặp phải tại vạ!"

Lãnh Nguyệt buông mắt xuống, Vừa nghe đến Lưu cô trả lời, mặt mày lập tức bình tĩnh kiềm chế mỉa mai, tinh quang xẹt qua hắc bạch phản minh.

Chốc lát, Lãnh Nguyệt lại ngừng đầu nhìn Lưu cô, ánh mắt chứa ưu sầu thờ dài nói: "Lưu cô có điều không biết, nếu như có thể đi, đương nhiên sẽ không làm phiền người! Chỉ là hôm nay vương gia nói qua, sẽ ngủ đêm ở sân Như phu nhân. Nguyên nhân chính là như thế, ta không muốn lại vì xuất hiện của ta, làm cho Vương gia cùng Như phu nhân không hài lòng. Cho nên mới mở miệng làm phiền Lưu cô, không biết . . . "

"Thì ra là thế, Vương phi yên tâm đi, ta bây giờ đi xem! Mạn Dao, chăm sóc Vương phi thật tốt, nếu xảy ra sai lầm xem bản cô không trừng phạt phạt người!"

Lưu lại một câu hơi có chút hung ác, Lưu cô vội vàng cuống cả lên nâng bước rồi đi. Mà lúc này, Lãnh Nguyệt hạ mí mắt, môi anh đào nâng lên nụ cười hài lòng. Thù nắm tóc hôm qua, nàng vẫn luôn nhớ kỹ đấy !

Nàng đã bị Phong Thất Dạ đe dọa, còn Như phu nhân kia trắng trợn hăm hại, nếu như không làm chút gì đó, nàng sẽ không là Lãnh Nguyệt.

Còn nữa, lúc ấy nàng xen lẫn trong đám tỷ nữ, rõ ràng nghe thấy Lưu cô nói, trong vương phủ đứng đầu là Hoa phu nhân, có lẽ nàng nhất định là trung khuyển của Hoa phu nhân! Như vậy, tin tưởng nàng mới vừa rồi nói, cũng tất nhiên sẽ truyền đến trong tai Hoa phu nhân.

Là ai đã nói, nữ tử tranh giành ngay cả khói lửa chiến tranh cũng không có.

Tối nay, chỉ sợ là có kịch hay để xem rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Tình Huống Gì Đây ?

Đùng đoàng, sau nửa canh giờ, mây đen giữa bầu trời đêm, theo tia chớp xe trời, mưa tầm tã như trút nước xuống. Đèn lồng giữa hành lang nội viện vương phủ, theo cuồng phong lay động không ngừng.

Lãnh Nguyệt mở cửa sổ đứng ở dưới mái hiên, nước mưa mát lạnh bị gió thổi đến gương mặt, nhẹ nhàng lạnh lạnh có một tư vị khác. Dư quang Lãnh Nguyệt đánh giá Mạn Dao đứng ở một bên yên lặng đợi, con ngươi giáo hoạt hiện lên: "Mạn Dao, ta có chút đói bụng ! "

Nghe được Lãnh Nguyệt nói, Mạn Dao lập tức liền khom người nói : "Vương phi chờ, bây giờ nô tỳ đi chuẩn bị! "

Thấy Mạn Dao bước nhanh rồi đi. Con ngươi Lãnh Nguyệt nhìn bầu trời đêm phía ngoài cửa sổ tối đen như mực. Lúc này tâm đập một tiếng, bàn tay trắng nõn vỗ vào song cửa sổ, hai chân đạp một cái, liền trở mình nhảy ra khỏi cửa sổ.

Mưa không thấy tạnh, Lãnh Nguyệt nâng làn váy, ở trong vương phủ xuyên qua mà đi. Nàng mới sẽ không ngây ngốc đợi ở vương phủ ăn không chờ chết. Đêm dài là lúc vắng người, thừa dịp mưa to như trút nước, thị vệ tuần tra vương phủ khẳng định cũng sẽ lơ lửng.

Tùy ý xiêm y ướt nhẹp nước mưa, Lãnh Nguyệt chạy nhanh như gió. Nàng toàn tâm toàn ý nghĩ thoát khỏi vương phủ, lại không nghĩ rằng --- -----

"Hả ----- người nào?"

Một trận tiếng kinh ho, từ trái phía trước Lãnh Nguyệt truyền đến, vốn Lãnh Nguyệt lo lắng bị thị vệ Vương phủ phát hiện, cho nên vào lúc đi thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn, kết quả lại không chú ý nữ tử thân bí đi tới trước.

Nữ tử vỗ bộ ngực, bên người từ nữ tử dù cũng sợ hãi nhìn Lãnh Nguyệt. Dù sao lúc này đêm bị màn mưa che phủ, nữ tử toàn thân trắng thuần xông mưa đi, khó tránh lại làm kẻ khác sợ hãi.

Thấy vậy, Lãnh Nguyệt thầm nghĩ một tiếng không tốt, dưới chân như gió tức khắc chạy về phía trước. Mà hành động của nàng, nhưng lại làm nữ tử phía sau la lớn: "Người đâu, nhanh tới."

Thật sự là thời gian bất lợi!

Lãnh Nguyệt vừa chạy vừa lau nước mưa trên gương mặt, tóc dính dán ở trên gương mặt. Mà hết thấy này nàng không rảnh bận tâm, thầm nghĩ mau chóng tìm cửa bên, rời khỏi vương phủ mới là thượng sách.

Một đường chạy trốn, không lâu Lãnh Nguyệt liền cảm thấy hô hấp có chút chậm trọng. Thân thể này vẫn là mảnh mai, dù sao thời gian dài ăn cơm thừa canh cặn, sao có thể khỏe mạnh chứ!

Bước chân dần dần chậm chạp, Lãnh Nguyệt lòng có dự cảm không đủ thở gấp, nhìn hành lang uốn lượn phía trước, nếu nàng nhớ rõ chính xác, đi qua hành lang này, hẳn là cửa bên vương phủ.

Lãnh Nguyệt hung hăng bóp hai chân một chút, khẽ thở sau đó tiếp tục kéo kéo đạp đạp đi trước. Nào biết, ông trời không tốt, một cái sấm sét bỗng nhiên đánh xuống giữa trời, tia chớp đem đêm tối chiếu rõ như ban ngày. Do đó, Lãnh Nguyệt cũng rõ ràng nhìn thấy, cuối hành lang phía trước, đang có ba thị vệ vọt tới.

Lãnh Nguyệt thấy vậy không khỏi thấp giọng chửi một câu: Ta dựa vào! Xoay cơ thể một hồi kiệt sức muốn trở về, đã thấy thị vệ phía sau đến lũ lượt.

Đây là bức tử người không đền mạng hả? !

Trước có sói sau có hổ, Lãnh Nguyệt đứng ở bên trong hành lang, hai bên nhìn nhìn, cắn răng một cái liền từ hành lang dựa vào một bên lan can nhảy ra, cũng may hành lang gần đất, nhưng độ cao như thế như cũ làm cho nàng có chút chật vật lão đảo một chút.

Lãnh Nguyệt bức bối cảm làn váy vướng víu dưới chân nhắc ở trong tay, ngay sau đó dĩ nhiên bất chấp chung quanh hết thấy thấy rõ, khi nhìn thấy cung điện phía trước thì không chút nghĩ ngợi đẩy cửa mà vào.

Luồng mưa bị ngăn trở bên ngoài, Lãnh Nguyệt cả người dựa ở cánh cửa, tai nghe tiếng bước chân thị vệ ngoài cửa qua lại, Lãnh Nguyệt mới chậm rãi lướt xuống trên mặt đất.

Ra trận bất lợi, thậm chí không chịu nổi, tự làm tự chịu, chính là miêu tả nàng hiện tại.

Lúc này nàng cuống cuống chạy trốn, cũng không có thấy rõ nữ tử kêu sợ hãi kia là ai. Mà giờ phút này nàng càng không biết chính mình đang ở nơi nào, cung điện lộ vẻ trống trải này, hẳn là không ai mới đúng.

"Vương gia, nhẹ nhàng thôi!"

Lãnh Nguyệt một hồi ngồi phịch ở trên mặt đất, cái trán còn dính nước. Mà đột nhiên từ trong điện truyền đến một tiếng hòan dỗi, làm cho nàng chờ người ra!

Cái tình huống gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Sao Lại Là Ngươi?

Hồn dỗi qua đi, bên trong cung điện lại khôi phục yên tĩnh. Phía sau lưng Lãnh Nguyệt dán trên cánh cửa, dưới chân bởi vì đọng nước có chút đứng không vững, sau khi thất tha thất thểu đứng lên, thật vất vả ngừng thở xoay người, khi đè lại cái chốt cánh cửa đang muốn rút ra, lại nghe đến: "Mấy người các ngươi, chung quanh cẩn thận tìm một chút, ai cũng không được bỏ qua người khả nghi nào!"

Lúc này thủ lĩnh thị vệ đang đứng ở dưới mái hiên phân phó thị vệ một loạt tìm kiếm không có kết quả, mà hắn đoán chừng không nghĩ đến, người muốn tìm, giờ phút này lại cùng hắn cách một cánh cửa.

Tay Lãnh Nguyệt cứng ở cánh cửa cài chốt, không dám thở mạnh ta, bên ngoài tia chớp chớp hốc xé trời, hình như thủ lĩnh thị vệ kia đang xoay người lại nhìn điện Lương tế.

Tim Lãnh Nguyệt đập mạnh, chẳng lẽ tối nay nàng hoàn toàn cùng đường rồi ? !

Ngoài cửa thị vệ dưới mái hiên, ở chung quanh điện nhìn một vòng, không có nghĩ nhiều liền nâng bước rời đi. Tiếng bước chân truyền vào trong tai Lãnh Nguyệt, nàng như trút được gánh nặng, vừa muốn dẫn ra một chút, biến cố nổi lên --- ---

Hai tay nàng vẫn ấn trên cánh cửa, căn bản không nghĩ tới, giữa điện tối đen như mực này, lại sẽ có người từ phía sau đánh lên nàng. Trên mặt mồ hôi nóng cùng nước mưa xen lẫn, mà đột nhiên một đôi bàn tay lạnh lẽo, từ phía sau xuất hiện, tức thì bưng kín miệng Lãnh Nguyệt.

Một cổ khí chui vào chóp mũi, Lãnh Nguyệt 'nức nở'. muốn phản kháng lại nhưng lực bất tòng tâm, chỉ có thể bị người kéo đi từ phía sau. Hai mắt Lãnh Nguyệt muốn nứt ra, nhìn khoảng cách mình cùng cánh cửa càng ngày càng xa.

Lúc này, bên tai thậm chí có thể nghe được lời nói nàng kia hờn dỗi không ngừng : "Vương gia, Vương gia ----- chậm một chút -----"

Ngực Lãnh Nguyệt bị người túm kéo đi, nhưng chốc lát liền nâng tay phải lên, sờ phía trên đỉnh búi tóc, sờ soạn rút ra trâm bạc cài trên tóc, tiếp theo xoay cổ tay liền đâm về hướng phía sau nàng.

Một tiếng kêu rên kiềm nén truyền đến, Lãnh Nguyệt nghe được người phía sau hấn làm nam nhân. Thế nhưng khí lực đối phương quá lớn, nàng giãy dụa ra sao cũng không có hiệu quả.

Một đường bị nam tử cưỡng ép rời khỏi đại sảnh điện, trên đường thời điểm đi ngang qua phòng phía hành lang, ánh mắt Lãnh Nguyệt rõ ràng nhìn thấy một ngọn nến đơn độc nhen nhóm giữa màn trướng hồng sa, một nam một nữ đang càn rỡ dây dưa.

Cầu nam nữ !

Lãnh Nguyệt trong lòng khinh thường mắng một câu.

Nam tử phía sau bước đi rất nhanh, chốc lát Lãnh Nguyệt đã bị hấn mang theo cũng không để mắt tới rời đi cửa sau. Mưa tí tách nhỏ giọt xối ở trên người hai người, kẻ khác cả người lạnh một mảnh.

Nam tử kỳ lạ dưới chân nhanh chóng đi, nhanh như chớp, bản lĩnh có thể thấy rõ! Đang lúc Lãnh Nguyệt còn đang suy nghĩ biện pháp là như thế nào có thể chạy trốn, trước mắt lọt vào trong tầm mắt dĩ nhiên là Nhà uyển bản thân đợi cả ngày.

Cửa phòng bị sức mạnh nam tử phía sau bật mở, hai người mới vừa vào bên trong, Mạn Dao liêu chạy tới cửa, thấy người chốc lát một mặt ngạc nhiên hiện lên trong mắt, mà Lãnh Nguyệt cuối cùng cũng được buông ra.

"Gia, sao người lại tới đây?"

Lãnh Nguyệt một hơi không xê dịch đi lên, chỉ thấy Mạn Dao quỳ một gối xuống mà cúi đầu nói. Nhất thời khuôn mặt xinh đẹp sợ hãi quay đầu lại, ngực kịch liệt phập phồng: "Phong Thất Dạ, sao lại là người!"

"An toàn chứ?"

Trên tóc đen Phong Thất Dạ xuất hiện bọt nước nhỏ, liếc mắt nhìn Lãnh Nguyệt, trở lại chuyển mắt hỏi Mạn Dao.

"Gia, không có vấn đề, nhưng mà các người -----!"

Về mặt Mạn Dao kỳ quái càng ngày càng nặng, tầm mắt đảo qua trên người Lãnh Nguyệt cùng Phong Thất Dạ, hình như còn mỉm cười.

Phong Thất Dạ một thân mặc trường bào đen, vạt áo trên mặt đất kéo lôi dấu vết, vừa đi vừa hạ mắt nhìn trâm bạc cắm nửa tấc trên đùi, mặt không chút thay đổi rút ra, thẳng còn đang trên mặt đất, xoay người phóng tung ngang ngạnh ngồi vào chỗ chủ vị, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Hạ Lan Lãnh Nguyệt, ai cho ngươi đến Xuân Hoa điện!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hựu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lễ Nhẹ Tình Ý Nặng !

"Phong Thất Dạ? Lúc này vẫn ở phía sau ta là người?"

Nửa hương, Lành Nguyệt trầm tư một lát, đem chuyện đã xảy ra toàn bộ xâu chuỗi lại, lập tức hơi có chút kinh ngạc hỏi Phong Thất Dạ.

"Gia, thuộc hạ đi ra ngoài trước!"

Mạn Dao thấy không khí hai người trong lúc đó khôn hiểu, ánh mắt vòng vo chuyển, liền ung dung lộ vẻ cười nhẹ hướng phòng ngoài. Phong thất Dạ đối với một lời không ngừng này, con ngươi đen như diệu thạch không hề chớp mắt nhìn Lành Nguyệt, thanh âm trầm lạnh như sương: "Nói, ai phái ngươi tới ! "

Tiếng nói Phong Thất Dạ trầm thấp cùng gương mặt âm trầm, ở trong phòng trong tầm mắt vốn là không tính sáng sủa, có chút là cho người ta sợ hãi nhìn Hạ Lan Lành Nguyệt mở miệng.

Lành Nguyệt vắt ống tay áo ướt đầm, con mắt sáng như sao, nghe tiếng liền nghiêng nhìn Phong Thất Dạ, giễu cợt nói: " Trí nhớ ngươi không tốt sao ! Hoàng hậu hạ chỉ tử hôn, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý tới ? "

Không quen nhìn vẻ mặt Phong Thất Dạ hung ác, Lành Nguyệt cũng may may không sợ, chuyện tới mức này, nàng còn không bằng làm rõ nói cho hắn, tà vương phủ này nàng không muốn.

" Tại sao đến xuân hoa điện ? " Mâu quang Phong Thất Dạ nhìn Lành Nguyệt, mà nhất cử nhất động của nàng đều bị hắn toàn bộ nhìn ở trong mắt.

Bởi vì trên người Lành Nguyệt quần áo ẩm ướt có chút co ro, mà nghe vậy liền bức mình trả lời: " Ta chán ghét nơi này, ta muốn ra phủ được chưa?"

Tiếng Lành Nguyệt làm cho Phong Thất Dạ bỗng chốc đứng lên, vẻ mặt càng thất thường, khóe môi tà tử nâng lên : " Ngươi muốn xuất phủ ? Bỏn vương đã nói, vào được cũng đừng nghĩ ra được ! "

"Phong Thất Dạ, ngươi không phải là quá kiêu căng kiêu ngạo chứ! Ngươi cho rằng ngươi là tà vương, mọi người đều phải đối với ngươi khúm núm? Cuộc hôn nhân này, cho tới bây giờ cũng không phải ý nguyện của ta, ta trái lại tình nguyện đem thân phận này tặng cho những cơ thiếp ở hậu viện của ngươi! Ta biết ngươi đối với hôn sự này cũng không coi trọng, không bằng ngươi suy nghĩ một chút, để ta rời đi, chúng ta đường ai nấy về!"

Tới lúc này rồi, con tức Lành Nguyệt vẫn luôn kiềm nén rốt cuộc cũng tự do phóng ra. Từ khi nàng xuyên qua cho đến bây giờ, chuyện tình gặp phải toàn bộ đều thoát khỏi lòng bà tay, nàng bỗng dưng vô cớ bị người nâng vào vương phủ, lại tự dưng bị nữ nhân của hắn hãm hại, dựa vào cái gì !

" Ha ha ha ! Hạ Lan Lành Nguyệt, đừng nói vớ vẩn ! Hạ Lan Tuyết sợ là chỉ mong sao ngươi ở vương phủ cư trú ! Ngươi cho rằng những lời ngươi nói bốn vương sẽ tin ? Nói, ngươi vì sao đến Xuân Hoa điện ? "

Phong Thất Dạ một trận âm lãnh cười to, hai tròng mắt hiện lên ngoan lệ, mà thời điểm tiếng nói hạ xuống, cả người hắn như mây lơ lửng, trong nháy mắt liền chợt hiện tới trước mặt Lành Nguyệt, bàn tay lạnh lẽo, cũng trong nháy mắt bóp ở cổ mảnh khảnh Lành Nguyệt!

Lành Nguyệt lại bị kim hãm, cảm giác được hắn dùng sức, mà lúc này đây hai người cùng nhìn nhau gần gũi, nàng xem ra hắn đích thực tàn nhẫn xuống tay.

Lão hồ không phát uy, các ngươi cho rằng ta là mèo bệnh!

Lành Nguyệt giận nhìn Phong Thất Dạ nổi điên, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, răng kẽo kẹt nghiến chặt, trên cổ truyền đến khó chịu càng làm con tức nàng trầm trọng hơn.

Nhưng rất nhanh, thần sắc Lành Nguyệt cứng lại, bỗng nhiên ánh mắt nhiễm thống khổ, hai mắt lại nổi lên một tầng sương mù, môi anh đào nhẹ mẩn, điểm đậm đáng yêu nhìn Phong Thất Dạ, bộ dáng mở miệng miễn bàn mê hoặc người.

Liền ngay cả toàn bộ thân mình hơi hướng về dựa sát Phong Thất Dạ, đáy mắt ánh nước càng sâu.

"Vương gia --- ---"

Phong Thất Dạ nheo mắt nhú mày nhìn biến hóa lãnh Nguyệt, nhất là nàng kêu một tiếng kia, làm cho cả người Phong Thất Dạ tê tê khó chịu. Đang nghĩ tới từ giữa biểu tình của nàng tìm được một chút sơ hở --- ----

"Bộp ----"

Lành Nguyệt thừa dịp Phong thất Dạ nghi hoặc, nắm tay ngưng tụ khí lực toàn thân kia, không lưu tình chút nào liền đánh ở chỗ khóe mắt hắn, dưới chân đùi phải uốn gối nâng lên, thẳng chỗ chí mạng của hắn mà đá.

Bị đánh một quyền Phong Thất Dạ nhất mắt hoàn hồn, khi phát hiện động tĩnh dưới thân thì cả người đề phòng lui về phía sau, mà Lành Nguyệt cũng bởi vậy thoát khỏi tay hắn.

Lành Nguyệt đứng cách hai bước, Phong Thất Dạ nhìn thấy vẻ mặt nàng đắc ý nhưn mây, trong lòng một hơi ác khí không thể đi lên sượng mặt, vô cùng nghẹn khuất.

Nhiều năm như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên bởi vì thất bại chịu một đánh. Nếu mới vừa rồi hết thảy bị người có ý chí nhìn lại, chỉ sợ hắn không biết đã

chết mấy lần.

"Lễ nhẹ tình ý nặng, không cần cảm tạ ! "

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vì Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bộ Dạng Tốt !

Lãnh Nguyệt mỉm cười trào phúng, mà ngoài cửa đột nhiên nổi lên cuồng phong xuyên qua song cửa, như đao đánh ở trên mặt hai người. Gương mặt Phong Thất Dạ đen như diêm la, con ngươi lạnh thấu xương giống như mang theo hàn ý thực cốt, khóe mắt truyền đến chua chát càng làm cho hân hân sáng như đuốc hận không thể đốt Lãnh Nguyệt.

"Gia, Hoa phu nhân đến Xuan Hoa điện!"

Giữa lúc bầu không khí hai người trong phòng bởi vì Phong Thất Dạ tức giận mà có chút trầm ngưng, ngoài cửa phòng lại truyền đến thanh âm Long Tu.

Nghe vậy, ánh mắt Phong Thất Dạ chợt lóe, sóng dữ thối lui, hai mắt híp lại xa thẳm liếc nhìn Lãnh Nguyệt, Thờ ỉm cách bên cạnh Lãnh Nguyệt, dư quang Phong Thất Dạ rõ ràng nhìn thấy, khóe miệng Lãnh Nguyệt nâng lên độ cong, trong bụng thật vất vả áp chế cơn tức, lại chạy đi lên.

" Gia "

Long Tu ở ngoài cửa lại thúc giục một tiếng, hiển nhiên Hoa phu nhân muốn đến Xuân hoa điện, nương tử càng thêm gấp gáp, hậu cung đầy.

Phong thất Dạ hừ lạnh một tiếng, vân tay áo đảo qua đã đem cánh cửa mở ra, khi nhìn thấy Long Tu, tóc lộn xộn che đi khóe mắt, nói: " Đi ! "

Hai người lắc mình liền biến mất ở trong màn đêm, bên ngoài mây đen cuộn cuộn, cuồng phong không ngừng. Lãnh Nguyệt không tiếng động thờ phảo nhẹ nhõm, y phục trên người bởi vì nước mưa mà lạnh buốt, vì gió lạnh thổi làm cho nàng lạnh run.

" Vương phi, đem xiêm y thay đi ! "

Mạn Dao không biết khi nào lại có trong phòng, sau khi đóng cửa cửa phòng cầm trong tay quần áo đã sớm chuẩn bị tốt ý bảo Lãnh Nguyệt.

Lãnh nguyệt tỉnh tể đánh giá Mạn Dao, trước nàng vẫn nghĩ Mạn Dao này là người của Lưu cô, chắc là tiêm tể Lưu cô , nào biết Mạn Dao này là người Phong Thất Dạ.

Không nhiều lời, lãnh Nguyệt nhận y phục trong tay Mạn Dao, thẳng hướng nội viện đi. Giữa nội viện mát mẻ yên tĩnh, Lãnh Nguyệt nhìn không được vừa thay quần áo vừa trầm tư.

Không biết có phải hay không ảo giác của nàng, tất cả đêm nay nàng dù sao vẫn cảm thấy được rất không tầm thường! Theo lý Như phu nhân cùng Hoa phu nhân đều là thị thiếp Phong Thất Dạ, mặc dù là cùng phòng cũng không có quả trách nhiệm, nhưng vì sao nàng rõ ràng ở Xuân hoa điện thấy đôi nam nữ kia dây dưa, nhưng lại không phải bản thân Phong Thất Dạ?!

Còn có, mới vừa rồi nhìn thấy thái độ Mạn Dao đối với Phong Thất Dạ, căn bản không giống như là thái độ nô tỳ, hơn nữa xưng hô nàng đối với Phong Thất Dạ cùng Long Tu giống nhau, đều là ' Gia ' !

Lãnh Nguyệt sửa sang lại quần áo, trong đầu suy nghĩ cũng không có bất luận manh mối gì. Mà trong giây lát, nàng nhớ lại sáng nay Phong Thất Dạ phòng bị nàng, rõ ràng thân là tà vương Phong Túc vương triều, nhưng trong phủ hân hân như quá mức biến đổi liên tục.

Hôm sau

Đêm qua mưa to một hồi, đem toàn bộ thành trì rửa sạch tươi mát. Mà sáng sớm ánh nắng trời đầu tiên vừa mới xuyên thấu màn đêm, trước cửa tà vương phủ lại nghênh đón khách không mời mà đến.

"Người nói Hạ Lan Minh thị tới?"

Lãnh Nguyệt theo Mạn Dao đi ra Thanh Nhã Uyển, vừa đi vừa hỏi. Không biết Hạ Lan Minh thị này đột nhiên đến thăm vương phủ, gây nên chuyện gì?!

Mạn Dao ở một bên cung kính gật đầu: "Đúng! Trời chưa sáng đã tới rồi, đã ở đại đường đợi một hồi!"

Nghe vậy, bước chân Lãnh Nguyệt bỗng chốc dừng lại, liếc mắt nhìn Mạn Dao, nhẹ hất mi phong: "Vậy người bây giờ mới nói cho ta biết?"

Thấy vẻ mặt Lãnh Nguyệt ung dung, Mạn Dao khe khẽ cười: "Vương phi đêm qua ngủ muộn, đương nhiên phải ngủ nhiều một chút! Về phần Hạ Lan

Minh Thị, chờ một chút cũng không sao!"

Sóng mát Lành Nguyệt lưu chuyển, hai hàng lông mày giãn ra, nhìn Mạn Dao vuốt đầu khên ngợi, nó: "Ừ! Bộ dạng tốt!"

"Đa tạ Vương phi khen ngợi!"

Mạn Dao ra và mỉm cười dịu dàng lên tiếng trả lời, mà Lành Nguyệt cũng rõ ràng cảm giác được, Mạn Dao này đúng là bản sao chính mình được mà ?!

Hai người cùng nhau đi vào chính sảnh vương phủ, vừa vào bên trong, chỉ thấy con mắt Hạ Lan Minh thị đỏ tươi lộ ra một mối, từ trên ghế đứng dậy liền nhắm phía Lành Nguyệt, trong miệng hồn hên hô: "Hạ Lan Lành Nguyệt, người đem Xuân Nhi giấu ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thù Nữ Vi Hựu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cả Sảnh Đường Đều Kinh Sợ !

Hạ Lan Minh thị gào thét cuồng loạn, khiến Lành Nguyệt chau mày, thủy mâu dần dần trở nên lạnh lẽo: "Hạ Lan phu nhân, ta vì sao phải giấu Hạ Lan Lành Xuân ? ! "

"Hạ Lan Lành Nguyệt, người đừng giả bộ! Từ hôm qua bắt đầu đại hôn, Xuân nhi đã không thấy tăm hơi! Mãi cho đến sáng nay toàn bộ trong Hầu phủ đều không có bóng dáng nàng, Liễu Thúy cũng thừa nhận, mấy ngày trước không biết người dùng thủ đoạn gì khiến Xuân nhi đối với người nói gì nghe đấy, sáng sớm hôm qua Liễu Thúy nói Xuân nhi quay về Thu Thủy các nghỉ ngơi, nhưng hỏi qua toàn bộ hạ nhân, họ nói hoàn toàn không thấy chưa qua Xuân nhi! Người còn nói không phải người âm thầm động tay chân!"

Hạ Lan Minh thị run rẩy chỉ tay vào Lành Nguyệt, sắc mặt lo lắng lại bất lực, nhìn ra được đều không phải là hành động của một phụ nhân!

Mà nghe Hạ Lan Minh thị nói, con mắt Lành Nguyệt nghi hoặc giây lát rồi biến mất, ngày hôm qua ở trên đường cái, nàng nghĩ muốn hai người đối hi kiêu cũng không thành công, lẽ ra Hạ Lan Lành Xuân nên về nhà mới đúng.

"Mới sáng sớm, đã làm sao vậy?!"

Thanh âm khàn khàn lại tràn đầy lười biếng, kiêu ngạo từ phòng bên vang lên. Mọi người nghe tiếng ngoài đầu lại nhìn, chỉ thấy Phong Thất Dạ đang nhấc vạt áo mà vào.

Lành Nguyệt nghiêng nhìn Phong Thất Dạ, tổng cảm thấy được hần hôm nay có chút bất đồng. Nhìn hần từ trên xuống dưới một thân tú vân gọn sóng cầm bào nâu hoa lệ, tóc đen thả 1 nửa trên đầu vai, khoe miệng vẫn như cũ tà cười -----

Đứng rồi!

Khi tầm mắt Lành Nguyệt nhìn thấy cái trán Phong Thất Dạ, mới phát giác hình như có nhiều tóc lộn xộn phiêu đảng theo cái trán buông xuống, lại vừa đúng che ở vị trí khoe mắt trái, Lành Nguyệt hé miệng cười mỉa, giấu đầu hở đuôi!

Phong Thất Dạ xuất hiện, làm cho Hạ Lan Minh thị tựa hồ có điều thu liễm, nhưng kiềm chế không được thờ dốc vẫn như cũ nặng nề kịch liệt.

"Hạ Lan phu nhân thực sự là khách ít đến, khó khăn có thể nào là hôm qua giả nữ, hôm nay liền thương nhớ lan tràn, đến phủ nhìn?" Phong Thất Dạ tự mình ngồi ở trên chủ vị, ánh mắt như chim ưng sắc lạnh xẹt qua quanh huy, nhìn Hạ Lan Minh thị mở miệng hỏi.

Mà lời nói về nho nhã, nhưng làm cho Lành Nguyệt cười nhạt! Còn thương nhớ lan tràn, hần chẳng lẽ lại không rõ ràng địa vị mình ở trong hầu phủ? !

Hạ Lan Minh thị hung hăng trừng mắt nhìn Lành Nguyệt một cái, sau đó chuyển hướng đến Phong Thất Dạ, ngữ khí hơi dịu đi : "Tà vương có điều không biết, hôm nay mạo muội đến đây, chỉ vì tiểu nữ Xuân nhi mất tích, cho nên mới đặc biệt đến hỏi nàng! Khiến cho tà vương chê cười!"

Hạ Lan Minh thị xuất thân thế gia vọng tộc, một phen nói ra không mất lễ độ. Cùng đối mặt Lành Nguyệt gương cung bật kiếm hoàn toàn tương phản.

Phong thất Dạ ở trên ghế nghe vậy có hơi nghiêng mình, con ngươi thuận thế nhìn về phía Lành Nguyệt, khoe môi khẽ nhếch lên độ cong. Thấy biểu tình hần như vậy, Lành Nguyệt biến sắc. Đang muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe đến Phong thất Dạ nói: "Thì ra là thế! Vậy không biết Hạ Lan phu nhân hỏi ra đáp án chưa?"

Hạ Lan Minh thị mặc dù nhìn không ra thái độ Phong Thất Dạ, nhưng trực giác liền cho rằng hần đối với Lành Nguyệt cũng không ý kiến, cho nên buột miệng: "Việc này còn thỉnh tà vương làm chủ! Xuân nhi mất tích tất nhiên cùng nàng có quan hệ!"

Nói xong, Hạ Lan minh thị liền xoay người chỉ vào Lãnh Nguyệt, giữa ánh mắt tất cả đều là phẫn hận cùng chán ghét, mà Lãnh Nguyệt má lại kéo căng, nói: "Hạ Lan phu nhân, nói chuyện coi trọng chứng cứ, không có bằng chứng thì miệng sông tan băng, chỉ sợ không ổn đi!"

"Hạ Lan lãnh Nguyệt, người đây là thái độ gì! Tà vương, người nhất định phải làm chủ cho ta! Nàng như vậy rõ ràng là làm nhục uy danh Vương gia!" Hạ Lan Minh thị tự nhận là bất được nhục điểm Lãnh Nguyệt, dứt lời liền nhìn về phía Phong Thất Dạ khiêu nài.

Sắc mặt Phong Thất Dạ tự nhiên ngồi ở trên chủ vị, con mắt như vực sâu không thấy đáy, khi thì nhìn về phía Hạ Lan Minh thị, khi thì liếc Lãnh Nguyệt. Mà hẳn ngay giữa không khí trầm mặc, Hạ Lan Minh thị có hơi an tâm, coi như đã đoán được Lãnh nguyệt sẽ bị hấn chất vấn như thường.

Không ngờ, "Hạ Lan phu nhân, một người nàng, người chẳng lẽ đã quên, nàng hiện tại là vương phi!"

Phong Thất Dạ vừa chuyển đề tài, cả sảnh đường đều kinh sợ !

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Không Dám Nhận !

"Tà . . . Tà vương, lời này ý gì ? "

Hạ Lan Minh thị vội giật mình, nhìn Phong Thất Dạ, nói cứ như vậy thốt ra.

Bên cạnh có Mạn Dao cùng Lãnh Nguyệt, đang nghe đến Phong Thất Dạ nói, đồng dạng khóe mắt nhảy dựng, có chút kinh ngạc đánh giá lẫn , nhất thời làm cho không rõ ràng lắm ý đồ hấn.

Lãnh Nguyệt cùng Mạn Dao liếc nhau, thấy nàng nhẹ lắc đầu, vốn định mở miệng nói cũng theo đó ngừng lại, mà quý cường cường yêu.

"Hạ Lan phu nhân thà ở chỗ này lãng phí thời gian, không bằng về nhà cùng Hạ Lan hầu gia thương lượng." Phong Thất Dạ chậm rãi từ trên ghế đứng dậy, tay áo thuận theo gọn sóng trầm bổng, mà trên mặt hấn nhìn không ra hi vọng, con ngươi như nước trong lóe ánh sáng nhạt chói mắt, trên mặt vì hiện độ cong cuồng vọng, bạc mỗi một bên dương lên, tùy tính lưỡi biếng, lồi lạc lại tản ra mùi phản khí phách.

Hạ Lan Minh Thị thấy Phong Thất Dạ đứng dậy, liền có chút phòng bị lui về phía sau hai bước, đối với Tà vương nàng từ trong đáy lòng vẫn là có chút e ngại.

Cuối cùng, Hạ Lan Minh thị xám xịt mang theo thị nữ rời khỏi, chẳng qua ở sát bên người Lãnh Nguyệt mà qua, hai mắt tràn đầy màu máu ka cũng âm ngoan hiện lên, nàng tuyệt đối không chịu để yên !

Sau khi Hạ Lan minh thị rời đi, Mạn Dao tự ý vẫy tay ra hiệu cho hạ nhân trong phòng lui ra, sau đó chính mình cũng theo rời đi. Lúc này, lãnh Nguyệt nhìn Phong Thất Dạ, thăm dò hỏi: "Người có biết Hạ Lan Lãnh Xuân ở nơi nào?"

"Không biết!"

Phong Thất Dạ hất mi mà nói, thấy vậy Lãnh Nguyệt tiếp tục hỏi: "Phong Thất Dạ, người sáng mắt không nói tiếng lóng! Người đã sớm biết thời điểm đại hôn ta ở trên đường động tay động chân?"

"Đúng vậy!"

Phong Thất Dạ toàn thân ngồi lại chủ vị, đáy mắt lóe ra tinh quang lộ ra lạnh nhạt không chút để ý, mà tư thái hấn rõ ràng làm cho Lãnh Nguyệt như bị giới một chậu nước đá rét thấu xương.

Răng tắng ma sát, Lãnh Nguyệt hí ámst nhìn Phong thất Dạ, hấn không thể và hấn: "Người có ý ? Rõ ràng đều biết còn làm bộ điềm nhiên như không ! Phong Thất Dạ, người thật sự là một tiểu nhân ! "

"Không dám nhận ! " Hai mắt Phong Thất Dạ sáng quắc đoan nhìn Lãnh Nguyệt, thấy nàng một bộ vẻ tức giận, giống như tâm tình trong lòng rất tốt, khóe miệng dương lên độ cong cũng càng lớn.

Cuối cùng hiểu được chỗ vấn đề bản thân thất bại trong gang tấc, Lãnh nguyệt mang theo tức giận ra tiền phòng. Mà sau khi nàng rời khỏi, về mặt Phong Thất Dạ hơi hơi thu liễm, đối với phòng lớn trống rỗng không người nhẹ goikj : "Long Tu ! "

Thanh âm ra sức phá không mà đến, bóng đen chợt lóe, Long Tu thẳng tắp xuất hiện ở trước mặt Phong thất Dạ, gật đầu: "Gia ! "

"Khẳng định nàng thật sự không có vấn đề ? "

long Tu nghe tiếng trả lời: " Vâng! Thuộc hạ cẩn thận điều tra qua, nàng ở hầu phủ đích xác không người hỏi han, nhiều năm qua cũng không được coi trọng! Trừ bỏ lần này bị tứ hôn khiến nàng bị chú ý, ngày thường trong hầu phủ nàng thậm chí không bằng hạ nhân. Chẳng qua thuộc hạ tạm thời còn không có tra ra vì sao lần này hoàng hậu lại tứ hôn cho nàng, Hạ Lan tuyết này hình như cũng có nghi ngờ."

" Không ngại! Ngươi phái người âm thầm tra một chút xem Hạ lan lãnh Xuân ở nơi nào, tốt nhất không phải Hạ Lan Tuyết giờ trò! Còn có, đêm qua vì sao Thủy Mộng Hoa đi Xuân Hoa điện?"

Nói đến chỗ này, trên gương mặt Phong Thất Dạ hung ác nham hiểm rõ ràng chột lóe, chỉ kém như vậy một chút, hắc ám tàng lâu như vậy chuyện thật sẽ bị Thủy Mộng hoa phát hiện.

Long Tu thoáng có chút xấu hổ hạ thấp mắt, chốc lát sau mới nói: " Nghe nói là vương phi nói cho Lưu quân sự . . . "

' Răng rắc ' một tiếng, tay vịn bị cánh tay Phong thất Dạ chống mà nứt ra, không trung truyền đến một câu: " Nữ nhân chết tiệt !"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Người Lại Thua Rồi !

Ngộ thiện qua đi, tức giận trong lòng Lãnh Nguyệt đã tiêu tan, nàng rút cuộc hiểu được rồi, Tà vương phủ này đích thật là quỷ dị không đơn giản. Nếu đã đến đây, trong thời gian ngắn nàng nếu muốn sống yên, đình danh hào tà vương phi hình như cũng là lựa chọn không tồi.

Khi đó, Lãnh Nguyệt một thân váy dài màu khói trắng trăm điệp tua, đỉnh đầu búi tóc linh xà trang nhã, hai má buông vài sợi tóc, tổ nhan không điểm chút trang sức màu đỏ, tuyệt sắc khuynh thành.

Bước ra Thanh Nhã uyển, Lãnh Nguyệt theo Mạn Dao ở trong vương phủ bước chậm mà đi. Bên trong phủ núi gải suối nước, đường nhĩ đắp đá cuội chạy dài tới cầu hình vòm, ngôi vàng mái cong, vô cùng khéo léo. Mặc dù không phải cực hạn xa hoa, nhưng là thật rầm rộ.

Nơi này, Lãnh Nguyệt quan sát đến một cảnh vật trong vương phủ, bất tri bất giác hai người đã đi tới góc hoa viên. Mùi hoa thoang thoang bay vào mũi, mà hai người giữa lương đình cũng đập vào mắt Lãnh Nguyệt.

"Vương phi, bọn họ là kinh thành Nhiệm gia đại công tử Nhiệm Ngọc cũng công tử Trầm thái phó Trầm Lạc Y!" Mạn Dao ở bên tai Lãnh Nguyệt nhẹ giọng nói, mà trong lúc này, Nhiệm Ngọc vừa mới nâng mắt, nhìn thấy Lãnh Nguyệt trong mắt hiện lên một mặt kinh diễm.

"Ông chủ Nhiệm, Trầm công tử!"

"Long Tinh hả, đã lâu không gặp! Vị này là?"

Nhiệm Ngọc cầm hắc tử trong tay ném vào hộp cờ, đồng thời Trầm Lạc Y bữu môi, hai người song song đứng dậy.

Long Tinh?!

Lãnh Nguyệt nghi hoặc liếc mắt, mà Mạn Dao cũng khẽ nói: " Vương phi, Long Tinh là ta, Mạn Dao là tên Lưu quân sự đặt cho!"

"Vị này chính là Tà vương phi !"

Lãnh Nguyệt nghiêm mặt nhìn Nhiệm Ngọc cũng Trầm Lạc Y cùng nhau đi tới, không thể phủ nhận bề ngoài hai người này có thể nói tuấn lãng vô trù. Nhiệm Ngọc mày kiếm mắt sáng, tóc đen cẩn thận cột sau đầu, bên môi nâng lên nụ cười không có hảo ý, cảm y xanh ngọc hoa mà không xa, mà bên hông còn rủ xuống một bàn tính khéo léo tinh xảo, lúc đi kêu leng keng thùng thùng rất dễ nghe.

Về phần Trầm Lạc y, trường bào hoa sen màu xanh sợi tơ vàng, hộc mắt lộ vẻ sâu xa, trên gương mặt không hề tí vết ỳ ý cười nhạt, nhưng khóe môi nhẹ mạn độ cong thoát nhìn như có chút thâm trầm.

"Hóa ra đây là tà vương phi đại danh lừng lẫy, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy!"

Nhiệm Ngọc mở miệng thì có chút bí khí, bình tĩnh đứng ở trước mặt Lãnh Nguyệt, hai mắt không hề chớp đánh giá nàng, tay trái cũng không tự giác xoa bàn tính vàng bên hông.

Thấy vậy, đôi chân mày Lãnh Nguyệt nhướng lên, con mắt như sóng nước mùa thu, "Quá khen quá khen!"

Lời này vừa nói ra, Nhiệm Ngọc cùng Trầm Lạc Y đang quan sát Lãnh Nguyệt ngẩn ra, dường như không nghĩ tới nàng khách khí như thế liền tiếp nhận tán thưởng, hai người hai mặt nhìn nhau, giây lát Trầm Lạc Y mới xoa dịu xấu hổ, nói: " Vương phi thật là thắng thần!"

Lãnh Nguyệt một phen nói không may may che dấu tính cách thật bản thân, khiến cho Nhiễm Ngọc đối với nàng sinh ra một chút tò mò. Bằng người Hạ Lan Tuyết thâm trầm, làm sao dạy dỗ nữ nhân như thế ? !

"Vương phi nó như vậy có thể thiệt chết chúng ta rồi ! Nếu vương phi cũng không có việc gì, không bằng đến trong tiểu đình ngồi, vừa lúc ta cũng có chút chuyện muốn cùng Vương phi thỉnh giáo!"

Nhiễm Ngọc rõ ràng có ý muốn ngăn trở đường đi Lãnh Nguyệt, làm cho Lãnh Nguyệt có vẻ nghi ngờ dò xét. Nhưng đảo mắt vừa nghĩ, nếu hấn cố ý tiếp cận, nàng sao lại không từ thời cơ đây chà xát nhuệ khí bọn họ!

"Thỉnh giáo thì không cần, Nhiễm công tử có cái gì muốn hỏi thì hỏi đi!" Lãnh Nguyệt nói xong đã lướt qua Nhiễm Ngọc cùng Trầm Lạc Y, thẳng hướng lương đình cách đó không xa.

Nhiễm Ngọc cùng Trầm Lạc Y thấy vậy song song xoay người lại, lập tức nhìn về phía Mạn Dao, nhỏ giọng hỏi: "Nàng vẫn đều như vậy?"

"Như ngài thấy!"

Mạn Dao cũng chính là Long tình mỉm cười, dứt lời liền theo kịp Lãnh Nguyệt, mà Nhiễm Ngọc nhìn thoáng qua Trầm Lạc Y phía sau, hậm hực nhún vai, con mắt lóe ánh sáng tò mò cũng toàn thân hướng lương đình đi.

"Quân đen này là người?"

Lãnh Nguyệt đứng ở bên cạnh bàn đá, tinh tế quan sát hướng đi trên bàn cờ, nghe được tiếng bước chân nâng mắt nhìn Nhiễm Ngọc hỏi.

"Đúng vậy, vương phi có cao kiến gì?"

Nhiễm Ngọc đoan nhìn Lãnh Nguyệt, chưa từng nghĩ nàng đối với đánh cờ sẽ có kiến giải gì, ung dung chờ Lãnh Nguyệt bên dưới, mà Trầm Lạc Y lại không coi ai ra gì ngồi trở lại ghế đá, trong tay cầm lên quân trắng, ánh mắt nhìn bàn cờ chau mày.

Hai mắt Lãnh Nguyệt siết chặt nhìn bàn cờ, khi nhìn đến góc bàn cờ một chỗ quân đen bị quân trắng vây quanh, trong mắt tinh quang chợt lóe, giọng điệu kinh người: "kì kém một chiêu, mẫn bản đều thua! Người đã thua! Mới vừa rồi nếu như người đem quân đen đặt ở nơi này, ngược lại sẽ xoay chuyển cục diện!"

Vừa nói Lãnh Nguyệt vừa cầm quân đen, đặt ở bên ngoài quân trắng trên một đường chữ thập, mà vừa mới di chuyển, nhưng lại làm cho Nhiễm Ngọc cùng Trầm Lạc Y song song ngạc nhiên nhìn nàng, gió qua không vết tích nhất thời yên tĩnh.

Mà Long Tình đứng ở một bên nhìn Lãnh Nguyệt, vẻ mặt không thay đổi nhưng vẫn khó tránh khỏi kinh ngạc chợt lóe mà qua.

"Được! Thật sự rất hay, ta làm sao không nghĩ tới chứ! Lạc Y, người đứng lên, ta cùng với vương phi bàn tiếp!" Mặc dù không thể xác định Lãnh Nguyệt có hay không kì nghệ tinh xảo, nhưng Nhiễm Ngọc thẳng tâm thật là tốt hoàn toàn bị quyến rũ, một phen giật lại Trầm Lạc Y, hạ thân an vị chỗ ngồi, ánh mắt sáng lên nhìn chăm chăm Lãnh Nguyệt, chờ nàng tiếp 'chiến thư'

Lãnh Nguyệt cũng không nhường nhịn, tao nhã ngồi xuống, hai người liền bắt đầu cùng độ sức kì nghệ!

*

"Chủ tử, Hạ Lan Lãnh Nguyệt không ở Thanh Nhã uyển."

Sắc trời đã tối, hoàng hôn trầm lắng, trời chiều lưu luyến từ chân trời dời đi, mà giữa Thanh Nhã uyển, Thủy Mộng Hoa đứng ở ngoài cửa, Lưu cô sau khi ở trong phòng dò xét một vòng, liền đi ra sắc mặt không tốt nói, mà phía sau hai người bọn họ còn đứng ba nữ tử quần áo hoa lệ.

"Hoa tỷ tỷ, theo ta thấy nàng nhất định không đem người để vào mắt. Tà vương phủ chúng ta, ai chẳng biết nói Vương gia hiểu rõ nhất chính là người, nàng đến đây hai ngày mà cũng không biết hướng người thỉnh an, cái này hơi quá đáng!"

Trong đó một nữ tử có chút căm giận nói, vạt áo trước phơi bày, bộ ngực trắng nõn như là đồi núi, bán cầu lộ bên ngoài, cứ chỉ lộ vẻ phong trần.

"Vũ Nhu muội muội, lời tuy như vậy, nhưng nàng dù sao cũng là Vương phi! Thực ra hôm nay ta đến, cũng là muốn mang chúng tỷ muội đến thỉnh an nàng, ai ngờ . . . "

Thủy Mộng Hoa buông mắt làm như có chút ỳ khuất, sợ là bất luận một người nam nhân nào đều sinh tâm thương xót. Mà ở trong mắt kẻ khác không thể thành chỗ, Thủy Mộng Hoa liếm hạ ánh mắt, một mảnh lạnh đáng sợ, hai tay khoát lên trên cổ tay Lưu cô, móng tay hung hăng bấm.

"Hoa tỷ tỷ, người đứng là ôn nh thiện lương rồi, cho dù nàng là Vương phi, cũng không thể không coi ai ra gì như thế."

Một người mở miệng, mọi người phụ họa.

"Đúng vậy, Hoa tỷ tỷ, chúng ta quay về đi! Dù sao cũng không thể chờ như thế chứ!"

Một chúng nữ tử, rõ ràng đều là đồng bọn cùng Thủy Mộng Hoa, mà lúc này Lưu cô nhìn nhìn mọi nơi, giọng căm giận nói: " Cũng không biết Mạn Dao

tiểu chân này đi đâu rồi! Chủ tử, nếu không thì về trước đi, đợi lão nô cho hạ nhân tìm một chút, có tin tức lại giải quyết cũng không muộn!"

"Cái này "

Về mặt Thủy Mộng Hoa một bộ khó xử, mà giữa lúc các mỹ cơ khác đều nhìn nàng, thân hình nàng lại đột nhiên run rẩy, đỏ trán nhũm mày.

"Chủ tử, người làm sao vậy? Người đừng dọa lão nô!"

Thấy vậy, giọng điệu Lưu cô ra vẻ sững sốt, khiến cho người ở đây trở tay không kịp. Mà Thủy Mộng Hoa thấy thời cơ chín muồi, trong tay hơi dùng sức đè cổ tay Lưu cô một cái, cả người liền ngã về phía sau.

"Người đâu, Hoa phu nhân bị Vương phi ức hiếp đến hôn mê!" (có sao?)

Trong lúc nhất thời, tin tức lan nhanh.

Về phần Lãnh Nguyệt --- ---

Trong hoa viên, bên trong lương đình, đèn lồng treo cao, bàn cờ chém giết, như cũ!

"Nhiễm Ngọc, người lại thua rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Âm Mưu !

Giữa chiều tối, tin tức Hoa phu nhân bị Vương phi chèn ép ở trong vương phủ truyền không ngừng. Phong Thất Dạ mặt lạnh từ hoàng cung trở về, bước vào trong phủ, biết được việc này nhất thời chán nản.

"Vương phi đâu?"

Phong Thất Dạ bước đi cực nhanh ở trong vương phủ đi vội, Long Tu phía sau thuận thể nhìn thoáng qua quân gia vương phủ đi theo, quân gia lúc này mới bình tĩnh nói: " Gia, Vương phi luôn luôn ở hoa viên phía sau cùng Nhiễm Công tử chơi cờ!"

Nghe thấy vậy, dưới chân Phong Thất Dạ xoay chuyển, động tác vốn muốn vào phòng lập tức chuyển hướng một bên cổng vòm, bởi vì đi nhanh tay áo ở ngoài tại bên người treu trọc không ngừng.

Khi Phong Thất Dạ vừa đi gần hoa viên, chợt nghe đến tiếng gào của Nhiễm Ngọc, nhất thời sắc mặt đen như mực, " Lãnh Nguyệt, người lừa đảo!"

"Thích, bình bất yếm trá người hiểu hay không hả!"

Nhiễm Ngọc hơi có chút xúc động tròng con mắt, thờ mạnh một tiếng liền trực tiếp đem quân cờ đẩy loạn, trong miệng lẩm bẩm: " Lại đến ! Ta cũng không tin không thắng được người!"

Phong Thất Dạ sải bước đi qua cầu vòm, con người như nhúng băng lạnh, không ngờ liền nhìn đến giữa lương đình, Lãnh Nguyệt mặt như trắng sáng, đang nghiêng đầu nâng má, ung dung mỉm cười nhìn Nhiễm Ngọc trước mặt. Long Tinh thì đứng ở sau người của hắn, mặt màu giống như nhiễm lo lắng.

Còn có người ngồi dựa vào trên lan can lương đình kia, Trầm Lạc Y hai mắt cũng sáng ngời hữu thần nhìn hai người, lại bị Phong Thất Dạ triệt để xem nhẹ.

Nhịp chân dần dần chậm lại, Phong Thất Dạ chấp hai tay sau người, thu lại tức giận trong lòng chậm rãi tới gần lương đình.

Giống như nhận thấy được bầu không khí không thích hợp, Trầm Lạc Y bất ngờ ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Phong Thất Dạ lững thững tới, ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc, ở dưới tầm mắt đèn lồng màu vàng, thấy không rõ biểu tình.

"Xem ra bốn vương vắng mặt, các người rất thích ý!"

Nghe không giọng điệu hết giận, đồng thời kinh động Lãnh Nguyệt cùng Nhiễm Ngọc đang chuyên tâm. Nâng mắt nhìn lại, về mặt Lãnh Nguyệt nhanh chóng hạ nhiệt độ, mặt mày thu lại tất cả cảm xúc, như cư xử với người lạ cũng nhìn Phong thất Dạ.

Cái gì là đãi ngộ khác biệt, chính là cái này!

Trong đầu Phong Thất Dạ còn lượn quanh tư thái Lãnh Nguyệt mỉm cười, mà bản thân xuất hiện, lại làm cho nàng nháy mắt trở nên đăm dục xa cách,

trong lòng lúc này như có lửa đốt!

"Thất Dạ? Ti ---- trời đã tối rồi?"

Vốn Nhiễm Ngọc đối với sự xuất hiện của Phong Thất Dạ có hơi kinh ngạc, nhưng khi chuyển mắt nhìn thấy sương chiều ngoài lương đình, mới nhận không được hít một ngụm khí lạnh, hấn vậy mà lại quên mất thời gian!

"Không phải vậy chứ!"

Thấy biểu cảm Phong Thất Dạ bình tĩnh, Nhiễm Ngọc thân là bạn thân hấn, đường về nào hơi chút vừa chuyển, liền có chút hiểu được, lập tức nói: "Hôm nay thiên hạ thái bình, tối đánh cờ ta cũng quên mất thời gian! Ít nhiều Túc đề chúng ta có cách thông tri a !"

Một câu nói không rõ ràng, thật sự làm cho sắc mặt Phong Thất Dạ càng âm trầm vài phần. Thấy vậy, con mắt Nhiễm Ngọc chợt lóe, lại xoay người nhìn Lãnh Nguyệt nói: "Lãnh Nguyệt, chúng ta lần sau lại độ sức ha!"

Dứt lời, Nhiễm Ngọc cùng Trầm Lạc Y hai người vội rời đi, mà Lãnh Nguyệt một bên vẫn như cũ chưa từng nói một câu, lại ngửi ra mùi âm mưu. Nhưng nhiều hơn một chuyện không bằng ít hơn một thái độ, Lãnh Nguyệt nhẹ nâng khóe miệng, cũng chưa nói cái gì, liền làm bộ phải rời khỏi lương đình.

Nhưng, sự thật không thể như ý người!

"Vương phi, Hoa Nhi té xỉu rồi, người cũng biết?"

Ánh mắt Phong Thất Dạ một cái nhìn Lãnh Nguyệt, mà trong lời hấn nói đã có chút ý lãnh léo.

"Hoa Nhi? Ta cũng không phải thầy thuốc, nàng té xỉu có liên quan gì tới ta chứ?" Bước chân Lãnh Nguyệt đang muốn rời đi, nhưng vì Phong Thất Dạ nói có chút dừng lại, đứng ở bên cạnh người Phong Thất Dạ, nghiêng đầu nhìn trên khuôn mặt hấn nhiễm bóng râm, ánh mắt tích trữ không kiên nhẫn.

"Phải không ----"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thẩm Thủy Hiên !

Phong Thất Dạ nheo lại mắt lạnh, hai bên má bị bóng đèn lồng tỏa xuống, tai rộng bỗng nhiên run rẩy vài cái, sau đó liếm hạ mí mắt, ngữ điệu kéo dài lại không thiếu ý tứ uy hiếp: "Phải không? Bốn Vương nhớ rõ đã từng nói với ngươi, không cho phép ngươi ức hiếp Hoa nhi!"

Hấn khi nào thì nói qua như vậy? !

Lãnh Nguyệt thấy Phong Thất Dạ xoay người về mình, giữa hai hàng lông mày không kiên nhẫn lại nhăn chặt, môi anh đào mới mở, hàm dưới liền bị Phong Thất Dạ quặc trụ, lực đạo mạnh mẽ cuối cùng làm cho thân hình nàng không tự chủ được lui về phía sau vài bước.

Bên tai lại lần nữa nghe được: "Hạ Lan Lãnh Nguyệt, nếu như lại để bốn vương biết được ngươi ở trong phủ tác uy tác quái, bốn vương sẽ lấy mạng của ngươi!" Phong Thất Dạ hung ác nói, thiết chương vung, để lại Lãnh Nguyệt mở hàm, xoay người liền rời khỏi lương đình.

Mà từ đầu đến cuối ở Long Tu đang đợi ở sau lương đình cùng Long Tĩnh, khó hiểu đối mặt với nhau, Long Tu sắc mặt trầm xuống liền nâng bước đuổi theo bước chân Phong Thất Dạ.

Người đi trà lạnh, nửa nén hương trước lương đình còn phi thường náo nhiệt, lúc này chỉ còn lại có hơi lạnh gió đêm cùng Lãnh Nguyệt bị Phong Thất Dạ vút đến bên lương đình cùng Long Tĩnh.

Trầm mặc, yên tĩnh, ngay cả ve đang kêu cũng cảm nhận được bầu không khí bất đồng, ngưng kêu to .

Nửa hương, Long Tĩnh đột nhiên nâng tầm mắt, ánh mắt nhìn về phía một cây cỏ thụ cách lương đình không xa, nghiêng tai lắng nghe một, ánh sáng mâu trung lưu chuyển. Hoi an thâm, lúc này mới đi vào lương đình, đứng bên người Lãnh Nguyệt không nói được một lời, nhỏ giọng an ủi nói: "Vương phi, gia có nỗi khổ tâm!"

Gương mặt Lãnh Nguyệt dày đặc vẻ lo lắng, nghe được Long Tĩnh nói, sợi tóc hai bên má hỗn độn, kín đáo hỏi: "Long Tĩnh, hấn nói ta ức hiếp Hoa nhi đúng không?"

"Vương phi, việc này có nội tình khác, tạm thời không tiện tiết lộ, nhưng mà"

Long Tinh có chút vội vàng giải thích, lại bị Lãnh Nguyệt nâng tay cắt ngang: "Đừng ngại! Ta căn bản là không quan tâm cái nội tình gì đó, nếu vị Hoa Nhi kia cho ta chụp mũ như thế, ta không ngồi tù tẻ, chẳng phải là thực xin lỗi với tên Tà vương phi! Dẫn đường, phải đi xem nàng một lúc!"

"Vương phi"

Sắc mặt Long Tinh khó xử chau mày, mà Lãnh Nguyệt nâng mặt quay sang, đối mặt Long Tinh, thanh âm xa cách nói: "Ta mặc kệ ngươi là Mạn Dao hay Long Tinh, nếu ta muốn làm chuyện gì, ngươi cố tình ngăn cản, vậy sớm rời đi, ta không muốn mang theo người có mục đích tiếp cận ta!"

Nhìn chằm chằm về mặt Lãnh Nguyệt nghiêm túc, Long Tinh hít sâu một hơi, hạ quyết tâm sau đó mở miệng: "Vương phi, đi theo ta!"

Hành động Long Tinh, làm cho về mặt Lãnh Nguyệt hơi hờ dộ đi nửa phần, mặc kệ những người khác như thế nào. Ít nhất việc Long Tinh làm đại biết lập trường của nàng.

Thẩm thủy Hiền

Thủy Mộng Hoa lúc này đang nằm ở trên nhuyễn thảo, gương mặt mang ý cười nói: "Chàng làm như vậy thật sao?"

"Chủ tử yên tâm đi! Lão nô tận mắt thấy, vương gia mới từ hoàng cung trở về, sau khi biết được tin tức lập tức đi hậu viện tìm nàng ta tính sổ !" Lưu cô nịnh nọt đem tào đả tước vỏ cho Thủy Mộng Hoa, giọng điệu hả giận cũng làm cho ý cười trên mặt Thủy Mộng Hoa càng đậm.

"Phu nhân, Vương phi đã đến!"

Đang lúc Thủy Mộng Hoa còn muốn mở miệng nói cái gì đó, tỳ nữ ngoài cửa chạy vào lại gật đầu quấy rầy lời của nàng.

Nghe vậy, Lưu cô lập tức cười nói: "Chủ tử, chắc chắn là bị vương gia giáo huấn, hiện tại vội tới thỉnh tội người !"

"Hoa muội muội, ngươi thế nào rồi?"

Người chưa tới tiếng đã tới trước, Lãnh Nguyệt còn không có bước vào Thẩm Thủy Hiền, giọng nói thanh thúy như hoàng anh xuất cốc uyển chuyển hàm xúc đã truyền vào trong tai mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ngày Mai Không Cần Thỉnh An !

Thủy Mộng hoa được Lưu cô cùng tỳ nữ bên người đỡ ra ngoài phòng, nâng mắt thì vừa lúc thấy Lãnh Nguyệt đập nguyệt mà đến, lần đầu gặp mặt, nàng không ngờ dung mạo Hạ Lan Lãnh Nguyệt lại xuất sắc như vậy.

Mà Lãnh Nguyệt cũng âm thầm tính tề đánh giá Thủy Mộng Hoa, váy dài sa mỏng màu tím nhạt, eo nhỏ nhắn không đầy một vòng tay. vạt cổ áo mở rộng, yếm màu tím lộ ra. Khuôn mặt trang điểm tinh xảo thoa son, phần nộn động lòng người, mà con mắt hẹp dài, ở đuôi mắt hơi vênh, giữa đôi mắt đẹp lưu chuyển đoạt hồn tác phách.

Thật là một mỹ nhân xinh đẹp, nhưng mà sợ là tâm như rắn rết.!

"Nghe nói thân thể muội muội không khỏe, hiện tại tốt hơn chút chưa?"

Lãnh Nguyệt lưỡng lưỡng đi vào, lập tức tiến lên lộ vẻ lo lắng nhìn Thủy Mộng Hoa, con ngươi không nhiễm bụi trần, làm Thủy Mộng Hoa tạm thời không thể nhìn thấy ý đồ của nàng.

Sau khi Thủy Mộng Hoa đánh giá lãnh Nguyệt, nhẹ nhàng quay gót sen ngồi xuống trên ghế chủ vị, "Làm phiền Vương phi muội muội lo lắng, đã không sao rồi!"

Vương phi muội muội? ! Có ý tứ(Đánh nó)!

"Không có việc gì là tốt rồi! Bỏn vương phi nghe nói muội muội hôn mê bất tỉnh, trong lòng liền lập tức vội vã chạy tới, có điều nhìn khí sắc muội muội hồng hào, không phục cũng rất nhanh đây chứ! "

Ý cười Lãnh Nguyệt dịu dàng nói ra, sau đó cũng ngồi xuống ở bên người Thủy Mộng Hoa, giả vờ giả bộ tò mò nhìn bố trí Thẩm Thủy Hoa.

"Vương phi muội muội nói đúng, cái này cũng là may mắn Vương gia rù lòng thương yêu. Nếu không phải có ngự y chuyên chúc bắt mạch khai dược, e rằng còn nhiều thời gian!" Ngờ khí Thủy Mộng Hoa lộ ra ngạo mạn, làm như cố tình muốn lộ rõ địa vị quan trọng của nàng ta.

Nghe vậy, Lãnh Nguyệt liếc nhìn: "Muội muội thật sự là phúc khí tốt! Tuy nói bốn vương phi mới vào phủ không lâu, nhưng là đã sớm nghe nó vương gia đối với muội muội yêu thương vô cùng, bốn vương phi thật sự là hâm mộ!"

"Vương phi muội muội quá khen! Cái này cũng là bởi vì Mộ Dung Hoa vào trước là chủ, nói cho cùng toàn bộ hậu viện này có người vì vương gia để ý!"

Vào trước làm chủ? !

Lãnh Nguyệt nhìn Thủy Mộ Dung Hoa đầy mắt hiện lên nụ cười lạnh, hôm nay nàng sẽ khiến nàng ta hiểu rõ, cái gì là gọi là người sau ở trên!

Nghĩ điều này, Lãnh Nguyệt sâu kín mở miệng: "Muội muội nói rất đúng! Nhưng nói đến quy củ, trước vì chưa lập vương phi, cho nên muội muội tạm là người quản lý để ý. Cũng may bốn vương phi tới không tính chậm, cuối cùng có thể để muội muội buông gánh nặng xuống! Sau này tất cả mọi chuyện trong vương phủ, mong rằng muội muội chỉ điểm bốn vương phi nhiều hơn. Dù sao bây giờ nhiều chuyện lẩn lộn, muội muội là người từng trải, mọi thứ so với bốn vương phi có kinh nghiệm hơn!"

Thủy Mộ Dung Hoa vốn không nghĩ tới Lãnh Nguyệt nói chuyện mũi nhọn đột chuyển, sắc mặt khẽ biến, rất nhanh liền khôi phục bình thường, cười nói: "Vương phi muội muội thật sự là nói giỡn, lúc trước cũng là vương gia để Mộ Dung Hoa quản lý hậu viện, gánh nặng chưa nói đến, chỉ là không nghĩ phụ lòng vương gia kỳ vọng!"

Nghe được Thủy Mộ Dung Hoa lại đề cập đến Phong Thất Dạ, trên mặt Lãnh Nguyệt tươi cười càng thêm sáng lạn, mày cũng cười nhún lại, nói: "Ôi chào! Muội muội quá khiêm nhượng! Bốn vương phi tuy nói tuổi không có lớn hơn người, nhưng nên gánh trách nhiệm bốn vương phi cũng sẽ không trốn tránh! Hơn nữa ngay sau ba ngày đại hôn này, sau ngày lại mặt còn vào cung thỉnh an, bốn vương phi dù sao cũng phải tiếp xúc những thứ này, sẽ không chiết sát Hoàng hậu tứ hôn! Muội muội người thấy sao?"

"Vương phi, chuyện tình hậu viện này vẫn là do Hoa phu nhân chủ trì, không biết vương phi tới nay đưa ra vấn đề này, vương gia có biết không?" Lưu cô một bên rút cục nhìn không được lên tiếng, trên mặt hung ton theo nàng nói chuyện thì liên tiếp run rẩy.

"Bộp ----"

"Cầu nô tài lớn mặt! Bốn vương phi cùng Hoa muội muội nói chuyện, nào có chỗ cho người xen mồm vào?"

Lãnh Nguyệt bỗng chốc vỗ bàn trà bên người, khuôn mặt xinh đẹp nhìn chằm chằm Lưu cô, sắc mặt Thủy Mộ Dung Hoa cũng không dễ chịu như lúc trước, cùng đối diện Lãnh Nguyệt, hàn quang chọi lóe qua: "Vương phi muội muội đây là làm gì? Lưu cô cũng bắt quá là bảo vệ Mộ Dung Hoa, người có gì tức giận như thế, nếu thật sự không thể giải quyết, có thể để cho vương gia chủ trì công đạo!"

"Hoa muội muội, nô tài này phải giáo huấn! Nếu không ngay cả nô tài cũng không hiểu quy củ, vương phủ to lớn này chẳng phải là loạn thành một đoàn! Sắc trời không còn sớm, bốn vương phi trước hết đi về! Hoa muội muội người cũng nghỉ ngơi sớm đi, Vương gia còn đang ở Xuân Hoa điện chờ bốn vương phi đây! Ngày mai trước hết không cần thỉnh an đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Phong Diệc Hàm Bị Đâm !

Vào lúc canh ba

Bầu trời đầy sao, trăng sáng treo cao, gió nhẹ lừng lờ lướt qua cành cây, bóng loang lơ lửng dài trên đất.

Vương phủ yên tĩnh trang nghiêm, trong sắc đêm ánh trăng mờ mờ kéo dài xuống, khơi dậy -----

Ở bầu trời vương phủ, hai bóng dáng một trước một sau thần tốc xuất hiện, trong nháy mắt biến mất không dấu vết. Mà tiền thính bên cạnh cách thư phòng không xa, ánh nến mỏng manh lóe lên, đêm tối mờ mờ ngoài cửa sổ .

"Trời ơi, một chết rồi!"

Nhiễm Ngọc giống như bị đánh rớt xương cốt, tê liệt ngồi ở ghế bành bên trong thư phòng, liếc mắt nhìn Trầm Lạc Y đang nhàn nhã bên cạnh, lại nhìn nhìn Phong Thất Dạ trước mắt sắc mặt không tốt, giống như oán giận nói.

"Nhiễm đại công tử, lúc chơi cờ sao không thấy người than mệt hả!" Trầm Lạc Y trêu tức liếc nhìn Nhiễm Ngọc, nói còn không quên nhìn thoáng qua Phong Thất Dạ, giọng điệu có hơi chút ý đồ gây chuyện.

Phong Thất Dạ nghe vậy ngón tay vuốt ve ngọc bội không khỏi hơi dùng sức, vén mí mắt sắc lạnh nói: "Đã mượn một khắc đồng hồ, sao còn nói nhảm nhiều như vậy!"

"Tà vương đại nhân, người xin thương xót cho! Bây giờ hơn nửa đêm ta vì tránh thoát người bí mật giám thị, chạy một vòng quanh Phong thành mới bỏ lại được bọn chúng, người cho là ta nguyện ý hả!"

Nhiệm Ngọc thấp giọng kiềm nén rít gào, lại làm cho Trầm Lạc Y cười càng vui: "Bản lĩnh kém cỏi, đừng đổ lỗi cho người đuổi theo người!"

"Aizz, hai người các người"

Giữa lúc Nhiệm Ngọc trở tay chỉ vào hai người đang muốn cãi lại, Phong Thất Dạ lại biến sắc, nói: "Phong Diệc Hàm bị đâm!"

"Cái gì?"

*

Hôm sau

"Long Tinh, Phong Thất Dạ đâu?"

Lãnh Nguyệt ngủ một giấc ngon, ánh dương đầu tiên tờ mờ sáng, sáng sớm chim chóc hót véo von, Lãnh Nguyệt đã sớm mặc y phục chỉnh tề, rửa mặt chải đầu sau đó ngồi ở trước bàn thưởng thức cao lương mỹ vị thượng đẳng của vương phủ, vừa ăn vừa hỏi Long Tinh bên cạnh cùng nàng như hình với bóng.

"Gia sáng sớm chưa đến giờ dần thì vào cung rồi!"

Chiếc đĩa trong tay Lãnh Nguyệt cứng lại, bữu môi nói: "Hắn là một vương gia nhân hạ, còn gái bộ rất vội!"

Nghe thấy vậy, Long Tinh sững sốt, sau đó cười cười hiểu rõ, chỉ sợ cũng chỉ có Vương phi dám nói gia như vậy! Nghĩ, Long Tinh liền tiếp tục nói: "Ngày thường gia cũng không tham gia lâm triều. Nhưng hai ngày gần đây này, gia vào cung nhiều lần, sợ là trong cung có chuyện gì xảy ra!"

"Tự làm tự chịu, người chuẩn bị một chút, chúng ta ra phủ đi dạo!"

Lãnh Nguyệt nói xong để bát đĩa xuống, tao nhã lau miệng một cái, dù sao Phong Thất Dạ đi vắng, đúng lúc nàng có thể nhân cơ hội này ra phủ tìm tiểu nhị kia tính sổ!

"Tiểu nhị, biệt lai vô dạng hả!"

Lúc Lãnh Nguyệt cùng Long Tinh đi vào cửa hàng gỗ từng mua cổ kiệu, Lãnh Nguyệt tự nhiên đi vào. tiện thể an vị trên ghế ở một bên, tiểu thủy mâu hàm chứa ý lạnh nhìn tiểu nhị kia đang lau chùi bàn gỗ hồ.

"Khách quan, cần"

Nghe tiếng, tiểu nhị đang định niêm nở xoay người lại chào hỏi, kết quả chốc lát nhìn thấy Lãnh Nguyệt, biểu tình tiểu nhị cứng đờ, tay cầm khăn lau bỗng chốc dừng ở không trung, giây lát mới lắp bắp nói: "Cô . . . Cô nương, là cô hả!"

"Tiểu nhị, cầm tiền của ta nhưng không làm tốt việc, người nói nên trừng phạt người như thế nào đây!" Ngón trỏ Lãnh Nguyệt run lên, chỉ vào tiểu nhị hơi lờm, mà chỉ có Lãnh Nguyệt tự mình biết đạo lý, ở mặt ngoài gió êm sóng lặng, bên trong sớm đã phần nộ sóng cuộn biển gầm, nếu tiểu nhị này không làm việc bất lợi còn ghen ghét như vậy sao!

Tiểu nhị rụt cổ lại, ánh mắt khí phách lặn mất chuyển cái không ngừng, xấu hổ cười nói: "Cô nương, không đến nỗi chứ! Cùng lắm thì ta đem bạc trả lại cho người!"

'Ba -----

Lãnh Nguyệt nổi cáu vỗ một cái thật mạnh lên tay vịn ghế, "Người nói trả bạc thì trả bạc? Ta hôm nay muốn hỏi người một chút, người làm việc thế!"

"Này"

Đang lúc tiểu nhị khó xử hết sức, nội đường tiệm gỗ đã có người lên tiếng: "Yêu, người nào lại chạy đến chỗ này muốn gây chuyện?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Vẽ Vang Cho Kẻ Hèn Này !

Lãnh Nguyệt cùng Long Tinh đồng thời chuyển mắt nhìn về phía rèm cửa, mà tiểu nhị sau khi nghe được âm thanh, ánh mắt sáng lên, theo một tay ngọc trắng nõn xóc rèm lên, gật đầu nói: "Đại thiếu gia!"

Tay áo huyền văn màu đỏ tía theo chân dài dẫn đầu ra, dáng người anh tuấn bất ngờ lọt vào trong tầm mắt, mà Lãnh Nguyệt nhìn thấy gương mặt người nọ, mày liễu nhẹ cau, vữu môi nhưống mày nói: "Nhiễm Ngọc? ? Đây là cửa hàng của người?"

"Ta nói là ai, hóa ra là Tà vương phi giá lâm, thật sự là về vang cho kẻ hèn này !" Nhiễm Ngọc cười trừ, trông thấy Lãnh Nguyệt không chút bất ngờ, ngược lại là thành thực tiêu sái tiến lên ngồi ở bên cạnh nàng.

Lãnh Nguyệt chớp mắt cũng không nhìn Nhiễm Ngọc, khóe miệng nhẹ mần để lộ cảm xúc của nàng, "Nhiễm Ngọc! Ta đã nói Phong Thất Dạ hẳn cho dù một tay che trời, cũng không có thể tính tường tất cả mọi chuyện được! Các ngươi quả nhiên là chẳng ra làm sao hết!"

"Ôi chào ! Lãnh Nguyệt, lời này nói quá xa lạ nha! Ngươi nói ta thân là bằng hữu tốt của Thất dạ, vương phi hẳn muốn chạy, loại chuyện này ta sao có thể không nói cho hẳn chứ! Ngươi nói đúng không!"

Nhiễm Ngọc toàn bộ không xấu hổ khi bị vạch trần, ngược lại tươi cười càng thêm rực rỡ, hất mi thật có chút đắc ý.

"Các ngươi làm sao biết đêm đó là ta?"

Sắc mặt Lãnh Nguyệt vương đầy sương lạnh, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt tay vịn ghế, nàng phải tìm một minh bạch, ít nhất phải biết sơ hở của mình ở chỗ nào!

"A! Chuyện này há, vậy hay là người hỏi Long Tinh có điều tốt hơn, nàng hẳn là rõ ràng nhất đấy! Long Tinh, đúng không!" Nhiễm Mặc trực tiếp đem vấn đề vớt cho Long Tinh đang yên lặng chờ một bên, nói xong còn trừng mắt nhìn Long Tinh, xem ra hai người khá quen.

Lãnh Nguyệt quay đầu nhìn Long Tinh, gật gật đầu liền xoay người lại lần nữa nhìn Nhiễm Ngọc, nói: "Cá mè một lứa!"

"Tầm tầm, Lãnh Nguyệt, ngươi nói lời này làm cho ta quá đau lòng rồi! Mặc kệ như thế nào ta coi như là quen cũ, hơn nữa Thất Dạ là phu quân bao nhiêu nữ tử kinh thành muốn gả, ngươi nhất định được trong bảo khổ rồi!"

Nhiễm Ngọc cười cười mở quạt xếp, lắc đầu phản bác nói. Mặc dù lời nói Lãnh Nguyệt nghe không hay, sắc mặt hẳn vẫn y như cũ.

"Phải không? Nhiễm Đại thiếu gia xem ra sâu sắc lĩnh hội, nếu là bảo bối, không bằng đem hẳn tặng cho ngươi, tự ngươi cất giữ đi! Ai hiếm lạ chứ!"

Lãnh Nguyệt lờm Nhiễm Ngọc, giọng điệu dường như không đồng ý, mà lời này lại làm cho Nhiễm Ngọc ngán ra, sau đó tuôn ra tiếng cười sang sảng: "Lãnh nguyệt, lời này nếu như bị Thất Dạ nghe được, đoán chừng là bị chọc giận đến phát khóc!"

Mãi đến lúc này, Lãnh Nguyệt mới có hơi nghiêm mặt nhìn Nhiễm Ngọc, hẳn thoải mái tự nhiên, chỉ có bộ dáng quân tử, khiến nàng có phút chốc chần chờ, cái này rốt cuộc là hẳn tự vệ, hay là bản tính hẳn như thế? !

Người bên cạnh Tà Vương, sợ là cũng không có bề ngoài đơn giản đi!

"Long Tinh hồi phủ!"

Nếu đã biết sự tình đại khái, Lãnh Nguyệt còn lại chỉ cần vận hỏi Long Tinh liền cũng biết. Vậy nàng sẽ không nhất định ở chỗ này lãng phí thời gian nữa, tóm lại người bên cạnh Phong Thất Dạ, bọn họ tôn kính mà không thể gần gũi.

"Lúc này đi há, lưu lại ăn một bữa cơm chứ!"

Nhiễm Ngọc tại lúc Lãnh Nguyệt đứng dậy bước đi thông thả, hai tròng mắt mím cười nhìn bóng dáng nàng đi mà hô, giọng điệu tương đối làm Lãnh Nguyệt phát điên.

"Nhiễm đại thiếu, bản vương phi thân là thủ hạ bại tướng, cũng đừng nói toạc ra như thế chứ! Âm điệu thấp là phúc!" Lãnh Nguyệt bỗng nhiên xoay người lại, bên trong con mắt ghét bỏ nhìn thoáng qua Nhiễm Ngọc, trên mặt tuyệt mỹ lại nở ra nụ cười, dứt lời tại lúc Nhiễm Ngọc gật mình, liền nâng bước rồi đi.

Trên ngã tư đường Phong thành, phiến đá hai bên đường xếp theo thứ tự, thương lâu hai bên san sát cao thấp nối tiếp nhau, tiếng tiêu thương rao hàng tràn ngập ở bên tai, thi thoảng có người đi đường qua, cước bộ lãnh Nguyệt chậm lại, nhỏ giọng hỏi: "Long Tinh, còn không suy nghĩ nói đi chứ?"

"Vương phi, thực ra ngày đó"

"Hạ Lan!"

Lãnh Nguyệt đang tập trung tinh thần yên lặng nghe, Long Tinh đang mở miệng nói, lại đột nhiên dừng lại, Lãnh Nguyệt tưởng rằng ta lại mưu đồ che giấu, sắc mặt không tốt liền nhìn: "Ngày đó làm sao vậy?"

"Hạ Lan"

Hạ Lan? Đây là gọi nàng à?

Mãi đến khi trên đường thanh âm vốn ồn ào thời điểm hơi hạ xuống, Lãnh Nguyệt mới nghe được câu gọi kia, chớp mắt nhìn Long Tinh, thấy nàng đã xoay người lại nhìn theo tiếng, liền thuận tiện cũng quay đầu lại nhìn, đã thấy --- ---

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ngoài Ý Muốn !

Lần đầu gặp lại, Lãnh Nguyệt chỉ biết dung mạo Phong Diệc Hàm thượng thừa, nhưng lúc này lại lần nữa gặp nhau, nàng vẫn như cũ khó tránh khỏi bị tao nhã đẹp đẽ của hắn làm khiếp sợ.

Áo gấm trắng vạt áo vũ lan, ngọc dải bên hông theo gió phiêu dật, tóc đen theo gió tùy ý dao động, trên môi một nụ cười nhạt ôn nhu, hai mắt lưu luyến ánh sáng như hòa xao động say lòng người.

Tuất dật, vô song, tao nhã.

"Hạ Lan !"

Lại lần nữa mở miệng, lại đem ánh mắt thương thức của Lãnh Nguyệt chọt đánh vỡ, mà Long Tinh một bên, cũng đứng lúc mở miệng: " Tham kiến Hiền Vương!"

Trên đường phố, gió nhẹ rong chơi, Phong Diệc Hàm xuất hiện làm cho phố xá nào nhiệt ồn ào dần dần mất thanh âm, dân chúng dừng chân cẩn thận quan vọng, giống như không người dám quấy rầy một mảnh mỹ cảnh bình thản lúc này.

"Ra mắt Hiền vương!"

Lãnh Nguyệt thu lại vẻ mắt lâm vào kinh diễm, gật đầu tỏ ý một cái, liền nhi giọng nói với Long Tinh: " Đi thôi !"

Nàng không phải kẻ ngốc! Ngày đó đại hôn ở bên trong Thanh Nhã uyển, nàng xem thu được đánh giá Phong Thất Dạ cùng Phong diệc Hàm, nàng từng thân là thượng vị giả, quá rõ ràng quyền lực trong quá trình đấu đá, vô số người bên ngoài sẽ sa vào làm vật hi sinh cùng bàn đạp chân.

Bất luận Phong Diệc Hàm tiếp cận nàng với mục đích gì, nàng không định để bản thân mình sa vào tranh chấp giữa họ.

Thế nhưng --- ---

" Hạ Lan, chờ một chút!"

Động tác Lãnh Nguyệt đang muốn rời đi, làm cho Phong Diệc Hàm đột nhiên có có vội vàng mở miệng, cất bước hướng nàng đi, Lãnh Nguyệt không biết là có phải ảo giác không, cuối cùng cảm thấy Phong Diệc Hàm hôm nay hình như cước bộ có chút lè mè !

" Hiền vương còn có việc?"

Thái độ Lãnh Nguyệt xa cách, vẫn chưa đối với Phong Diệc Hàm tạo thành ảnh hưởng gì, khi hắn đứng hết sức bình tĩnh ở trước mặt Lãnh Nguyệt, lại buông mắt xuống thấp giọng nói: " Thật xin lỗi, ngày đó gây ra rắc rối cho người!"

"Hà?"

Phong Diệc Hàm bất ngờ xin lỗi, làm cho Lãnh Nguyệt nhũn mày nghi hoặc ra tiếng, mà vừa định muốn mở miệng hỏi, lại nghe thấy Long Tinh bên tai hét một tiếng kinh hãi: " Vương phi, cẩn thận!"

Như sấm sét đột nhiên đến, Lãnh Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, Phong Diệc Hàm cũng kêu một tiếng ' Hạ Lan ', cả người nàng đã bị kéo đến trong ngực cứng rắn rộng lớn, ôm ở người nàng gần như bay vòng, bình tĩnh đứng một tiếng giòn vang liền hạ xuống mặt đất.

Lãnh Nguyệt kinh ngạc quay đầu lại nhìn, cuối cùng phát hiện chỗ nàng vừa đứng, lúc này một chậu hoa lớn đang nằm vỡ vụn, bùn đất rơi đầy đất, bắn tung tóe lên mà bụi bặm.

Tầm mắt chậm rãi hướng lên trên, bên trong lầu lầu tầng hai kia, giống như tay áo hồng nhạt chọt lóe mà qua. Chuyện tình phát triển bất thành linh, thời điểm khi Lãnh Nguyệt thấy Long Tinh đã thân tốc chọt hiện vào bên trong lầu, mới phát hiện bên hông có một cánh tay hơi dùng sức ôm.

Gương mặt Lãnh Nguyệt cứng lại nghiêm mặc đột nhiên ngoái đầu lại nhìn, lại ngây người!

" Sao lại là ngươi?"

Về mặt Phong Thất Dạ lãnh túc* (lạnh lùng, nghiêm túc) nóng này, " Không phải bốn vương, vậy ngươi hy vọng là ai?"

Lời này, hơi có chút ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi, Lãnh Nguyệt chỉ làm như không có nghe thấy.

Mà lúc này, " Hoàng đệ, thật khéo!"

Phong Diệc Hàm bụng bụng chậm rãi tới gần hai người, mà Lãnh Nguyệt âm thầm khuróc từ trong ngực Phong Thất Dạ, đôi lấy là cánh tay vững chắc bên hông càng thêm dùng sức siết chặt.

" Hoàng huynh, thân thể không khỏe nên ở trong phủ tu dưỡng cho tốt, nếu như lại xảy ra vấn đề gì, sợ là hoàng hậu nương nương càng thêm đau lòng đấy!"

Phong Thất Dạ ôm sát Lãnh Nguyệt, đem nàng nhỏ xinh vây ở trong ngực, mà chuyển con mắt nhìn Phong Diệc Hàm, khóe miệng lại nâng lên không dấu được ý cười.

Phong Diệc hàm nghe vậy cười nhạt lắc đầu: " Ở trong phủ nghỉ ngơi hai ngày, vốn định ra phủ hít thở không khí. Không có nghĩ gặp được Hạ Lan, mà hoàng đệ lại cũng đến đây, trên đường phố kinh thành này thật lâu không náo nhiệt như vậy rồi !"

" Một khi đã vậy, vậy không trở ngại hoàng huynh hít thở không khí nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ngồi Cùng Bàn

Phong Thất Dạ mạnh mẽ ôm vai Lãnh Nguyệt rời khỏi đường phố náo nhiệt, Phong Diệc Hàm đứng tại chỗ nhìn bóng dáng hai người, khóe miệng nâng lên ý cười thích thú.

" Thiên Trảm, bốn vương trên đường xin lỗi Tà vương phi, ngươi nói chuyện này nẩy như đề mẫu hậu biết, sẽ như thế nào?" Phong Diệc Hàm nói xong liền liếc mắt nhìn Thiên Trảm, tay bụng bụng cũng chậm chậm buông xuống, mà trên cảm bào màu vũ lan, bất ngờ lọt vào tầm mắt một màu đỏ tươi.

" Thuộc hạ đi xử lý chuyện này ! "

*

Sắc mặt Phong Thất Dạ âm trầm bước nhanh đi, toàn thân hơi thở lạnh thấu xương xơ hồ muốn đem Lãnh Nguyệt tổn thương. Nhất là hần lúc này cánh tay còn đang giam cầm Lãnh Nguyệt, cũng càng dùng sức.

Lãnh Nguyệt nghiêng mắt nhìn Phong thất Dạ bên cạnh trên mặt hiện lên tức giận, về mặt hần một bộ muốn ăn thịt người cho ai nhìn? ! Việc này phát sinh đột ngột, nàng nào biết đạo lý tùy tiện xuất phủ có thể gặp được Phong Diệc Hàm, thậm chí còn kém chút mạng nhỏ cũng sắp mất.

Nghĩ, Lãnh Nguyệt giãy dụa eo một chút , " Phong Thất Dạ, buông ta ra! Không có người, ngươi còn giả bộ cho ai xem! "

Nghe tiếng, Lãnh Nguyệt chỉ cảm thấy eo nhỏ thon của mình thiếu chút nữa gãy, chỉ thấy Phong Thất Dạ mạnh mẽ hung hăng ôm chặt Lãnh Nguyệt, cước bộ cũng đột nhiên dừng lại, hai mắt như phun hàn băng, lạnh lẽo cúi đầu, nói: " Hạ Lan Lãnh Nguyệt, bốn vương đã nói không cho phép ngươi xuất phủ, là gan ngươi cũng không nhỏ !"

Động tác của Phong Thất Dạ, hoàn toàn khơi dậy phản cốt của Lãnh Nguyệt, hai tay dùng sức đẩy cánh tay hần, nháy mắt đạt được tự do, hai tay Lãnh nguyệt ngược lại liền đẩy trên ngực Phong Thất Dạ, tức giận cảm phần, lại đem Phong Thất Dạ đẩy lui về sau hai bước, Lãnh Nguyệt đứng bình tĩnh, mặt lạnh lùng nói: " Phong Thất Dạ, người nói không cho phép ta xuất phủ thì ta sẽ nghe lời ngươi? Quả nhiên như vậy, ngươi sao không đi làm quản gia!"

Dứt lời, Lãnh Nguyệt thờ hồn hần liền xoay người rời đi, bóng dáng lẻ loi lộ ra cứng cỏi, nàng chịu tất cả chuyện này đủ rồi. Nàng không muốn biết vì sao Phong Thất Dạ chạy tới trong thành đúng lúc như vậy, cũng không nguyện biết Phong Diệc Hàm hôm nay xin lỗi lại đại biểu cái gì.

Nàng là một người tự do, dựa vào cái gì bị cổ đại thể chế lạc hậu này ràng buộc, hần có thói quen ra lệnh, mà nàng cố tình là con ngựa hoang không chịu gò ép.

Sau khi con mắt Phong Thất Dạ khẽ biến nhìn Lãnh Nguyệt càng lúc càng xa, mà trên cánh tay giống như còn giữ nhiệt độ cơ thể mềm mại của nàng. Không biết khi nào, Long Tu im tiếng xuất hiện, đứng ở bên người Phong Thất Dạ mở miệng: " Gia, Phong Diệc Hàm hỏi phủ rồi ! "

" Theo dõi hướng đi của hần, tùy thời hồi báo ! "

" Vâng ! "

Phong Thất Dạ lơ đãng nhất thời, nhưng rất nhanh lại treo lên nụ cười tà tứ ngang ngạnh, ánh mắt khẽ chếch, ý nghĩa không rõ ràng hỏi: " Vừa rồi đều nhìn thấy cái gì rồi ?"

Long Tu vừa nghe, cup mắt cúi đầu nghiêm mặt nói: " Gia, thuộc hạ không thấy vương phi nổi giận, cũng không có nghe thấy vương phi mắng chửi ngài ! "

Tức thì, sắc mặt Phong Thất Dạ trời quang chuyển thành âm u, gương mặt thu lại màu đen nhìn cũng không thèm nhìn Long Tu, một mạch vuron thẳng ở yết hầu, đánh cũng không mắng cũng không phải!

" Gia, Ta đi xem Long tình ! "

Long Tu nâng mắt nhìn thoáng qua phía sau Phong Thất Dạ, lưu lại một câu liền biến mất.

Lãnh Nguyệt cùng Phong Thất Dạ cụt hứng bỏ về, một mình đi ở trên đường. Không muốn trở về vương phủ, sờ sờ tấm ngân phía trong ống tay áo, cái này lúc trước nàng để Hạ Lan Lãnh Xuân từ phòng thu chi hầu phủ lấy ra.

Khi tới buổi trưa, Lãnh Nguyệt nhìn quanh mọi nơi, liền lập tức đi vào một tú lầu quy mô không tính là lớn. Trong sảnh tú lầu đã không ít người ngồi dùng bữa, cảnh tượng ồn ào náo nhiệt, làm cho Lãnh Nguyệt hơn một chút phiền muộn khi xa quê hương. Tự chọn một vị trí bàn bên trong im lặng ngồi xuống, còn không đợi tiểu hị tiếp đón, ánh mắt trước mặt thuận nhiên tối sầm lại, như tiếng nói như thanh tuyến dịu dàng liền truyền đến, " Cô nương, có thể ngồi cùng bàn không?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thù Nữ Vi Hựu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Người Làm Gì Theo Ta ? !

Nghe tiếng, Lãnh Nguyệt đột nhiên nâng mắt, mà vào mắt người làm cho nàng hung hăng kinh diễm một phen. Khác với vẻ lạnh lẽo của Phong Thất Dạ, cũng khác với tư thái mê hoặc người của Phong Diệc Hàm, nam tử trước mắt như một mặt thanh tuyến hoạt đập vào mắt, tự như phác ngọc thượng đẳng tỉ mỉ chạm trổ, chỉ đợi mọi người lẳng lẳng thưởng thức.

Một thân cẩm bào gấm trắng, tóc đen lay động ở sau người, như tiên giáng trần lè loi, trên gương mặt thanh nhuận lộ nụ cười nhạt, khoe miệng giơ lên độ cong, nhất là con ngươi như dòng suối mát lạnh kia, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nhỏ.

Sau khi thoáng qua kinh diễm, Lãnh nguyệt ngoái đầu lại nhìn nhìn trong phòng, nói đến cũng lạ, bất quá giấy lát ước chừng, mới vừa rồi trong phòng còn có chỗ trống lúc này lại kín người hết chỗ, nhìn ra nhìn lại quả thực chỉ có nàng một mình một bàn, không thể nói rõ cảm giác kỳ lạ, Lãnh Nguyệt không dấu vết nhũ mày, nhưng vẫn sâu sắc nghĩ, nhìn phía nam tử gật đầu nói: " Có thể ! "

Nam tử gật đầu tỏ ý một phen, động tác vui mừng tào nhả nâng cẩm bào, liền ngồi xuống ở đối diện Lãnh Nguyệt, con ngươi trong suốt làm như chứa một mặt lòng biết ơn, " Đa tạ cô nương ! "

Lãnh Nguyệt lập tức khẽ gật đầu, không hề nói nhiều. Tùy ý gọi tiểu hị tới, sau khi chọn mấy món, thẳng cúi đầu dùng bữa, mà nam tử đối diện, lại ngoài ý muốn chỉ một ấm nước chè xanh, hai tròng mắt gọn sòng không sợ hãi nhìn Lãnh Nguyệt.

Thời điểm tùy ý ăn cơm, bị một người xa lạ nhìn chăm chăm, tin chắc đều cảm thấy không được tự nhiên. Lãnh Nguyệt lại càng như thế, mỗi khi lúc cúi đầu xuống, nàng có thể cảm giác được tầm mắt gai mắt kia trên đỉnh đầu, làm cho nàng có chút ăn không có vị.

Lướt qua mấy thức ăn, Lãnh Nguyệt không có tâm tình gì buông bát đĩa xuống, nâng nĩa ung dung nhìn nam tử, mày đen nhẹ hất: " Công tử đến tú lầu không dùng thiện, chỉ phẩm trà, sao không đi trà liêu ?!"

Lời nói này có chút chói tai, đương nhiên Lãnh Nguyệt cũng vẫn chưa lộ ra nhiều địch ý, chẳng qua nàng căn bản tâm tình không tốt, lại bị người không quen biết nhìn chăm chăm, trong lòng nàng bực bội một trận.

" Thật xin lỗi, là tại hạ mạo phạm ! " Nam tử thấy giọng điệu Lãnh Nguyệt không tốt, cuối cùng hơi hơi đỏ mặt, thậm chí còn có chút xấu hổ cúi đầu, gương mặt trắng bóng kia bỗng tăng thêm đỏ hồng, làm cho Lãnh Nguyệt vạn phần kinh ngạc !

Nam nhân cổ đại đều thẹn thùng như thế ? !

Hai mắt Lãnh Nguyệt nhìn không được sắc quắc nhìn con ngươi hăm thẹn thẹn, lông mi rậm theo mí mắt mắt run rẩy, khoe miệng cứng ngắt nhẹ mân, cực kỳ giống đứa nhỏ mắc lỗi.

Hành động này của hắn làm cho lãnh Nguyệt không căn bản dâng lên một cỗ cảm xúc tội ác, làm sao giống như nàng ăn hiếp ăn vậy!

Ai oán thờ dài, Lãnh Nguyệt cũng lại không có muốn ăn gì, đang muốn gọi tiểu nhị kia, đã thấy nam tử kia nâng mắt, gương mặt càng đỏ bừng, "Cô nương, có thể giúp tại hạ tính tiền không, ta . . . bạc ta rút!"

Gi ? !

Lãnh Nguyệt phút chốc giật mình, một đôi thủy mâu nhìn từ trên xuống dưới phục sức nam tử, hắn rốt cuộc là là roi bạc hay là roi đốt tre ?

Không có tiền còn uống trà ? Nhìn nàng một nữ lưu dễ bắt nạt ? Việc này trái lại càng quỷ dị rồi!

" Cô nương, tại hạ nhất định sẽ hoàn tiền ! "

Nam tử một đôi mắt trong veo như nước lộ vẻ mong đợi, nước sáng bóng bên trong, Lãnh Nguyệt giống như nhìn thấy bản thân nếu không giúp hắn tính tiền, chính là vạn phần không nên hành vi ác nhân.

Đều nói nữ nhân là cảm tính động vật, Lãnh Nguyệt khó có được tâm mềm nhũn, ra tay rộng rãi giúp hắn tính tiền, nhưng lại phát hiện bản thân bị thương thúc giục đã đi vào.

Sau khi ra khỏi lầu, Lãnh Nguyệt một lòng còn vì chuyện mới vừa rồi canh cánh trong lòng, đi qua một con phố, xuyên qua một con hẻm, lại phát hiện có chút không thích hợp,

Nhiều mày nhìn nhìn, Lãnh Nguyệt như bị sét đánh đứng tại chỗ, nhìn nam tử phía sau cầm bảo sạch sẽ sáng chói, " Ngươi làm gì đi theo ta ? "

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Độc Sủng Thứ Nữ Vi Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.